

אמור אל הכהנים – ב'

סי' ב' אמור אל הכהנים. פרדשקא עי' זוהר נשא כאירא חומסא חיינו פרדשקא. אות א' עיקר כלי זיינו של משיחא התפלה שהוא בחי' חומס וכו' ומשם עיקר חיותו היינו כי עיקר הרוח חיים הוא בהחומס כ"ש ויפח באפיו נשמת חיים.

שם וכמ"ש כי לא בקשתי אבטח וכו'. היינו שזה ראייה על מה שכתוב מקודם כי התפלה הוא כלי זיין כמ"ש בחרבי ובקשתי ופירש רש"י בתפלתו ובקשתי ומנין לו זה שחרב וקשת הוא תפלה ובקשה דלמא הוא כפשימא ועי' מביא ראייה כי לא נוכל לפרש שיעקב התפאר עצמו שנצח המלחמה בחרב וקשת כפשוטו כי כתיב כי לא בקשתי אבטח ע"כ ההכרח לפרש שחרב קשת הוא תפלה ובקשה שזה עיקר הכלי זיין. ועיין בבא בתרא דף קכ"ג. ועיין בליקוטי עצות אות תפלה ששם נזכר זה הלשון עיקר כלי זיין של איש הישראלי הוא תפלה ומוכח מזה שאף זרבינו ז"ל כתב כאן עיקר כלי זיין של משיחא הוא התפלה וכל הכבישות שיכבוש במלחמה הכל משם אך כוונת רבינו ז"ל היתה שעיקר כלי זיין של איש הישראלי הוא תפלה וכל המלחמות שצריך איש הישראלי לחוס ולכבוש הן מלחמת היצר והן מלחמת החולקים והמונעים אותו ודרך האמת והטוב הכל יכול לכבוש רק ע"י התפלה שהוא עיקר כלי זיין מי שמשים אל לבו שהתפלה הוא כלי זיין בוודאי יתחזק מאד בתפלה י: בכלי זיין יכול לכבוש הכל ואם אינו יכול להתפלל כראוי ידמה בעיניו שהוא איש חיל פשוט שגם הוא לוקח כלי זיין מכות המלך ככח השרים המלמדים אותו ובכוונה הודיע רבינו ז"ל שהתפלה הוא הכלי זיין למען יתגבר כ"א בתפלה המיד.

שם אות ג' צריך לידע איך ללחום עם החרב שלא יטה אותה וכו'. וזה א"א אלא ע"י בחי' משפט וכו' וזה בחי' יכלכל דבריו במשפט היינו שצריך לסדר תפלתו כראוי ויכלכל דבריו במשפט שלא יכשל באמרי פיו ולא יטה בתפלתו לימין ולשמאל מן הדרך הישר והאמת ועיין בפרפראות לחכמה מה שמביא בשם ספר ליקוטי הלכות ה' נחלות ה"ד שמבאר זה שכותב כאן שלא ימה מפרש במאמר דרבכ"ח כד הם גבה איתהפיד ואי לא היה מהרבינו לפינתא וכו'

שם אות ד'. כי אם הלחם אשר הוא אוכל נאמר אצל יוסף אשר זכה לתקן הברית ולתפלה שיושלם על ידה קומץ השכינה. וע"י מה זוכה לבחי' משפט הוא ע"י צדקה וכו' ובשביל זה צריך להפריש צדקה קודם התפלה היינו כי ע"י צדקה זוכה שיוכל לכלכל דבריו במשפט ולסדר תפלתו בתכלית השלימות שלא יטה אותה לימין ולשמאל.

שם אות ה' ועיקר של המחשבות זרות הם ע"י קילקול המשפט. מבאר כאן מה שמביא למעלה שתיקון התפלה הוא ע"י המשפט כי עיקר תיקון התפלה הוא כשהוא זוכה [א"ה להתפלל] בלי שום מחשבות זרות ומחשבות זרות הם ע"י קילקול המשפט ע"כ א"א להתפלל בשלימות בלי שום מחשבות זרות רק ע"י משפט ולמשפט זוכה ע"י צדקה כמבואר שם ומוכח מזה כי ע"י צדקה שנותנין בפרט קודם התפלה זוכין להתנצל ממחשבות זרות שבתפלה.

שם ולעתידי שיתוקן בחי' משפט כ"ש ציון במשפט תפדה. וזה שסיים ושביה בצדקה כי ע"י צדקה זוכה למדת משפט וכו' היינו כי לעתידי לבוא יוכו כל ישראל למשפט שיתפללו כל ישראל תפלה בשלימות בלי שום מחשבות זרות כי אז יתעבר ענגין דמכסין על עינא לא כמו שהיה בעת החורבן שנאמר מכותה בעגן לך מעבור תפלה ואז יתעברו הענגין שהם המחשבות זרות וכל התפלות יתקשרו ויבואו למלך המשיח כמו שמבאר באתר ו' או יהיו התפלה אצל מלך המשיח לכלי זיין שיכבוש כל המלחמות רק ע"י תפלה.

שם אות ו', וכל התורה שאדם לומד וכו'. נתלכשים בתוך התפלה היינו כי צריך לעסוק בשניהם דווקא בתורה ובתפלה והן מחוקין ומאירין זה לזה. ואז דייקא כשעוסקים גם בתורה או נעשה התפלה כלי זיין אצל משיח וכן בפרטיות אצל כל אחד מישראל שיכבוש הכל ע"י תפלה.

שם בבחי' בתולות אתריה ריעותיה מובאות לך. היינו שזה קאי על מלך המשיח שאילו מובאים כל התפלות עם התורה שנתלכשה בהם כ"ש ויביאו את המשכן אל משה משיח (ועיין בזהוהי פקודי ד' רל"ח מובאות לך כד"א ויביאו את המשכן אל משה) ואז התפלה הוא כלי זיין שילחום בה כל מלהמותיו ויכבוש על ידה הכל וע"ש שכתוב מקודם חגור חרבך על ירך הנאמר בהתורה הוואת חציך שנונים עמים תחתך יפלו וכל כנ"ל.

אשרי תמימי דרך – א'

סי' א' אשרי תמימי דרך. כדי שיאיר לו השכל שיש בכל דבר להתקרב להשי"ת ע"י אותו הדבר. היינו כי כל דבר נברא בחכמה כ"ש כולם בחכמה עשית ויש בכל דבר חכמה שחייבה חכמתו ית"ש שזה הדבר יבא בזה הכח ובוזה התמונה ובוזה המבטע ויכולין להכיר עי"ז גדולת השי"ת כ"ש מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית וצריך כ"א להסתכל על החכמה הזאת ולהכיר עי"ז גדולת השי"ת ולהתקרב להשי"ת עי"ז וכשילך בדרך הזה יאיר לו השכל בכל דרכיו שיזכה לצאת מחשכת האוהת עוה"ז וזה בחי' יעקב כי יעקב הלך בדרך הזה וזכה לחכמה הזאת עד שנעשה אור לו בכל דרכיו כמו השמש כי יעקב הוא בחי' שמש ועיין במדרש רבה בראשית פרשה ס"ה על פסוק והנה השמש הירח אמר יעקב כי גילה לו ששמי שמש. ועיין בס"י ע"ד דף צ' ע"ב.

שם אך מחמת שאור השכל גדול מאוד. א"א לזכות אליו כ"א ע"י בחי' נון שהוא בחי' מלכות וכו'. היינו שא"א לזכות לילך בדרך הזה הק' כי אם ע"י בחי' מלכות שיקבל עליו עול מלכות שמים באמת ובתמימות כ"ש ויעקב איש תם וימאם בכל החכמות ושכליות חיצוניות וישתוקק תמיד לקבל אור וחיות העליון דקדושה שיש בכל דבר וכל זמן שאינו מכין השכל והחכמה שיש בכל דבר יאמין באמונה שלמה שיש בכל דבר חכמת הבורא או יזכה ברכות הזמנים שיכין השכל שיש בכל דבר כ"ש ויהי ידיו אמונה עד בא השמש היינו שזכה ע"י האמונה להשכל כמו שפירש רבינו ז"ל לקמן בס"י צ"א וידוע שמלכות הוא בחי' אמונה וע"כ ע"י בחי' מלכות יזכה לאור השכל הזה שיאיר לו בכל דבר אפילו כשיבא למקום חשך ואפלו שירמה לו שקשה שם להתקרב להשי"ת גם שם יאיר לו השכל למצוא גם שם השי"ת ולהתקרב משם דייקא להשי"ת.

שם ונעשה אור הלבנה כאור החמה. היינו כי בגמר תיקון העולמות שיתמלא פנימת הלבנה ויהיה שניהם שוים כמו שנבראו כ"ז יהיה רק מחמת שלעתידי בעת גמר התיקון ילכו כל ישראל בדרך הזה כי איש הישראלי נברא רק בשביל שייחזרל בהשכל של כל דבר ולקבל עליו עול מלכות שמים כנ"ל וע"כ אז שוים החמה והלבנה כמו שיהיה לעתידי שיקוים והיה אור הלבנה כאור החמה כי אז ילכו כל ישראל בדרך הזה המבואר בהתורה הזאת ויתמלא פנימת הלבנה ויהיה אור הלבנה כאור החמה.

שם וזה בחי' צי"ט ויצה"ר וכו'. היינו כי עיקר המלחמה שבין הצי"ט והיצה"ר הוא רק בזה כי הצי"ט מסית את האדם למאום בכל החכמות חיצוניות ובכל התאוות ורק שיקבל האדם על עצמו עול מלכות שמים ולקשר את עצמו אל אור השכל דקדושה ויבין עי"ז גדולת הבורא כנ"ל ויתקרב עי"ז להשי"ת שזה בחינת יעקב. והיצה"ר מסית את האדם להיפך בבחי' לא יחפז כסיל כתבונה בחי' עשו שביזה את הכבודה שהיא השכל וע"י התורה שעוסקין בה נותנין כח להצי"ט להתגבר על היצה"ר כמבואר שם שזה בחי' ויעקב איש תם יושב אהלים באהלו של שם ועבר ללמוד תורה ועי"ז זכה לקבל עליו עול מלכות שמים באמת ובתמימות ומאם בכל החכמות חיצוניות ובתאוות עוה"ז עד שזכה עי"ז להסתכל על השכל שיש בכל דבר ולהכיר גדולת הבורא ולהתקרב אליו עי"ז.

שם שרוצה לעשות את האדם משוגע ח"ו כי בעל עבירה הוא משוגע וכו'. ומוכח מזה ש"ע"כ נמצאים כמה מיני שגעון ברוב בני אדם והכל הוא לפי העבירות שעובר ח"ו וע"י עסק התורה מכניעין את היצה"ר ומגרשין כל מיני שגעון שנדבק בהם האדם ע"י עוונותיו וזוכה לחכמה אמיתית שיסתכל בהשכל של כל דבר ולהכיר גדולת הבורא ולהתקרב להשי"ת ויתעלה החן והחשיבות של ישראל שנפל עתה כוונת הגלות וזה פירוש שמעלה חן על לומדיה היינו שמעלה החן מנפילתו ועי"ז יתקבלו כל התפלות והבקשות ואפשר לבאר כי תפלה הוא בחי' מלכות כמו שאמר דוד המלך ע"ה ואני תפלה וע"כ כשילך בדרך הזה שיקבל עליו עול מלכות שמים כדי שיזכה לאור השכל שיש בכל דבר ומלכות היא בחי' תפלה כנ"ל יזכה שתיחי תפלתו בשלימות ויתקבלו כל תפלותיו ובקשותיו.

שם התורה שעוסקין. הוא בחי' מקלות ושמות. עיין בפרפראות מה שמבאר בזה.

אקרוקתא - ג'

סי' ג' אקרוקתא. שהשתי צפרים יונקים מאתר דנביאים ינקין וכו'. ר"ל כמבואר בסוף המאמר כי הנבואה נמשכת מן הכרוכים (ועיין במאמר תקעו סמטלה ליקו"ת סי' א' שם מבאר שזה בחי' מה שכתוב וישמע את הקול מבין שני הכרוכים) שהם בחי' שני צפרים הנ"ל.

שם כי לוקח הנגינה מאתר דנביאים ינקין וכו'. היינו מוכן מזה כי יכול לזכות ע"י נגינה דקדושה לבחי' נבואה וכ"ש והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ד' ומבואר בהתורה ויהי מקץ זכרון ליקו"א סי' נ"ד שבחי' נבואה הוא לאדבקא מחשבתה בעלמא דאתי כי הנביא מפשים גשמותו מעולם הזה ומדבק מחשבתו להש"ת עד שזוכה לשמוע דברי ד' וע"כ גם עכשיו שבמלה נבואה יכול לזכות ע"י לחי' נבואה לפנות מחשבתו מהבלי עוה"ו ולדבק מחשבתו רק להש"ת ע"י הנגינה ששומע ממנגן הכשר אם שומע נגינה של שמחה יקשר עצמו להש"ת בשמחה ואם שומע נגינה של עצבות יקשר עצמו להש"ת בלב נשבר נמצא מבאר בזה מה שמביא למעלה מהו המוכן לו לעבודת הבורא כששומע נגינה ממנגן כשר והגון וגם לקמן מבאר שהשתי צפרים חיות מהורות הן בנין המלכות דקדושה ומוכן מזה ג"כ שע"י נגינה דקדושה שנמשכת מהשתי צפרים הנ"ל מקימין ומעלין המלכות דקדושה בכלליות שמקיים והיה ד' למלך על כל הארץ וגם בפרטיות יזכה להתנשאות דקדושה.

שם וכשהמנגן הוא רשע וכו'. כציפרים האחוות כפה כהם יוקשים בני אדם היינו כי המנגנים דסמ"א שאין כוונתו בהנגינה לשם שמים יק בשביל ממון וכבוד והתפארות הם גורמין בכלליות העולם התייך זכל הנ"ל שנכשלים ונקשים ב"א בהבלי ותאות עוה"ו ונתרחקים מהש"ת מבואר לקמן כי השתי צפרים דקליפה שהמנגנים הרשעים לוקחין גינתם מהם הם מוחין שבמלכות דקליפה ומוכן מזה כי הם פוגמין במלכות דקדושה ומגביהין מלכות הרשעה ומאריכין הגלות ר"ל.

שם והתיקון הוא שיוכל לשמוע נגינה מכל אדם. היינו אפילו שישמע נגינה ממנגן רשע לא יזיק לו נגינתו ואדרבא ידבק עצמו הש"ת אפילו מנגינתו וע"י ניגון של שמחה ידבק עצמו להש"ת בשמחה צ"י ניגון של עצבות ידבק עצמו להש"ת בלב נשבר ותייז יהיו גם להקול המנגן עליה הוא ע"י שילמוד בלילה גמרא וזה שמביא הפסוק שאמר ירמיה הנביא בעת החורבן שנחננבר אז מלכות הרשעה קומי רוני שתהיה תקומה להרנה היינו שתהי עליה להנניח אפילו ממנגנים רשעים הוא בלילה ע"י לימוד גמרא שהוא בחי' לילה. ותורה שבע"פ היא בחי' מלכות כ"ש מלכות פה ותורה שבע"פ קרינן לה ועי"ז יושפל מלכות הרשעה ויתעלה מלכות דקדושה.

שם אך כשלומד שלא לשמה בשביל שיתקרי רבי. היינו מחמת שתורה שבע"פ היא בחי' מלכות יכולה הסמ"א להתאחו בהלימוד תורה שבע"פ שיהיו כוונתו בשביל מלכות עצמו שיתקרי רבי ע"כ צריכין ללמוד דווקא בלילה לקיים קומי רוני בלילה כפשוטו. ואז החוט של חסד שנמשך עליו ע"י לימוד בלילה יגון עליו שלא יזיק לו המחשבה הנזיל שחושב בשביל מלכות עצמו שיתקרי רבי היינו כשיקיים הצעה הזאת יזכה שינצל מללמוד ולא לשמה רק יזכה ללמוד לשמה תורה שבע"פ שאז יתעלה מלכות דקדושה על ידו והנה רז"ל למדו כל הלימוד תורה בלילה שוכנין עליו חוט של חסד ביום מהפסוק יומם יצוה ד' חסדו ובלילה שירה עמי שירה עמי דייקא כי זה הוא תיקון הנגינה כמבואר לעיל.

שם היינו נצח והוד. כי הם מניקין לנביאים כמובא במשנת חסידים מסכת השגת הנשמות פרק ב' מאמר ד' וכמו שיסד הפייטן בשיר אל מסתתר מימין ומשמאל יניקת הנביאים נצח והוד מהם נמצאים ועיין תיקון כ"א דף ע"ו ע"כ ומבינה נביאים ואינן נצח והוד.

שם כי אקרא דהגרניא מלשון קרא בגרון. היינו שהנגינה נמשך ממנו ר"ל מהצפרים וגם כי זה הפסוק אמר הקב"ה לישעיה הנביא שיאמר נבואתו לישראל כי השתי צפרים יונקין מאתר דנביאים ינקין ומרומם בתיבת אקרא דהגרניא שהוא לשון קרא בגרון שהנגינה והנבואה נמשכת מן הצפרים כי הם בחי' שני הכרוכים שגם הנבואה נמשכת משם כנ"ל.

שם ומרד משכיל היינו שהזוננים המזמרים יהיו בדעת ובשביל ע"י שיתעלה מלכות דקדושה וכו'. וזה שמביא למעלה הכתוב שנשחבתה דוד לפני שאול ויודע נגן ויודע דייקא כי ע"י מלכות דוד נתעלה ג"כ מלכות דקדושה וע"כ נשתבח ויודע נגן שזה בחי' זמרו משכיל בעת שיתקיים כי מלך כל הארץ אלהים.

אנכי - ד'

סי' ד' אנכי ה' אליהי אות א' כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו וזאת הבחי' הוא מעין עוה"ב כ"ש בה' אהלל דבר באלהים אהלל דבר. ר"ל כשאדם יודע שגם הרעות שעוברין עליו שזה נמשך מסדת הדין משם אלהים הוא לטובתו דייקא שזה נמשך משם ה' מסדת רחמים נמצא שאין חילוק אצלו בין רחמים לבין דין שם ה' לשם אלהים וזה שמביא הפסוק בה' אהלל באלהים אהלל וזאת הבחינה היא מעין עוה"ב שאז יהיו כולו המוכן והמטיב שלא יהיו שום רע וזה נלמד בגמרא מפסוק ביום ההוא יהי ד' אחד ושמו אחד ומבאר באות ד' שזה בחי' שלא יהיו שום חילוק בין ה' לאלהים כי שמו זה בחי' אלהים מלכות כ"ש במלכות דוד ויעש דוד שם נמצא מבואר בדברי חז"ל אלו כי לעתיד יהיו שם ה' ושם אלהים אחדות אחד ועיין לקמן סי' ג"ד כי ה' אלהים הוא בחי' שם מלא שהוא בחי' עוה"ב אך לעתיד יהיו אחדות אחד שלא יהיו שום רע כלל וכ"ש בסי' ג"א לקמן שלעתיד יתבטל הרע כ"ש לא ירעו וכו' ועתה בגלות כשווכין לידע בידיעה שלימה שהרעות שעוברין הוא לטובה הוא ג"כ מעין התנחמה שלעתיד ששם ה' ושם אלהים אחדות אחד ועי"ז בעצמו יתבטלו כל הרעות ויזכו לכל טוב כמו לעתיד שיהיו רק כולו טוב באמת.

שם אות ב' וזאת הבחי' א"א להשיג אלא כשמעלה בחי' מלכות דקדושה מהגלות וכו'. ר"ל שמעלין מהם את המלכות ומחזירין אותו להש"ת לשם ה'.

שם מלכות הנקרא אלהים וכו' וכשמעלין וכו' או נתקיים כי מלך כל הארץ אלהים. ד"ל וע"כ כשמעלין המלכות הנקרא אלהים לה' או נעשה אחדות שם ד' ושם אלהים אז יכולין להשיג אשר כל הרעות שעוברין הם לטובתו.

שם אות ג' וא"א להשיב המלוכה להקב"ה אלא ע"י וידוי דברים לפני ת"ח וכו'. וזה פירוש קחו עמכם דברים ושובו אל ה' וכו' ר"ל שמפרש הכתוב בזה בשלשה אופנים בתחילה הוא מפרש כפשוטו קחו עמכם דברים היינו וידוי דברים ושובו אל ה' שיעשו תשובה כי הוידוי הוא מעיקרי התשובה ועי"ז מעלין את המלכות מבין העכו"ם להקב"ה וזה ג"כ מרומם בפסוק הזה סחו עמכם דברים היינו המלכות שנקרא דבר כמו דבר אחד לדור ושובו המלכות אל ה' ועי"ז נעשה אחדות אחד בין שם ד' לשם אלהים וזוכין לידע שכל הרעות הם לטובתו וזה ג"כ מרומם בפסוק הזה קחו עמכם דברים היינו מלכות הנקרא אלהים להשיב אותו אל ה' שיהיו אחדות אחד שם ה' ושם אלהים ויזכה עי"ז לידע שכל הרעות הם לטובתו.

שם אות ה' ועונותי של אדם הן על עצמותיו וכו'. ר"ל ככאן מתחיל לבאר בראיה נפלאה מה שכתוב מקודם שא"א להשיב המלוכה אלא ע"י וידוי דברים ועי"ז זוכין לידע שכל הרעות שעוברין הם לטובתו כי ע"י העונות מכניס המלכות בתוך העכו"ם ובונה צירוף עם הציורוף הרע נוקם בו נוקם בו דייקא כי אז כל הרעות שעוברין עליו הם לרעתו והם נקמה בו מהש"ת ואז אינם לטובתו אבל ע"י וידוי דברים סחריב הציורוף הרע ואז הרעות שעוברין עליו אינם מצד נקמת ה' רק הם לטובתו ונבנה המלכות דקדושה שהוא בחי' שם אלהים ונחזור להקב"ה ונעשה אחדות אחד בין שם ה' לשם אלהים ומה שצריכין דייקא להתנודות לפני ת"ח זה מבואר לקמן כאות ו'.

שם אות ו' וזה בחי' החזרת המלכות לשרשה. היינו כשמחזירין וידוי דברים לפני ת"ח זה בחי' החזרת המלכות לשרשה כי ע"י וידוי דברים מעלין את המלכות כנ"ל ושרש המלכות הוא אש והת"ח הוא בחי' אש.

שם כמו שכתוב שומר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. כי ע"י המצוות נתחברו שכרי עצמותיו אבל ע"י העבירות נחלק צירוף רע על עצמותיו מעבר אל עבר ונשברו עצמותיו ואז הציורוף הרע נוקם בו שזה בחי' תמותת רשע רעה שנסמך אל הפסוק שומר כל עצמותיו ועיין בס' עמוד העבודה שמביא בשם האריז"ל ששאל בשביל חמאו כבעלת אוכ וכשביל חמאו שהרג נוב עיר הכהנים נעשה צירוף אב ובנו ונחרתו ביחד שאול ויהונתן בנו וכן אמר להח"ו ז"ל בשביל שלא קיים תיכף לנפילת ידיים ברכה כואב לו הכתף ונעשה מתיכף צירוף כתף.

שם אות ז' חמת מלך מלאכי מות כי חמתו של הקב"ה בשביל המלכות שהשפיל וכו'. ר"ל וזה שקורא את הש"ת בשם מלך לרמוז אשר חמתו בשביל המלכות שהשפיל ע"י עונותיו עיין בפרפראות ועי"ז נחלק צירוף רע על עצמותיו והציורוף נוקם בו שזה בחי' תמותת רשע

רעה וע"כ מסיים הפסוק מלאכי מות כי הצרופים הרעים הם המלאכי מות שנוקמין בו בכחי' תמותת רשע רעה כנ"ל.

שם למי שמשים עצמו כשיריים נמצא כשבא לפני ת"ח ומוציא כל צירופיו וכו' וכוה יש כח לת"ח לכפר היינו שהוא נכלל בתת"ח הזה שהוא בחי' אין ונעשה הוא ג"כ בבחי' אין ועי"ז מכפר לו השי"ת כ"ש ועובר על פשע לשארית למי שמשים עצמו כשירים וז"ש וכוה יש כח לת"ח לכפר היינו שהשי"ת יכפר לו עי"ז שמתוודים לפני הת"ח שהוא בחי' אין ונכלל האיש הזה בו ונעשה ג"כ בבחי' אין ועי"ז הש"ת מכפר לו כי הת"ח יכול להעלות הווידוי דברים שמתוודים לפניו אל השי"ת ולהוציא כל הצירופים רעים שנחקקו על העצמות ע"י העוונות ולהפוך אותם שיהיו נעשים מהם צירופים טובים וקדושים ככתחילה ואז יתהברו ויתרפאו שבכי העצמות וישוכו כ"א למקומם בשלום ועי"ז יכפר לו השי"ת ויוכה האיש הזה להכלל באור האין סוף ששם אין חילוק בין רע לטוב.

שם ותת"ח הוא בחי' משה וכו'. כמו שנאמר ואיש חכם יכפרנה היינו כי איש חכם יכפרנה מופי תיבות משה, נמצא עי"ז ויהיו דברים שמתוודים לפני הת"ח מוהלין לו על כל עוונותיו.

שם וזה ויהי בישורון מלך היינו שהמלכות עלתה לשרשה כ"ש וענינים ירשו ארץ וכו'. היינו כי הפסוק ויהי בישורון מלך קאי על משה ומשה היה הענין באמת וע"כ זה הוא בחי' וענינים ירשו ארץ שרואו בחי' מלכות נמצא מכוואר מזה ששרש המלכות הוא ענוה ועיין לקמן בבי' צ"ה כי הפרנס ומנהיג הזור צריך להחזיק בבחי' מה שזה מוד המוכא כפע"ח אחרים דמ"ה תסוד מ"ה נשאר פ"ה וגם ככר מכוואר באות ו' ית"ה"ה הוא בחי' איש ואש הוא שורש המלכות.

שם את ח' וכשנודמן לו אבוקה של אור זה ת"ח שהוא אבוק באור התורה וכו'. ומה אבוקה של אור הוא אש והת"ח הוא ג"כ אש.

שם אין מראין לו סימני עניות וכו'. סימני עניות דיוכא כמו שמביא למעלה סימן לגמות רוח עניית וע"כ ע"י הצדקה ניצולין מנסות הרוח

שם ת"ח ויום המיתה. (היינו ת"ח בעת יום מיתתו) זה בחי' ויהיו דברים לפני ת"ח יום המיתה רמו על ויהיו כ"ש אחז"ל כל המוסתין מתוודין וכו' היינו כי הת"ח בעת יום מיתתו שאז נכלל באין סוף כי הת"ח הוא בחי' משה שעליו נאמר ויקבור אותו בגיא שנכלל בגיא כוף בעת מיתתו וקבורתו וגם בחי' יש לו התפשטות הגשמות ונכלל באין סוף ומי שמתוודה לפניו נכלל ג"כ באין סוף כמו שמכוואר תיכא בתחלת אות ט' ושם באין סוף הכל אחד ואין חילוק בין חסד לבין דין ע"כ זוכין עי"ז לדעת שכל הרעות שעוברין עליו הכל למוכתו נמצא שמפרש ת"ח ויום המיתה בשני אופנים כפשוטו וגם על הווידוי שמתוודים לפניו.

שם אות ט' וכל הדברים והישות שבעולם הם מהאותיות היינו ממלכות וכו'. ר"ל כי כל הדברים והישות נבראו באותיות הדיכודים כ"ש בדבר ד' שמים נעשו ודיבור הוא בחי' מלכות ואה"כ מכאר כי הדבר בעצמו שנברא הוא ג"כ בחמת שרצה שיתגלה מלכותו ע"כ ברא הדבר מאין ליט.

שם אות ט בגיא זה בחי' אין כ"ש כל גיא ינשא. ר"ל כמו שדרשו חז"ל ע"ז הפסוק נדרים דף ג"ה ע"ש מוכן שם כי גיא הוא שפלות ועיין זוהר תצא דף ר"פ שמחבר הפסוק כל גיא ינשא עם הפסוק ויקבור אותו בניא המכ"פ ומפרש שם שגיא הוא שפלות בחי' אין.

שם וזה שאמר משה לדורו את הראית לדעת וכו'. היינו כי זה נאמר על מתן תורה ואז בעת מתן תורה שמעו הדיבור הראשון אנכי ה' אלהיך היינו שאין חילוק בין ד' לאהבים וכו"ז היה ע"י משה שהוא בחי' אין ונכלל באין סוף וע"כ דורו הדבוקים אליו נכללו ג"כ באין סוף וראוי להם להאיר לדעת כי ד' הוא האלהים שהכל אחד.

שם משחא זה בחי' הדעת. ר"ל וגרבו משחא הם הכלים של הדעת ועיין מה שמכאר בפי' מ"ה כי הרשימו מאיר להכלים של הדעת שזה בחי' מה שנאמר ברות והלכת אל הכלים ע"ש.

שם תלת מאה זה בחי' משה שהוא בחי' מה וכו'. ר"ל כי משה הוא אותיות ש' מ' ה' ושין הוא תלת מאה היינו שע"י שמשה הקטין עצמו כשלשה בחי' מה המכ"פ וזה להכלל באין סוף שהוא בחי' עינא

חד דרחמי בחי' חד גלגלא דעינא ששם אין שום רע כלל רק כולו טוב וכל הדבוקים אליו ונכללו עמו כאור האין סוף מלאו אחד גלגלא דעינא היינו מאור האין סוף ששם כולו טוב כולו אחד אהדות הרצון שזה בחי' אות אלף בעת שהם בבחי' ושוב רשומו מאחדות הוואת שהוא בחי' אות א' דרך הסה שלו ונעשה מנולת מה תלת מאה גרבה משחא שהם הכלים של הדעת שיוכלו לדעת כי ה' הוא האלהים וכולו טוב כמו לעתיד לבא וזה ומלאו אחד גלגלא דעינא היינו מהאין סוף רשימו להתלת מאה גרבי משחא שהם כלי הדעת שידעי כי כולו טוב.

שם לבתר תריסר ירחי שתא וכו'. שהם שנים עשר שבטים שעל ידם נתתקן גולכות הנ"ל וכו' וזה שכתוב ויהי בישורון מלך שטלכות עלתה לשרשה כמו שביאר למעלה בהתאבא ראשי עם יחד שבטי ישראל היינו כנ"ל שע"י שנים עשר שבטים נתתקן מלכות הנ"ל .

שם הגה ישכיל עבדי דא סיהרא פירוש ע"י הצדיק עולה המלכות מן הסט"א ונתבטלים המדות רעות וכו'. נראה שמרמו בזה כי כל זה הפירוש שמפרש הפסוק אנכי ה' אלהיך ע"י מה תבין אשר ה' ואלהים הכל אחד הוא ע"י הצדיק שעל ידו עולה המלכות מן הסט"א שזה בחי' אשר הוצאתיך מארץ מצרים ונתבטלים המדות רעות שזה בחי' מבית עבדים וכל זה מרומן בפסוק הגה ישכיל עבדי הנ"ל כי מסודם כתוב בו הו"ך לפניכם ה' ומאספכם אלתי וייריא היינו כי בימי המשיח יוכו להבין כי ד' הוא האלהים והכל אחד ועי"ז מה יוכו לזה מסיום הפסוק כי הגה ישכיל עבדי ופירוש רש"י שהם הצדיקים ירום ונשא וגבה מאד היינו שע"י הצדיקים יעלה המלכות מן הסט"א ויק' הם יצליחו ויתרוממו ויתנשא ויגברו מאד ועל ידם יתבטלו כל המדות רעות שהם מהא"יכע יסודות להם תחת גלגל הירדה שזה בחי' מה שמפרש זוהר הגה ישכיל עבדי דא סיהרא ועי"ז יוכו לדעת שאין חילוק בין חסד לבין דין בין ד' לאלהים שזה בחי' מה שכתוב מקודם כי הו"ך לפניכם ה' ומאספכם אלהי ישראל היינו בחי' בדי' אהלל דבר באלהים אהלל דבר שזה בחי' מה שנאמר על הנאווה ישכיל וירושלים את ה' הלוי אלהיך בינו ומוכא בספר קונת סהרים מהגלאנצי שלא יהיו שום חילוק רק שבחי ירושלים את ה' במדת הרהמים הלוי אלהיך ציון במדת ה' היינו כנ"ל וזה מרמו ג"כ הפסוק ימלך ד' לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללוה היינו כשימיור ה' לעולם שיעלה המלכות מן הסט"א אז ימלך ה' לעולם אלהיך ציון שלא יהיו שום חילוק בין ה' לאלהים והיו כולו טוב.

בלקו"א במאמר אנכי סי' ד' באות א' שיהיו שם ה' ושם אלקים אחדות אחד עיין בלקו"א סי' ג' כי ה' אלקים הוא בחי' שם מלא שהוא בחי' עוח"כ.

שם אות ח' שוב אין מראין לו סימני עניות וכו'. פירוש סימני עניות דייכא כי עניות הוא סימן על נסית הרוח וכשהיא נתעשר ואין לו עניית שהוא סימן על גמות הרוח מוכן מוילא אשר אין לו גמות הרוח ג"כ וזה שדייקא הנמרא כלשון סימני עניות דייכא היינו שע"י צדקה ניצול מנסות הרוח שהעניות הוא סימן על זה גם מה שמכאר שם באות הנ"ל שע"י צדקה ניצול מלשון הרע מוכן זה ג"כ ע"פ המכוואר בגמרא שבת ששם מוכא ד' סימנים הם סימן לגמות הרוח עניות סימן לזשון הרע אסכרא וכו' ימנך לזה איתא שם בגמרא ת"ר אסכרא בא לעולם על המעשר. ומעשר הוא צדקה כידוע ועתה מוכן חיטב שע"י הצדקה ניצולין מלשון הרע כי צדקה הוא היפוך לשון הרע כי ע"י שנותנין צדקה ניצולין מאסכרא שהוא סימן ללשון הרע (ואפשר כי זה סדויק הנמרא סימני עניות לשון רבים היינו שע"י הצדקה ניצולין מגאוה שעניות הוא סימן על זה וגם ע"י צדקה ניצולין מלשון הרע שאסכרא הוא סימן ע"ז אשר אסכרא בא ע"י שאין נותנין צדקה שע"י עניות כי ע"י צדקה נתעשר).

בחצוצרות – ה'

סי' ה' בחצוצרות את א' נמצא כשהעולם נברא בשבילי צריך אני לראות ולעיין בכל עת בתיקון העולם ולמלאות חסרון העולם וכו'. ר"ל ומסילא מוכן מזה כשהעולם נברא בשבילי צריכין להזהר מאד להיות תמיד בורח מן העכירה ומכל הפגמים ומכל המדות רעות בכדי שלא יגרום ח"ו חסרון והיוק ומכשול לו בעצמו ולכל העולם רק אדרבא לעיין בכל עת בתיקון העולם ולמלאות חסרון העולם ולהתמלל בעבורם.

שם אות ב' כי המצות הם קומה שלימה וכו'. ר"ל כי יש רמ"ח מ"ע כנגד רמ"ה איברים ושם"ה לא תעשה כנגד שם"ה גידים.

אחרים שומעין קול תפלתו ומתעוררים עי"ו כי מקול נעשה רעמים ונשמע לברייתא.

שם וזה בחי' קול השופר וכו'. היינו כי הקול שאדם מוציא בכח כתפלתו מחמת יראתו מהש"ת הוא בחי' קול השופר שזכר לאילו של יצחק שהוא בחי' יראה.

שם ומי ששומע תקיעת שופר מאיש ירא וחרד וכו'. ר"ל מאיש ירא דייקא שקולו וקול השופר הם בחי' רעמים לא ידאג כל השנה מרעמים כי כשכר זה ששומע ונתעורר מקול השופר מאיש ירא שהם בחי' רעמים ישמור אותו הש"ת מהיוק הרעמים.

שם סוספיתא דדהבא יראה חיצונית נשאר הקול נעוץ באטימת השכל וכו'. ר"ל כי זה הוא בחי' יראה כידוע וסוספיתא דדהבא הוא בחי' יראה חיצונית ועי"ו נשאר הקול נעוץ באטימת השכל. באטימת השכל דייקא כי ע"י יראה חיצונית נעשה חכמה חיצונית שע"י נעשה אטימת השכל כמו שמביא לעיל המשנה אם אין יראה אין חכמה ועיין בפרפראות מה שמבאר זה.

שם ותדע שנעוץ קנה היינו חכמות חיצוניות נעוצים בים חכמתך. ולעיל פירוש נעוץ קנה דא בחי' קול היוצא מהקנה היינו שמפרש נעוץ קנה בים החכמה בשני אופנים כי ע"י שנעוץ קנה בחי' חכמות חיצוניות בים חכמתך נשאר הקול היוצא מהקנה נעוץ באטימת השכל וכו' נעשה ע"י בחי' ירא גבריאל בחי' השתלשלות הנבורות יראה חיצונית ועי"ו נאטם השכל בטומאה ועי"ו נשאר הקול נעוץ ולא נשמע לברייתא ועיין בפרפראות שמבאר כל זה הענין.

שם וז"פ אענך בסתר רעם וכו'. וזה שמתחיל הפסוק בצרה קראת ואחלצך היינו ע"י מה זכית כשהיה לך צרה וקראת אלי חלצתיך ועניתך ע"י רעם היינו שקולך היה בבחי' רעמים המכ"פ אכחך היינו בחנתך על מי מריבה שמוחך היה נקי בבחי' מצה עי"ו היה קולך בבחי' רעמים ונפשט עקמימות שכלך זכית לשמחה והיית יודע בין קודם גז"ד בין לאחר גז"ד והיית יכול להתפלל אלי אפילו לאחר גז"ד ע"י שתלביש את תפלתך כמאמר שזה בחי' אענך בסתר דייקא כי התפלה נסתרת ומלוכשת בהמאמר ועי"ו עניתך.

שם מסטרא דימינא מוחא תורא ככספא. ר"ל כי מסטרא דיסינא שזה בחי' אהבה דקדושה לאהוב את הש"ת עי"ו מוחא תורא היינו שנעשה המוח נקי מחכמות חיצוניות ומחשבות זרות ומתאוות שהם אהבת רעות והם האויבים שכאים לכלכל אותו מקדושת יהדותו וצריכין לענוך בהם ולגרשם מעליו כמו שפירש הפסוק גער היית קנה ועיין בפרפראות על זה וע"י האהבה בקדושה ינצל מהאויבים הללו ויתגבר עליהם כ"ש שב לימיני עד אשית אויבך הדום לדגליך ואו כשינצל מהאויבים הללו ומוחו יהי נקי מחכמות חיצוניות וכו' ע"י מדת האהבה בקדושה או יפגע קולו בהמות ויהי נעשה מקולו רעמים ויוכה לשמחה הנ"ל ומובן מזה כי דייקא ע"י האהבה דקדושה יוכה לזכך מוחו ושקולו יהי נעשה רעמים.

שם לאיתנו דא גבורות היינו בחי' קול רעמך בגלגל. ר"ל כי גבורות הוא בחי' קול היוצא בכח וגבורה שהוא בחי' רעמים ומובן מזה כי אז בעת קריעת ים סוף זכו כל ישראל לכל התיקונים האלה שהיראה שלהם היה בשלימות כ"ש ויראו העם את ה' ואמר אז הוירי זהב נעשה לך זהב דייקא שהוא בחי' יראה שזה בחי' לאיתנו דא גבורות וגם זכו אז לאהבה בקדושה שזה בחי' עם נקודות חכפא שהוא בחי' אהבה שזה בחי' לפנות בוקר ועי"ו וישב הים היינו ים החכמה בזכות וצבחות ועיקר התגברות על המחשבות זרות ותאוות ועל החכמות חיצוניות שהם בחי' חמץ הוא ע"י האהבה וע"כ מיד בעת יציאת מצרים שזכו לאהבה דקדושה נצטוו לבער החמץ ולאכול מצה שהיא בחי' מוחין זכים.

שם במימרא ברבב"ח הוה אזלינן בספינתא. שהוא בחי' יראה על הים דייקא ים החכמה כי אם אין יראה אין חכמה וזה שסיים גילדנא דימא הוא דימא דייקא כי גילדנא הוא גבורות יראה שבוה תלוו ים החכמה שהיו זך ונקי ועיין בפרפראות על זה שמבאר בקישור כל המימרא דרבב"ח.

שם בפירוש הפסוק בחצוצרות היינו ע"י בחי' קול דנפיק. ר"ל קול היוצא בכח גדול כתפלתו שהוא בחי' קול השופר כמ"פ לעיל עי"ו ירעם הים נעשה בחי' רעמים ע"י שפונע הקול בים החכמה וזה ירעם הים דייקא.

שם והם מחיין את כל הקומות וכו'. ר"ל כי ע"י המצוות שעושין משפיעין חיות לכל רמ"ח איברים וסמ"ה גידים מקומת האדם ולכל הקומה של העולם (כי גם העולם בכלל הוא קומה שלימה מראש ולב ושאר איברים כידוע) ולכל הקומה של השנה (כי יש גם בהשנה קומה שלימה מראש ולב ושאר איברים כידוע) וכל השלשה קומות כולם מקבלין חיות מקיום המצוות בשמחה.

שם והקב"ה הוא אחדות פשוט עם המצות. ר"ל כידוע מדברי הזהר כי שתי אותיות הראשונות מתיבת מצוה היינו מ"צ הם בא"ת ב"ש אותיות י"ה ובשתי אותיות האחרונות מתיבת מצוה היינו ו"ה נשלם השם הויה וע"כ כשהקב"ה הוא אחדות פשוט עם המצוות כשעושין איזה מצוה נכללין בו ית'.

שם ומי שנכנס בתוך השמחה יכול בוודאי לידע לפי ענין השמחה אם הוא קודם גז"ד אם הוא לאחר גז"ד. היינו כשהוא קודם גז"ד שאז נגרע משמחת הקב"ה שמלוכשת בהמצווה וע"כ כשהאדם עושה אז המצוה שאז נכלל בו ית' וגם בשמחתו שמלוכשת בהמצוה אז יכול לעשותה בשמחה ויודע מזה שאז קודם גז"ד אבל כשהוא לאחר גז"ד שאז נגרע משמחת הקב"ה שמלוכשת בהמצווה וע"כ כשהאדם עושה אז המצוה שאז נכלל בו ית' אינו יכול לעשותה בשמחה ויודע מזה שאז הוא לאחר גז"ד. גם מוכן מזה שדייק בלשונו „ויכל בוודאי לידע לפי ענין השמחה" שגם יכול לידע עי"ו מה שנאמר על העולם אם גזירה גדולה או גזירה קטנה היינו אם אינו יכול לעשות כל המצוה בשמחה זה סימן שגזירה גדולה ונגרע משמחת הקב"ה הרבה וע"כ אינו יכול לעשות כלל המצוה בשמחה ואם עושה המצוה בשמחה רק שהשמחה לא בשלימות זה סימן שהגזירה היא קטנה ואז הגידעון משמחת הקב"ה אינו גדול כ"כ ע"כ גם הוא עושה המצוה בשמחה אך לא בשלימות וכו' יודע ומרגיש לפי עומק השמחה ששמח בהמצוה.

שם גם יכול לידע על איזה חלק וכו'. אם אינו יכול לעשות בשמחה ראשי המצוות וכו'. ידע שהדין נגזר על ראשי עולם שנה נפש. ר"ל כמו שמבואר למעלה כי עולם שנה נפש מקבלין חיות מן המצוות נמצא שראשי עולם שנה נפש מקבלין חיות מהמצוות התלוים בראש וכן בשאר איברי העש"נ ע"כ כשאינו יכול לעשות בשמחה המצוות התלוים בראש ידע שהדין נגזר על ראשי עש"נ וכן בשאר קומת המצוות כי קומת המצוות וקומת עש"נ דבוקים זה בזה.

שם ירגיש בששת ימי המעשה שהם בחי' מעשה המצוות שבהם נבראו עש"נ. ר"ל כי מפרש זכרונו מאחד בשבת בשני אופנים היינו שירגיש שמחת עות"ב כמעשה המצוות שבהם נבראו עש"נ בששת ימי המעשה ועי"ו ירגיש הנזר דין שנגזר על עש"נ שנבראו בששת ימי המעשה אם הוא קודם גז"ד אם הוא לאחר גז"ד.

שם אות ג' שיסיר עקמומיות שבלבו וכו'. ר"ל שיסיר העקמומיות והעקשות והמדות הרעות שבלבו כ"ש לבב עקש יסור ממני רע לא אזע.

שם שיהא לו ישרות לב כמ"ש ולישרי לב שמחה. היינו שע"י הישרת לב יזכו לעשות המצוה בשמחה מהמצוה בעצמו שזה בחי' אספקלריא המאירה כמ"פ לעיל וזה שכתוב מקודם בהפסוק אור זרוע לצדיק היינו כי עשיית המצוות נקרא בשם זרע כ"ש לעיל על פסוק נושא משך הזרע והצדיק זוכה לעשות המצוה שהוא בחי' זריעה בבחי' אור אספקלריא המאירה ששמחתו מהמצוה בעצמה שכ"ז זוכין ע"י ישרת לב וזה שסיים הפסוק ולישרי לב שמחה היינו שמחה מהמצוה בעצמה.

שם נעשה מהקול רעמים ונשמע לברייתא. היינו שקול תפלתו נשמע להעולם ומעורר גם אותם להש"ת.

שם כמ"ש קול מעורר הכוונה. ר"ל כי ע"י קול תפלתו שהוא בחי' רעמים עי"ו נתעורר הלב ויובל לכווין שישמע מה שהוא מדבר ואז נפשט העקמומיות שבלבו וזוכה לשמחה הנ"ל. כי זה תלוי בזה מחמת שזוכה לכוונת הלב ע"כ נפשט העקמומיות שבלב.

שם כי מי שיש בו יראה קולו נעשה רעמים. ר"ל כי ע"י שיש לו יראת שמים ויכל להוציא בכח גדול תפלתו כי הקול שאדם מוציא בכח הוא מבחי' גבורות כמ"פ מקודם וגם היראה הוא מבחי' גבורות כי יצחק שהוא בחי' גבורה כתוב בו פחד יצחק בחי' יראה שם וזה פירוש גיבורי כח וכו' לשמוע בקול דברו היינו שמפרש הפסוק בשני אופנים גיבורי כח שהם היראים שמוציאין קולות תפלתם בכח גדול הם זוכים לשמוע בקול דברו שלכם ישמע מה שהם מדברים וגם פירש לשמוע בקול דברו שגם

יורו הצדיק האמת עד שיזכה לתיקון נמור כי א"א ליכנס בפעם אחת אל הקדושה וע"כ תשובה הוא בחי' המתנה.

שם כמ"ש ולב כסיל לשמאלו וכו'. כדרכו בקודש בכל המפר מביא כאן רק סוף הפסוק וגם בתחלת הפסוק לב חכם לימינו מרומו שאחר התשובה ששומע חרפתו ושותק שאז הוא חכם כמו שמבאר בסוף שעל שם השתיקה נקראין חכמים כי סיג לחכמה שתיקה וזה בחי' לב חכם דייקא לימינו כי יסין הוא מרמו על דרך התשובה כאשר מבאר בכוונת אלול שמיין במילואו עולה דרך וע"כ יסין ה' דייקא פשוטה לקבל תשובתו וכן מה שמביא הפסוק וכווי יקלו מרמו ג"כ על תחלת הפסוק כי מכבדי אכבד שזה מוכן כשזוכה לתשובה שהוא בחי' זכיית היצר שנותן עי"ז כבוד להשי"ת שזה בחי' זוכה תודה יכבדנו ועי"ז השי"ת מכבד גם אותו ועיין בפרפראות מזה וכשהשי"ת מכבד אותו ע"כ כבודו הוא בבחי' כבוד אלהים.

שם אות ג' כמ"ש וידעו אותי למקטנם ועד גדולם וכו'. מה שלא מביא הפסוק כי מלאה הארץ דעה את ה' נראה שמרמו בזה שדרכי התשובה נמצאים שני בקיאות המבוארים כאות ד' בקי ברצואו בקי בשוב שזה בחי' הבקיאות מגדולים במעלה והבקיאות מקטנים במעלה וע"כ מביא הפסוק וידעו אותי למקטנם ועד גדולם דייקא.

שם אור שהוא יקר בעוה"ז יהיה קפוי וקל לעוה"ב וכו'. היינו שמביא ראה מזה כי אור ההשגה שבעוה"ז יהיה קפוי וקל לעוה"ב כי אור ההשגה שבעוה"ב יוגדל מאד מאור השגת עוה"ז ועי"ז יעשו תשובה על השגת עוה"ז ועי"ז תשובה זוכה לכבוד נמצא שכבוד עוה"ב עי"ז התשובה שיוכח או יוגדל מכבוד עוה"ז שזוכין עי"ז תשובה שעושהו בעוה"ז וזה ג"כ מרומו כמאמר חז"ל הזה כי אור הוא בחי' כבוד ועיין בס' י"ד לקמן אות ב' שם מבואר כי כבוד נקרא אור כ"ש והארץ האירה מכבודו ועיין ג"כ לקמן ס' י"א מוכן שם כי כבוד הוא בחי' אור וזה פירוש אור היינו כבוד שיקר בעוה"ז יהיה קפוי וקל נגד האור היינו הכבוד שיוכח בעוה"ב ויש לרמוז אור שהוא יקר כי יקר בלשון תרגום הוא כבוד והנה מה שמבאר כי תשובה הראשונה הוא בחי' כבוד עוה"ז ר"ל כי עי"ז תשובה מכבדים את השי"ת ועי"ז משפיע עליו השי"ת מכבוד שלו ונעשה כבודו בחי' כבוד אלהים אבל זה הוא רס כבוד אלהים שנגלה בעוה"ז אבל עי"ז תשובה השניה שעוה"ז הוא מכבוד את השי"ת ככבוד יותר גדול עי"ז השי"ת משפיע עליו מכבוד שלו המופלא שיתגלה לעתיד לבוא כ"ש ונגלה כבוד ד' ומי שהולך בדרך הזה שעושה תשובה על תשובה בבחי' ומתודה עליו או כאלו כבודו להקב"ה בשני עולמות ואז השי"ת ישפיע עליו עי"ז אפילו מכבוד אלהים המופלא שיתגלה לעתיד לבוא ואז יתה כבודו בבחי' כבוד אלהים המת דבר בשלימות נפלא והנה אח"כ נתבאר כי אלו השני בחי' כבוד הם שני הבקיאות של תשובה ובקי בשוב שפירושו שלא ייאש עצמו בשום אופן הוא בחי' כבוד עוה"ז שזה בחי' אור שהוא יקר בעוה"ז ושמעתי מאחד מאנ"ש שע"כ ר"ת של אור שהוא יקר בעוה"ז הוא כר"ת אין שום יאוש בעולם וע"כ מורינו מודג"ת ז"ל בהתפלה שאחר העשרה קפטייל תהלים שימד איתא שם בוח"ל אעפ"כ ידעתי וכו' שאין שום יאוש בעולם וכו' כ"ש אמר ד' מבשן אשיב וכו' היינו כי אשיב ר"ת אין שום יאוש בעולם.

שם וזה שאומר הקב"ה אלה עשית וכו'. גם כאן סמך עצמו על תחלת הענין אם ראת גנב ותרץ עמו ועם מנאפים חלקך פיך שלחת ברעה ולשונך תצמיד מרמה היינו שעשית כל הרעות שבעולם וע"כ היה צריך לך לעשות תשובה ולשמוע בוינוך ולשתוק אבל אתה לא כן עשית רק תשב כאח"ך תדבר בכך אמתך תתן דופי שבוינת ונתת דופי במי שהיה מכזה אותך שהכוונות היו מניעים לך וזה שמיים אלה עשית והתחרשת כמו שמבאר בזה בסוף אוכיך ואערכה לעיניך ומסיים בינו נא זאת שוכחי אלה שתעשו מעתה עכ"פ תשובה פן אפרוץ ואין מציל רק תזכו להיות בכלל זוכה תודה יכבדנו המכ"פ אות ב' ושם דרך דייקא היינו דרך התשובה המכ"פ אות ב' ואראנו בישע אלהים דייקא בחי' כבוד אלהים.

שם אות ה' ואז נעשה יחוד בין חמה ללבנה. היינו שע"י שישאר ילכו בדרך התורה הזאת יוכו שיתמלא פנימת הלבנה ויקיים והיה אור הלבנה כאור החמה ועיין בתקון ה' יו"י דאיהו א' וכו' (היינו א' המב"פ) ורזה דמלא ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים ואינן שוין הה"ד והיה אור הלבנה כאור החמה.

שם אות ו' דשמטן גדיפיהו פירש"י נצרות וכו'. מה שלא מפרש בפשוטו גדיפיהו לשון גידוף כי לשון גידוף קאי על גידוף ה' ועל ביוזן

שם וז"פ יחד שמלבישים תפלתם בסיפורים יחד. וזה שמיים הכתוב לפני ה' כי בא לשפוט את הארץ היינו כעת שהקב"ה שופט הארץ או עי"ז התיקונים האלה שנוכרים בהתורה הזאת הצדיקים יודעים את הוא קודם גז"ד ומתפללים תפלתם כסדר או לאחר גז"ד ומלבישין את תפלתם בסיפורים יחד. ונראה שזה שימדו אכנה"ג תאזין שועתינו היינו התפלה שמתפללין כסדר ותקשיב מנו מאמר היינו התפלה שמלבישין כמאמר.

שם ע"י שמחת הלב יכולין להתפלל ולהלביש את תפלתן במאמר וכו'. עיין בפרפראות מה שמבאר בזה שלכאורה קשה ואינו מוכן לשון יכולים להתפלל ולהלביש וכו' הלא העיקר מבואר לעיל שע"י השמחה יכול לידע בין קדם גז"ד בין לאחר גז"ד אם הוא לאחר גז"ד אז צריכין להלביש ואיך שייך על זה הלשון יכולין להתפלל ולהלביש ע"ש מה שביאר בזה ולענ"ד נראה לפרש שדבר זה מוכן מהתורה הזאת בעצמו כי מקודם מבאר שצריכין לשתף האהבה עם היראה כדי שיתעבדו רעמים שהקול שמוציא בכח בתפלתו יפגע בהמוח ועי"ז יוכה להפשיט עקסימות שכלבו ויוכה לשמחה כי עיקר התגברות על האויבים שהם הם המחשבות זרות שמכלכלים את מוחו שע"ז לא יכול לזכות לבחי' רעמים הנ"ל הוא ע"י האהבה בבחי' שב לימיני עד אשית אויבך הדום לרגלך ומוכן שם באות ה' שמתחיל ותדע שצריך לשתף הגבורות בחסדים שמאלא בימינא וכו' ומסיים וכן צריך לשתף האהבה עם היראה וכו' נמצא ע"י שמשתפין האהבה עם היראה נעשה שיתוף גבורות בחסדים שזה בחי' המתקת הדינים וכשנעשה המתקת הדינים או יעשו התפלות פעולתם בשלימות ויכולין להתפלל ולהלביש את תפלתם כמאמר כדי לבטל הדינים וזה שכתב שע"י שמחת הלב שזוכין לזה ע"י בחי' רעמים שנעשים ע"י שיתוף תאהבת עם היראה שזה בחי' שיתוף הגבורות בחסדים בחי' המתקת הדינים או יכולים להתפלל ולהלביש את תפלתן כמאמר כי אז כבר נמתקו הדינים ויעשו התפלות פעולתם בשלימות. וגם כי שיתוף האהבה עם היראה זה בחי' שיתוף שמאלא בימינא כמב"פ והנה המלאכים המקטרגים הם העומדים לשמאל כמב"פ אות א' וכשמשתפין שמאל בימין אז היסין הוא ישע ימינו המלאכים העומדים לשמאל לקפוא את התפלה המלוכשת כמאמר. שזה בחי' כנבורות ישע ימינו המכ"פ. ולענין מה שביארתי למעלה שע"י שיתוף האהבה עם היראה נעשה המתקת הדינים כי שיתוף האהבה עם היראה זה בחי' שיתוף גבורות בחסדים שזה בחי' המתקת הדינים יש לבאר יותר כי כבר מבואר שע"י האהבה מתגברין על האויבים בבחי' שב לימיני עד אשית אויבך הדום לרגלך שהם בחי' המחשבות זרות והתאוות והחכמות היצונית שמתחיצין את המוח והנה ידוע כי הוא המסית הוא המקטרג נמצא המלאכים העומדים לשמאל הם המסיתים להתאוות והחכמות היצונית והם המקטרגים וע"כ ע"י האהבה שמתגברין על ידה על החכמות היצונית ונמתקין עי"ז הדינים ואז יכולין להתפלל ולהלביש את תפלתן ישע שלא יבינו המלאכים העומדים לשמאל את התפלה המלוכשת כמאמר וגם יש עוד לבאר כי התפלה שמתפללין כסדר הוא בחי' יראה בבחי' אשה יראת ה' היא תתהלל כי יראה היא בחי' מלכות בחי' יראה של מלכות ותפלה הוא ג"כ בחי' מלכות כידוע ותפלה כמאמר היא בחי' אהבה וע"כ נרמזה כהפסוק יחד הרים הירם שזה ענין אהבה ואהבה לשבת יחד בכחי' הנה מה מוב נעים שבת אחים גם יחד וע"כ ע"י מדת האהבה יכולין להלביש את התפלה כמאמר ויצא שהוא ג"כ בחי' אהבה כי אמירה היא רבה דברי רכות ותחנונים באהבה להשי"ת.

קרא את יהושע - ו'

ס' ו' קרא את יהושע אות ב'. ואי אפשר לזכות לכבוד הזה אלא ע"י תשובה וכו' ידום וישתוק וכו' היינו שזה דריאה על מה שכתב מקודם באות א' מי שמעמם בכבוד עצמו זוכה לכבוד אלהים כי א"א לזכות לכבוד הזה אלא ע"י תשובה ועיקר התשובה כשישמע בוינו ידום וישתוק וע"כ מי שמעמם בכבוד עצמו בוודאי כשישמע בוינו ידום וישתוק שזה עיקר התשובה ויוכה עי"ז לכבוד אלהים כמו שמבאר אח"כ שע"י התשובה זוכה לכבוד.

שם כי תתר לשון המתנה בחי' תשובה וכו'. עיין בקיצור לקושי מוהר"ן ובלקושי עצות שמבאר זאת כי כשרוצה לעשות תשובה אף שצריך למתן מאד לברות מתוך השכח עונותיו אעפ"כ צריך להיות מתן מתן ואל יכהלוהו רעיוניו כשרואה ריהוקו מהשי"ת מתודה ותפלה ומכל הדברים שבקדושה כי ההכרח להמתין ולילך בהדרגה כפי אשר

שכתב באות ב' כי אחיה בחי' תשובה היינו קודם התשובה עדיין אין לו הויה כאילו עדיין לא נתהווה כי טוב לו שלא נברא משנברא וכשכבא לטור עצמו ולעשות תשובה אז הוא בבחי' אחיה היינו שיהיה לו הויה בעולם וכו' ע"ש, נמצא ששם אחיה פירושו שיהיה לו הויה היינו כשכבא לעשות תשובה אז היה יכול ליפול בדעתו ולסוג אחר ח"ו מחמת ריבוי עוונותיו וכשהוא מחזק עצמו לעשות תשובה אז ממשיך על עצמו הקדושה משם הויה שהוא מחיה הנסוגים אחר וע"כ אחיה שמרמו על הבא לעשות תשובה פירושו שיהיה לו הויה דייקא כנ"ל אבל עיקר דרך התשובה נשלם כשאוחז תמיד במדת התשובה ועושה תשובה על השגתו הראשונה נשיגשם אותה ומתגבר לעלות למדרגות עליונות בכל פעם יותר שאז משיג ע"ע הקדושה משם אחיה וע"כ קורא עיקר התשובה בשם אחיה דייקא ועיין מה שכתב שם שע"כ קרא ענין זה בלשון בקי כי הוא בקיאות גדול שיצפה בכל עת למדרגה עליונה (שזה בחי' בקי ברצוא שאז ממשיך ע"ע הקדושה משם אחיה) ואעפ"כ אל יפול משום דבר ויקיים ואציעה שאול הנך (שזה בחי' בקי בשבט שאז ממשיך ע"ע הקדושה משם אחיה) נמצא שנכללים שני הבקיות הנ"ל ביחד וע"כ ע"י שאדם הולך בדרך התשובה אז הוא בבחי' אחיה שפירושו שיהיו לו הויה שאז נכללים שני השמות אחיה והויה ביחד כמו שמבאר לענין הבקיות שצריך שיהיו נכללים ביחד וגם יש לרמוז שע"י דרך התשובה הזאת נשלם האדם לשבת על הכסא וזה מרמו שאחיה מרמו שיהיו לו הויה במילוא גמטריא ג"כ אדם מ"ה ודייקא במילוי אלפין כי כל התורה הזאת כלול בתמונות אלף כמבואר שם והנה כל זה להשלים בחי' אדם תלוי במדה טובה של עונה שהיא בחי' מה בחי' ונחנה מה כי אדם גימטריא מה כנ"ל. עיין עוד דף ס"ד ודף ע"ג ע"ב.

בלקורא סי' ר' בהתורה קרא את יהושע את ג'. שהכבוד הראשון נעשה קפוי וקל נגד הכבוד השני וכו' ע"ש. וזה פירוש הגמרא שמביא במאמר זה את הנ"ל אור שהוא יקר בעוה"ז יהא קפוי וקל לעוה"ב כי כבוד נקרא אור כמ"ש והארץ האירה מכבודו ועיין בלקורא סי' י"ד את ב' שם מבואר להדיא כי כבוד נקרא אור ומביא ראייה מהפסוק והארץ האירה מכבודו ועיין עוד בסי' י"א מענין הפ"ל אורות הכלולים בחי'א של כבוד מוכן שם ג"כ כי כבוד הוא אור והנה מה שמבאר כי תשובה הראשונה הוא כבוד טוה"ר ר"ל כי ט"ו תשובה מכבדים את השי"ת כ"ש זוכה תורה שהוא בחי' וביחוד היצר בחי' תשובה יכבדו ועי"ז משיפע עליו השי"ת מכבוד שלו כ"ש כי מכבדי אכבד וזוכה לכבוד אלהים אבל זה הכבוד הראשון הוא בחי' שנתגלה כבוד ה' בעוה"ז אבל תשובה שניה תשובה על תשובה הוא בחי' כבוד עוה"ב היינו שע"י הוא מכבד את השי"ת ככבודו יותר גדול ועי"ז משיפע עליו השי"ת מכבוד שלו שיתגלה לעתיד לבוא שאז יתקיים ונגלה כבוד ה' ומי שהולך בדרך הזה היינו שעושה תשובה על תשובה שזה בחי' כל הזוכה את יצרו ומתודה עליו אז זוכה כאלו כבודו להקב"ה בשני עולמות והשי"ת ישיפע עליו עי"ז אפילו מכבוד אלהים המופלא שיתגלה לעתיד לבוא ואז יהיה כבודו בבחי' כבוד אלהים הסתר דבר בשלימות נפלא אשר אין נעלה ממנו.

שם דשמיטן גדיפיהו פירש"י נצות זה בחי' מחלוקת וכו'. ונוכל לרמוז כי גדיפיהו פרושו חירוף גדוף היינו מה שמחפין ומגדיפין אותם והוא שומע ושותק.

ע"פ התורה קרא את יהושע שמבואר שם שע"י ששומע ביוניו דוומם ושותק זוכה לכבוד אלהים שהוא בחי' נקודה העליונה של תמונת אלף שהוא בחי' כסא דמכוסה בחי' ובמכוסה מסך אל תחקור בחי' כבוד אלהים הסתר דבר והביונות הם בחי' רקיע שמים ע"ש כ"ז הישב וגם מבואר שם כי הרקיע הוא בחי' האהל שמשח מאיר ליהושע בחי' שנקודת העליונה מאיר לנקודה התחתונה ומשה הוא בחי' משש פני משה כפני חמה בחי' כסא וכסאו כשמש נגדי ע"ש כ"ז הישב. יש לבאר מזמור י"ט בתהלים השמים מספרים כבוד אל היינו הבושות והביונות שמוכלין שהם בחי' רקיע שמים מספרין ומוקירין את כבוד אל כי על ידם זוכין לכבוד אלהים ומעשה ידיו (היינו כמ"ש על תקרי ידיו אלא יודין שהם בחי' נקודה העליונה שעל האלף ונקודה התחתונה של תמונת אלף בחי' יו"ד העליונה שעל תמונת אלף יו"ד התחתונה של תמונת א') מגיד ורקיע כי ל"ז זוכין רק ע"י הרקיע שהוא בחי' הבושה והביונות שמוכלים ומבואר שם שע"י שדומם ושותק על הבושות נעשה יחוד בין חמה ולבנה זה בחי' יום ליום יבועי אומר ולילה לילה יחוד דעת היינו יחוד יום ולילה יחוד חמה ולבנה אבל לכל זה זוכין רק ע"י ששומע חרפתו ושותק זה בחי' אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם אף שככל הארץ יצא קוי

וגידוף ד' אסור לשתוק וגם על ביויו וגידוף הצדיק אשר קוב"ה וצדיקיא כולא חד ג"כ אסור לשתוק וכאשר נשמע אח"כ מפיו הק' שאמר לענין כזה שאעפ"כ צריך לפעמים למטור לאחד על לחייו וגם לשון גידוף על בני אדם קאי על פגם משפחה ועל זה אסור לו ג"כ לשתוק להסגדו בפגם משפחה רק צריך לו לומר ששקר הוא כמבואר הדין בשו"ע.

שם מתחתויהו היינו ע"י השתיקה זוכה לכבוד וכו'. נראה שמרמו בזה כי מתחתויהו רומז על הדמימה והשתיקה שזה בחי' ותחת רגליו המב"פ.

שם וזה בחי' מלך הכבוד. ר"ל כי שם כתוב ד' צבאות הוא מלך הכבוד שזה בחי' כבוד אלהים וזה על כן משחק אלהים למלך וכל המשיחות הם כמין כ' וכמין כתר שזה בחי' כתר בחי' כבוד המב"פ אות ב' וע"כ לענין התשובה שזוכה על ידה לכבוד מביא המשל לאחד שכא לקנות שמן אפרסמון כי שמן הוא בחי' נחלי דמשחא הנ"ל שזה בחי' כבוד.

שם וישראל יתנו דין לכל באי עולם. היינו שכל ישראל יוכו לעתיד לילך בדרך התורה הזאת והיו נעשים בבחי' אדם שיושב על הכסא וישפטו כל הדינין.

שם אות ז' וז"פ ידבר עמים תחתינו. היינו שע"י שהולכים בדרך התורה הזאת יתקיים ידבר עמים תחתינו וכו' כי הפסוק הזה מרמו על הדרך של התורה הזאת שע"י הדמימה יתקיים ידבר עמים תחתינו וע"י שיוכו לכבוד אלהים ע"י הדמימה שעל הבושה יתקיים יבחר לנו את נחלתנו את גאון יעקב אשר אהב סלה.

שם משם הק' הויה במילוי ס"ג שהוא מחיה את כל הנסוגים וכו'. ר"ל כמו שמוכא ככונת האר"י על התפלה מלך מסית ומחיה מחיה גימטריא ס"ג. והנה ע"פ התורה הזאת מוכן מה שכתוב בפרק שירה אוזו הכר המשוטטת במדבר אומרת פנו דרך ה' כי הוא מהני אוזוי טראה רבכ"ח במדברא ועיין סידור ר"י עסדיו בפרק שירה ובהני אוזוי מרומם בחד נקודה העליונה ונקודה התחתונה שזה הוא בחי' דרך התשובה וע"כ אומרת פנו דרך ד' בחי' הנותן בים דרך בחי' אמר ד' מבשן אשיב אשיב ממצלות ים דייקא שזה בחי' הנותן בים דייקא דרך התשובה והנה מה שמבואר בהתורה הזאת שיהפוך דם בפתח לדם כחולם יש לבאר ע"פ מה שמבואר אח"כ באות ה' כי השיכות דמים והביונות הם בחי' הוא"ו שבתוך האל"ף שהוא בחי' הרקיע ועיין בתיקונים בהקדמה שם כתוב שם ברקיע דאיהו פתח ועיין לקמן בסי' ס"ו שמבואר שם שהוא"ו שבתוך האל"ף היא פתח וע"כ צריך להפוך דם בפתח דייקא שמרמו על שפכות דמים והביונות לדם כחולם כי ע"י שיקיים דום לד' יוכה עי"ז לנקודה העליונה שהוא בחי' חולם שהנקודה היא בחי' חולם וכן ראייתו ככתב יד אחד מאנ"ש אשר יש לבאר כי קודם התשובה כבודו הוא רק כבוד מלכים שעליו נאמר חקור דבר וע"כ אז קודם התשובה בחי' הסתרת פני אחיה גימטריא דם בפתח שפתחיהו הפה לחקור ולשאל עליו מי הוא זה שחולקין לו כבוד הזה אבל כשעושה תשובה ומקיים דום לד' אז נעשה דום כחולם שהוא בחי' נקודה העליונה בחי' שזוכה לכבוד אלהים הסתר דבר שזה בחי' חולם שמהלימין ומקשרין הפה שאסור לחקור ולשאל על הכבוד הזה כי סופי תיבות מן כבוד מלכים הוא דם רק שזה היא בפתח בחי' חקור דבר וכן סופי תיבות מן כבוד אלהים היא דם רק שזה היא בחולם בחי' הסתר דבר שחולמין ומקשרין הפה לבלי לחקור כלל על הכבוד הזה.

ועיין בתיקונים שם בהקדמה שמביא הפסוק רקיע עיין הקרח הנורא נפוי על ראשיהם מלמעלה דעליה איתמר נוטה שמים כיריעה כגונא דא כאמצע א"ע ו"כ מלבד הראיה שמביא שאהל היא רקיע מפסוק וימתחם כאהל לשבת מביא הראיה מהפסוק נוטה שמים כיריעה כי זה הפסוק קאי על הרקיע הזה שבהמרכבה שראה יחוקאל כמבואר בתיקונים וע"כ ראה אז והחיות רצוא ושוב כי הרקיע והדמות כסא והדמות כמראה אדם הכל כלול בדרכי התשובה שהם בחי' בקי ברצוא בקי בשוב.

שם אות ה' וזה בחי' הארץ הדום רגלי וכו'. גם כאן ספק עצמו על תחלת הפסוק השמים ומאי והארץ הדום רגלי שמים הוא בחי' הבושה כסא הוא נקודה העליונה והארץ הדום שהוא בחי' נקודה התחתונה.

שם ועיקר הדבר וכו' במדרגה התחתונה וכו'. ממשיך את עצמו הקדושה משום הויה במילוי מ"ג וכו' וזה בחי' בקי בשוב וכו' וכן כשאדם זוכה לבא לאיזה מדרגה וכו' ואעפ"כ אינו עומד וכו' ומתגבר לעלות יותר אזי ממשיך ע"ע הקדושה משם הקדוש אחיה במילוי קס"א שהוא בחי' בקי ברצוא וכו' ע"ש. נראה לפעני"ד שרמו זה בתחלת התורה כמה

בחי' ציצית שהוא בחי' שלך לכה ואשלחך עליהם ועי"ז נתגלגל שירדו יעקב ובניו למצרים אבל כ"ז היה לישראל לטובה גדולה שעיי"ז יכלו לנאול משם ע"י זכות יוסף הצדיק כמ"ש ויקח משה את עצמות יוסף עמי כי ע"י בחי' יוסף שהוא בחי' ציצית זכו לעצות קדושות שזה בחי' קבלת התורה שהיה תיכף אח"כ זכו לאמונה ולתפלה בשלימות ולנמים שעשה הקב"ה במצרים להכניע ולשכר את המצרים על ידם ולהגאל משם זוח שמיים הפסוק ולא שמעת לאשת פוטיפר נמצא שזכות לתיקון הברית כי שדי טרמו על תיקון הברית כמבואר בדברי רבינו ז"ל בכמה מקומות ועי"ז ויברכך כי פגם הברית הוא העדר הלהם והפרנסה והוא זכה להיות מפרנס לכל הארץ.

שם וקיימין כי חמרי חיוורתא. ר"ל במה יכולין להתקיים ולהנצל מן העצת הנחש הוא רק ע"י ציצית.

שם איש ואשה הם בחי' התחברות אמת ואמונה. ר"ל ע"ד שאמרו חז"ל הביאו בני מרחוק ובנותי בני הוא דעת מיושבת ובנותי הוא דעת שאין מיושבת וידוע שאמונה היא במה שאין השכל מבין וע"כ אשה היא בחי' אמונה ואיש הוא בחי' אמת כי אמת הוא בחי' כלל כל המוחין שבעולם כמבואר בלקוטי הלכות הלכות רבית.

שם ובשביל זה התפלה מסוגל לזכרון וכו'. ר"ל כי מאד צריכין זהוהר לזכור כל העצות הקדושות של כל הצדיקי אמת ולזכור כל דברי התורה אך מחמת הגלות והצרות והבלבולים התנבר השר של שחכה עד אשר כמעט אפילו בשעת הלימוד מתנברת התיכף השחכה וכ"ש ברבות הימים הכל נשכח ע"כ צריכין לזוהר מאד לילך בדרך התורה הזאת לזכות לקיים מצות ציצית בשלימות ולטוון בעטיפתן ובכרכתן הקדושים שזוכה עי"ז לקבל עצות הצדיקים ולא ימה ימין ושמאל מדבריהם ועי"ז יזכה לאמת ולאמונה ולתפלה ולנמים למעלה מהטבע למעלה מהזמן ושם למעלה מהזמן אין שום שחכה עי"ז יזכה לזכור היטב כל העצות הקדושות ולקיימן וזה בחי' מה שנאמר בציצית וזכרתם את כל מצוותי נמצא ע"י העצות בעצמן שיקיים אותם יזכה לאמת ולאמונה ולתפלה ולזכור את העצות תמיד לקיימן בשלימות נפלא כמ"פ יותר ויותר עד שתכא הנאולה עי"ז ויתגלו כל החכמות כ"ש ומלאה הארץ דעה היינו שייכנו היטב המעט הנפלא וההשגה הנפלאה שיש בכל עצה ועצה. עיין בפרפראות

שם הן ישא איש בשר קודש בכנף בגדו ונגע בכנפיו אל הכהם. ר"ל כי בשר קודש הוא מצות מילה תיקון הברית עיין ברש"י בירמיה על הפסוק ובשר קודש יעברו מעליך וכנף בגדו היא מצות ציצית שהיא בחי' תיקון הברית.

שם הנה בנג' יוסף בא אליך היינו בחי' ציצית עי"ז ויתחזק ישראל ר"ל כי במצות ציצית אמרו חז"ל כל הוהיר במצות ציצית זוכה ומקבל פני שכניה וע"כ מגולה לחולה להסתכל על הציצית כי עי"ז יקבל פני שכניה ותסעדהו על ערש דוי כ"ש ד' יסעדהו על ערש דוי וזכה לרפואה ולהתחזק בחליו כבחי' הנה בנג' יוסף בא אליך שזה בחי' ציצית עי"ז ויתחזק ישראל.

שם ופרשת כנפיך על אמתך. עיין בפרפראות שמוך הפסוק כי גואל אתה טרמו על הנאולה שזוכין ע"י מצות ציצית.

ראיתי מנורת זהב – ח'

סי' ח' ראיתי והנה מנורת זהב אות א' הנה יקר גנוחי וכו' כי הוא שלימות החסרונות. גלפעינ"ד דר"ל ע"י שמתפללין על החסרונות שחמר לו ומתאנחין עליהם בעת תפלתו להשי"ת או נשלמין ונתמלאין חסרונותיו.

שם כי ע"י הנשימה שהוא הרוח חיים נברא העולם וכו' וחידוש העולם יהיה ג"כ בבחי' הרוח. ר"ל ומובן מזה מעלת יקרת האנחה שציפה הקב"ה קודם כריאת העולם שיהיו צדיקים בעולם אשר יתפללו אליו תפלה בשלימות ויתאנחו או על חסרונותיהם ועי"ז נברא העולם וחידוש העולם שלעתידי יהיו ג"כ בבחי' הרוח של האנחה היינו ע"י תפלה ואנחת הצדיקים בעולם עי"ז יחדש הקב"ה את עולמו.

שם אות ב' כי עיקר הרוח חיים הוא בהתורה כ"ש ורוח אלהים מרחפת ע"פ המים הוא התורה. ר"ל כי זה הפסוק נאמר בעת כריאת העולם נמצא מבואר מזה שע"י האנחה שהוא בבחי' הרוח חיים ברא העולם כנ"ל אך עיקר ריחוף הרוח אלהים הוא ע"פ המים שהוא התורה וע"כ ע"י הצדיקים שדבקים בהתורה מי שהוא דבוק בהם ממשיך הרוח

הרקיע ובקצה תבל מליהם של הרקיע והשמים היינו של הכוונות וע"י שמקיים אין אומר ואין דברים וכו' זוכין לכל הנ"ל לבחי' כבוד אלהים ואח"כ אומר לשמש שהוא בחי' נקודה העליונה שם אהל בתם בהרקיע והשמים כי רק ע"י הכוונות שהם בחי' רקיע בחי' אהל ושוקק ואינו משיב וזכה לנקודה העליונה שהוא בחי' שמש וזה שמיים והוא כחתן יוצא מתופתו וכו' והתופתו בחי' מקיפים שהם בחי' נקודה העליונה שהוא מכוסה ומוסתר כמו המקיפים של הדעת הקדוש שהם מכוסים ומוסתרים כל המשך ימי העוה"ז.

ע"פ המבואר בהתורה קרא את יהושע נראה לרמוז כזה מאמר הגמרא חולין דף כ"ב ע"ב מאימתי בני יונה כשרים וכו' היינו מאימתי ישראל הנקראים יונתי תמתי כשרים מבי שמיטי גרפא מיניה ואתי דמא היינו אע"פ שאביים עליהם שפיות דמים וכוונות שזה בחי' ואתי דמא חם שומעים ביוונם ושוקקים שזה בחי' מבי שמיטי גרפא מיניה כמו שמבואר שם בהתורה ונ"ל על דשממן גדיפיהו המבואר במאמר הרבכ"ח ואז הם כשרים כי זה עיקר התשובה כמבואר שם.

ואלה המשפטים – ז'

סי' ז' ואלה המשפטים אות א' בשביל חסרון אמונה. ר"ל כמו שאמרו חז"ל לא הרבה ירושלים אלא כשביל שפסקו ממנה אנשי אמונה.

שם ואמונה היא בחי' תפלה וכו' וזה בחי' נסים וכו'. ר"ל שע"י אמונה שמאמין שיש מחדש וכידו לשנות המבט והכל מתנהג רק בהשגחתו יכולין להתפלל התפלה בשלימות ולעשות נסים ומפתיים בעולם ע"י תפלתו כמו שאמרו רז"ל על אלישע ואלישע כל הנסים והמפתיים שעשה בדרכי הוא דעביר.

שם. כמ"ש וזה שער השמים. ר"ל כמו שפירש רש"י מקום תפלה לעלות תפלתם השמימה והנה אף שזה קאי רק על מקום קדשי קדשים אך באמת הכל אחד כי כל העשר קדושות שבא"י מקבלין זה מזה ומקדשי קדשים נמשך הארה לכל הביהמ"ק ומשם לכל ערי א"י והנה לא ביאר עד כאן רק ששם עינר האמונה ועיקר התפלה ואגב שמדבר בענין התפלה מתחיל לכאר שכשפגם אברהם בארץ ישראל נשאמר במה אדע וא"י היא בחי' אמונה בחי' תפלה ע"כ היה גלות מצרים והוריד שנים עשר שבטים לגלות מצרים שהם שנים עשר נוסחאות ותפלה היינו שירדה התפלה לגלות שלא יכלו להתפלל תפלה בשלימות ולעשות על ידה נסים ומפתיים בעולם וענין הורדת התפלה להגלות עיין בהתורה תקעו ממשלה בלקוטי תנינא סי' א' והנה מה שיעקר הנסים הוא בא"י זה מבאר לקמן מענין א"י שותה תהלה ושתייתה מהתהומות שהם לשון ותהום כל העיר שעל דבר גם תמהין העולם וגם הפסוק ותהום כל העיר קאי על א"י כשהורה נעמי לא"י. וגם יש לכאר כי כבר אמרו חז"ל עשרה נסים נעשו לאבותינו בכיהמ"ק נמצא ששם עיקר הנסים ומהביהמ"ק נמשך הארה לכל א"י כנ"ל.

שם ומצרים הוא היפך הנסים כמ"ש ומצרים נסים לקראתו שאין שם מקום הנסים ואין שם מקום התפלה. היינו כי מקום הנסים ומקום התפלה היא רק בביהמ"ק כנ"ל ומשם נמשך הארה לכל א"י ומצרים הוא ההיפך מזה שאין שם מקום הביהמ"ק ששם מקום הנסים והתפלה אך כשביל לנאול את ישראל או הוצרך לעשות הקב"ה נסים ומפתיים גדולים ונוראים בהם כל העשר סכות שכמצרים ושעל הים כדי להכניע ולשכר עי"ז כל מיני אמונות כוזבות של פרעה ומצרים ולגלות אלהותו ואדנותו לכל ישראל למען יאמינו בו ובמשה עבדו וע"י האמונה נגאלו משם כמו שמביא הפסוק תבואו תשורי מראש אמונה.

שם עיגולים בחי' אמונה וכו'. עיין בפרפראות שמבאר זה.

שם אות ב' א"א לבא לאמונה אלא ע"י אמת וכו'. עיין בפרפראות מה שמביא הפירוש לזה בשם הלקוטי עצות.

שם אות ד' בן פורת עלי עין בשביל ציצית וכו'. עיין בסוף התורה מה שמביא הפסוק שמסכים שם בכרכת יוסף ותשב כאיתן קשתו היינו ע"י הציצית שזכה על ידם לעצות קדושות שזה טרומם בן פורת עלי עין עי"ז זכה לאמת וע"י אמת זכה לאמונה ולתפלה שזה בחי' ותשב כאיתן קשתו וקשת מרמו על התפלה כמ"ש בחרבי ובקשתי ופירש"י תפלתו ובקשתי וכו' משם רועיה דייקא בחי' ורעה אמונה היינו שזכה לאמונה אכן ישראל והרגומו אבהו ובנין בחי' התפלה שהוא בחי' יעקב ובניו כנ"ל כאות א' וזה שמביא הפסוק הלא אחיך רועים בשכם היינו

תבואנו כפשוטו שכל הרעות והחסרונות באים עליו כי אינו יכול להשלים החסרון.

שם אות ז' והוא בחי' מביא מכח אל הפועל. ר"ל תורה ותפלה שעל ידם יוכל ע"י הרוח היים להשלים החסרונות כנ"ל הוא מבחי' מביא מכח אל הפועל שנעשה בקשתו כפועל שנשלמין חסרונותיו כפועל ממש כמו שביארתי לעיל.

שם אות ז' והיינו דכתיב ונהר יוצא מעדן. עיין בלקוטי הלכות הנ"ל שמבואר שם כל הפרשה שכתב שם בסמך ולאח"כ מבואר שם כל הענין הנ"ל כדרכו בקודש בכל הספר.

שם אות ח' והוא בחי' ארבע ציצית. ר"ל כי מצות ציצית מחמת שהיא שקולה ככל התורה כי ציצית בגימ' תרי"ג וכ"ש וראיתם אותו וכו' ועשיתם את כל מצותי ע"כ הם בבחי' הרוח היים דקדושה שעל ידם משלימין כל החסרונות ומכניעין הרוח דקליפה ומנרשין ומפרישין הרע מהטוב מכל המדות מכל הארבע יסודות ומכניעין ומשפילין הרשעים עדי ארין וממילא מוכן מזה שטוב מאד בשעת עטיפת ציצית הקדושים שהם הרוח היים שהוא כהתורה כי ציצית בגימ' תרי"ג להתאגף או על כל החסרונות שחסר לו בגשמינות ורוחניות וכמח' ישלמו כל החסרונות.

שם והוא ראייתו והנה מנורת זהב היא התורה הנחמדים מזהב. היינו כנ"ל כי מצפון זהב יאתה שהוא בחי' הרוח צפופות הרוח היים שהיא כהתורה כנ"ל.

שם גם דיבר אז מענין הי"ב שעות היום וכו' י"ב צירופי הויה וכו' וכל זה הוא בחי' הרוח היים שבדפק ולא זכיתי לשמוע ביא"ד ענין זה היטב. נראה לפענ"ד שמוכן זה ע"פ הנ"ל כשמבררין ומפרישין הרע מהטוב מהד' יסודות ואז הם למעלה כשרשם ד' אותיות הויה ואז יכולים לקלקל הצינור הרע של הרשע שמקבל דרך שם הרוח שלו שהוא בחי' רוח סערה ויוכל להשפיל אותם בבחי' משפיל רשעים עדי ארין ואז כשמשפיל הרוח סערה של הרשעים יכול לפעול ע"י הרוח היים שלו להשלים כל החסרונות וע"כ הי"ב צירופי הויה של היום והלילה הם בבחי' רוח היים שבדפק שני"ז נשלמין כל החסרונות ומהו מוכן כי נכון הוא אשר ביארנו למעלה שענין ההתגרות שצריכין להתגרות ברשעים להשפיל אותם הוא למען יוכל הרוח היים דקדושה של הצדיק לפעול פעולתו להשלים החסרונות כי הרוח היים שבדפק הוא בחי' אחת עם צירופי הויה שהי' אותיות הויה הם מאירין רק כשמפרישין הרע מהטוב שני"ז יכולין להתגרות ברשעים וע"כ יכול הרוח היים דקדושה של הצדיק לפעול פעולתו להשלים כל החסרונות הן ברוחניות והן בגשמייות הכל יתכלא למונה ולענין המבואר בהתורה הזאת שאלופי עשו דרכי עשו הם הרב דקליפה והרב דקדושה אצל הרוח היים דקדושה בחי' איש אשר רוח בו יש לבאר שהוא מה שמבואר ברש"י פ' וישב ניצוץ אחד יוצא מיוסף שמכלה ושוהף את כל האלופים היינו כי יוסף הוא הצדיק האמת אשר דבוק בהתורה ששם הרוח אלהים בבחי' הנאמר בו הנמצא כיה איש אשר רוח אלהים בו והוא הצדיק הנגמר איש הפריש והבדיל הרע מן הטוב כי הוא עמד בניסיון אשת פוטיפר וזכה להיות נקי לגמרי מכל התאוות בבחי' ויעזוב כדוד בידה היינו בחי' כגדים צואים (עיין בלקוטי הלכות ה' בציעת הפת ה"ב) ובגדי אדם מרפזין על מדותיו של אדם כמבואר בספר המדות אות בגדים א' וכשבול זה זכה וילבש אותו בגדי שש היינו כגדים נקיים למדות נקיות וזכות מן הרע לגמרי ע"כ הוא יכול להתגרות ברשעים ולהשפיל אותם בבחי' ניצוץ א' יוצא מיוסף שמכלה ושוהף את כל האלופים שהם הרב דקליפה רק הרוח החיים דקדושה של יוסף הוא יעשה ויפעיל פעולתו להשלים כל החסרונות בגשמייות ורוחניות וגם כי יוסף הוא בחי' מלאפום כ"ש בהתורה ואח"כ תהיו לו בסי' ל"ד ומלאפום בחי' הרוח היים שממשיכין ע"י אנהה להשלים החסרון בחי' ימלא ד' כל משאלותיך וזה בחי' מלאפום מלא פים בחי' שנתמלא החסרון בחי' הרחב פיך ואמלאהו כ"ש כאן באות פ' ועיין שם בסי' ל"ד הנ"ל מבואר גם שם כי מלאפום הוא בחי' הרחב פיך ואמלאהו וזה בחי' יוסף הוא השלים הוא המשיכיר לכל עם הארץ שממלא החסרונות של כל העולם ע"י הרוח היים שלו.

וכן במצויות ציצית אמרו חז"ל כל הוהיר בטעות ציצית וזכה ומקבל וגי שכינה וע"כ מגולה לחולה להסתכל על הציצית כי ע"ז יקבל פני זכינה ותסעדהו על ערש דוי כ"ש ד' יסעדינו על ערש דוי ויזכה לרפואה י אף שלכל חולה השכינה למעלה מראשותיו והיא תסעדהו אבל ביותר וכה החולה שהשכינה תסעדהו ותרפאהו ע"י הסתכלות על הציצית ייקא כי ציצית היא בחי' עינים כנ"ל באות ד' והמצוה היא וראיתם ותם כי אז מקבל פני שכינה ואז תסעדהו ותרפאהו ביותר.

חיים להשלים חסרונותיו ור"ל כי ע"י האנהה בעת תפלתו נעשה בריאה בכה כמו שמבאר באות ז' כי תפלה היא בריאה בכה וע"כ נשלמין חסרונותיו רק בכה שזה בחי' המעיין בתפלתו בא לכאב לב שנאמר תוחלת ממשכה היינו שמיחול ומאנה בעת תפלתו על חסרונותיו עדיין הוא שלמות החסרונות רק בכה אך כשהוא דבוק בצדיקים שדבקים בהתורה ששם עיקר הרוח היים וע"י התורה נעשה הבריאה כפועל כ"ש ואחיה אצלו אסון לשון אומן ואז נשלמין חסרונותיו כפועל שזה בחי' מה שמסיים הגמרא מהו תקנתיה יסמך בתורה כי ע"י התורה שהוא בחי' בריאה כפועל נעשה בקשתו ונשלמין חסרונותיו כפועל וע"כ מבאר באות ז' ובאות ז' שלבוא להדרגא להפריש הרע מהטוב למען יוכל לירד להצנור של הרשע שמקבל דרך שם הרוח היים שלו שהוא בחי' רוח סערה ולקלקל הצנור שהוא ואז יתגבר בהרוח היים שלו וישפיל הרשעים עדי ארין ויתמלא חסרונותיו בשלימות כ"ז וזכין רק ע"י תורה ותפלה כמו שמבאר שם כי כ"ז הוא בחי' אחת ומקושר למה שמתחיל לבאר כאן כי ע"י האנהה שהוא בחי' הרוח היים (וביארנו לעיל שזה בחי' תפלה שמתאנהה בעת התפלה על חסרונותיו) וע"י שדבקים בהצדיקים שדבקים בהתורה ששם הרוח היים נשלמין כל החסרונות כי ע"י כה תפלה והתורה יפריש ויבדיל הרע מהטוב ויכול להתגבר על הרשעים להשפיל אותם שלא יזיק לו הרוח סערה שלהם ואז ע"י הרוח היים שלו דקדושה יתמלא יישלמו כל חסרונותיו כי כל זמן שלא יקלקל הצנור של הרשעים שמקבלין משם הרוח היים שלהם לא יוכל ע"י הרוח היים דקדושה שלו להשלים החסרונות שלו כי הרוח סערה שלהם גדול מאד בשעתו.

שם אות ד' וע"כ ואיש חכם יכפרנה. עי' בפרפראות שמבאר זה.

שם וזה בחי' י"ג מדות. היינו כי הי"ג מדות של רחמים שהב בחי' תפלה הם כנגד הי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן ששם בהתורה עיקר הרוח היים וע"כ מרמזו בהם כל הענין הזה כפי שמבאר כאן שע"י תורה ותפלה נשלמין כל החסרונות וע"י התורה מפרישין הרע מהטוב ונשאר רק הטוב שכארבע יסודות שלמעלה כשרשם הם ד' אותיות הויה וזהו ה' ה' ודרשו רז"ל י"ג קודם שיהא שאו בנדיא אין להרע שום אחיזה וכל המיות שנמשכין מהד' יסודות הם רק טוב גמור בבחי' ד' אותיות הויה וגם ה' לאחר שיהא כי אפילו אחר ההטא יכולין נ"ב ע"י תורה להפריש הרע מהטוב שיהיו רק בבחי' ד' אותיות הויה וזהו א רחום וחונן עד גמר יונו ופשע ותמאה והנה המדה השלש עשרה שהיא זנקה כל ביאר כאן אר"ה כלל כמה שמתחיל לבאר תיכף באות ה' כי רק הצדיק הנגמר שיהפריש הרע מן הטוב לגמרי עד יניא נשאר לו יום רע מאחד מד' יסודות הוא יכול לקלקל הצנור הרע של הרשע שיהי יזיק לו הרוח היים מהרב דקליפה ורק אז יתגבר בכה הרוח היים דקדושה להשלים כל החסרונות וזה ימלא ונקט שהוא נקי בתכלית הניקיון מכל הרע של הד' יסודות ואז משלים כל החסרונות והוא יכול להתגרות ברשעים להשפיל אותם כי כבר ביארנו כל זמן שלא ישפיל הרשעים ולא יקלקל הצנור שלהם שמשם ממשיכין הרוח סערה שלהם לא יוכל לפעול פעולתו להשלים החסרונות שלו ע"י הרוח היים דקדושה שלו וע"כ יפריש מוכן היטב למה צריכין להתגרות ברשעים להשפיל אותם שמבאר זה באות ה' כי ע"י שלא יהיו להם צינור לקבל דרך שם הרוח שלו אז יכול הצדיק להשלים חסרונותיו ע"י הרוח היים שלו. והנה כל הענין של הי"ג מדות נאמר אחר מעשה העגל ומבואר בלקוטי הלכות חו"מ ה' העישה יצויה לגבות חוב ה"ג שיה היה עיקר הפגם של העגל שהצליח מעשה שזמן והיה בו רוח היים כמו שפירש"י כי זה היה עיקר הפגם שמגודל הכשפים של הרוח היים רב היו יכולים להמשיך הרוח היים לכל מה שראו אפילו להימנים וצמחמים כי הרוח היים של רמט"א גדול בשעתו מאד בבחי' רוח סערה רוח הימנאות וע"כ עשו העגל של זהב כי מצפון זהב יאתה ורצו לפגום בבחי' רוח צפופות שהוא בחי' רוח היים כמבואר כאן בהתורה הזאת ע"ש בלקוטי הלכות הנ"ל וע"כ שיכר משה או הלוחות שהם בחי' כל התורה ששם הרוח היים להראות כי פגמו אז בהרוח היים דקדושה וע"י התפלה בבחי' ויחל משה נמשך משם בחי' מעיין החכמה לזון לעומקה של הלכה כמבואר באות ו' ובאות זיין וחזר להמשיך קבלת התורה מחדש דהיינו הלוחות שניות ששם עיקר הרוח היים ואז אחר שפסק שני הלוחות אכנים כראשונים או נילה לו השי"ת השלישה עשרה מדות של רחמים שבהם מרובו כל הענין הנ"ל.

שם אות ו' ודורש רעה תבואנו. ר"ל שמפרש הפסוק כפשוטו ג"כ שע"י שאינו מוכרר הפסק הלכה והוא בבחי' ודורש רעה או אינו יכול להפריש הרע מהטוב ואינו יכול לקלקל הצנור של הרשע וע"כ אינו יכול ג"כ הרוח היים דקדושה להשלים החסרון ואז הוא ודורש רעה

תהומות יכסיומו – ט'

סי' ט' תהומות יכסיומו אות א' בבחי' חדשים לבקרים רבה אמונתך וכו'. היינו ע"י שמתפללין התפלה שהוא בחי' אמונה ככתב רב שזה בחי' רבה אמונתך עיי"ו בכל בוקר נתחדש או הכה בבחי' חדשים לבקרים.

שם אות ב' וכל שבט מעורר בתפלתו כח מזלו וכו'. נמצא מוכח מזה שהתפלה היא למעלה מהטבע שהארץ המזל למטה היא ע"י התפלה וע"כ מבאר בסוף באות ה' כי התפלה היא בחי' נסים שינוי הטבע כי התפלה היא למעלה מהטבע כמו שמבאר כאן באות ב'.

שם כי הים סוף נקרע ליי"ב קרעים כנגד יי"ב שבטים וכו' לפיכך הווג קריעת ים סוף שהם יי"ב. ר"ל כי הים סוף נקרע ליי"ב קרעים ע"י תפלת יי"ב שבטים שצנעו והתפללו בכל לבם אל ה' כ"ש ויצנעו בני ישראל אל ה' ועיי"ו היה שינוי הטבע מהגם הגדול של קי"ם כי תפלה משנה הטבע נמצא שקריעת ים סוף היה ע"י תפלה וכן קשין מזונותיו וקשין וזוגו כי לפי מעלת התפלה כן זוכה לזיווגו וכן גונתין לו פרנסתו ואף שע"פ דרך הטבע אינו יכול להרוויח פרנסתו ואינו יכול למצוא זוגו אבל ע"י תפלה יכול לשנות הטבע וימצא זוגו ופרנסתו כמו קריעת ים סוף שהיה אז שינוי הטבע ע"י תפלה ומבאר זאת ביותר כי ע"י התפלה גורם לעשות זוג קוב"ה ושכינתיה ולפרנס את אביו שבשמים ע"כ זוכה ע"י התפלה לפרנסה ולזוגו.

שם ע"י תפלתו היה משפיע חיות. ר"ל כמו שמבאר באות א' כי עיקר החיות מקבלין מהתפלה.

שם לכל שלשה חלקי עולם שהם עולם השפל עולם הכוכבים ועולם המלאכים. נמצא מוכן מזה כי התפלה למעלה מהטבע כי ע"י התפלה משפיעין חיות לעולם הכוכבים ועולם המלאכים שמהם נמשך ההנהגה ע"פ דרך הטבע וזה שמביא למעלה אין לך עשב מלמטה שאין לו כוכב ומלאך מלמעלה שמכח אותו ואומר לו גדל היינו העשב מלמטה הוא עולם השפל וכוכב ומלאך לו וזול מלמעלה הוא מעולם הכוכבים ועולם המלאכים שכל חיותם וכוחם הוא ע"י התפלה [ואיתא שם במדרש מהו רק שאין לו מול מלמעלה מהנשלח ידוע שהתפלות הוא מן המלאך כמבאר לקמן בהתורה סי' ס"ה]. [א"ה מואיתא ע"כ אינו מוכן].

שם וז"פ צהר תעשה לתיבה. ע' בפרפראות שמבאר זה שזה הפסוק נאמר לנח בעת שנגזרה גזירה של המבול והמבול היא בחי' מחשבות ורות שבתפלה כמבאר לקמן בס' מ"ד.

שם וע"י שיוצא מתוך החשך ומתפלל היטב וכו' היינו עולם השפל ועולם הכוכבים ועולם המלאכים. והנה מזה יכול להתעורר האדם איך יכול להיות חילוק אצל אדם א' בתפלה אחת כי מקדם סיבב אותו החשך וכו' ובאותה הרגע שממשיך עצמו אל האמת או נעשה אור לו ויוצא מתוך החשך ומתפלל היטב ואז הוא משפיע חיות לכל עולם חלקי עולם זה כל אדם שתלויים בו כל העולמות בכל רגע ואם אמנם הבע"ד מתגבר מאד מאד בכל תפלה כחשך עצום צריכין לזכור בכל פעם עצה זאת שימוש עצמו אל האמת ומה שיוכה עיי"ו לקיים כל העולמות בתפלתו ואז כוודאי יוכה להתגבר על כל המחשבות ורות ויתפלל כראוי.

שם והוא ראייה אפכית וכו'. היינו שהפכת לן העפר שהיא בחי' התפלה בחי' יתן כעפר חרבו שהיא התפלה שהוא חרב וקשת למשיח שעליו נאמר אף תשוב צור חרבו ולא הקמותו במלחמה כי כל מלחמתו של משיח שיעשה ויכבוש הכל הוא רק ע"י התפלה כ"ש בס' ב' בהתורה אמור אל הכהנים ואם היה התפלה כראוי כוודאי לא היה משיב צור חרבו והיה כבר בא הגאולה וגם הפסוק יתן כעפר חרבו הנ"ל נאמר אצל אברהם שדרך אחר הד' מלכים להציל את לוט שממנו יצא משיח ואצל אברהם היה התפלות כראוי ולא מהופכים ע"כ נאמר בו יתן כעפר חרב והציל את לוט שממנו יצא משיח אבל עכשיו בגלות גם התפלות בגלות וע"כ העפר שהיא התפלה מהופך ובשביל זה נתארך הגלות כ"כ וזהו ולא יכלת ליה היינו שלא יכולתי להשייעא שהוא בחי' צדיק הדור בחי' משיח כי הוא יודע היטב שהעפר שהיא התפלה מהופך וע"כ אינו בא ומן רב כ"כ הגלות מתארך מאד וזה שמבאר להלן באות ה' שאריכות הגלות הוא ע"כ שמבחישים הנסים ואומרים שהוא דרך הטבע שהוא פגם האמונה פגם התפלה כי אם היו התפלות כראוי לא היה משיב צור חרבו והיה יכול משיח ללחום מלחמתו ע"י התפלה והיה כבר בא הגאולה

ולענין מה שמבאר כאן שלשלימות התפלה שיהיו חרב אצל משיח צדיקין גם לימוד התורה שזה בחי' תנין ויהיבין ליה מבואר זאת נ"כ בהתורה אמור אל הכהנים הנ"ל ביותר כי כל האותיות של התורה שלומד הם ניצוצי נשמות וזה נתלבשין בתוך התפלה ומאירין להתפלה ואז התפלה היא חרב אצל משיח שיכבוש על ידה הכל ועיין בליקוטי הלכות ה' הנזכה מבאר שם כי עיקר אור האמת וזכין ע"י התורה שהיא תורת אמת היתה כפיו ע"ש.

שם אות ה' ותפלה היא בחי' נסים וכו' ואלו בני אדם המכחישים את הנסים וכו'. ועיי"ו צריך ליפול בגלות וכו' היינו שזה ראייה על מה שכתב מקדם בבואור אפכית שהעפר היא התפלה מהופך ועיי"ו אינו יכול לבוא משיח ומבאר זאת כאן כראיה נפלאה כי ע"י שפונמין נסים באמונה בתפלה עיי"ו יורדין לגלות וע"כ ע"י שהתפלות אינם בבחי' הנאמרים בהתורה הוואת עיי"ו ישיב צור חרבו ואינו יכול לבא משיח נמצא שמקושר סוף התורה בראשיתה ובאמצעותה כי גם בתחלת התורה מתחיל לבאר שהתפלה היא למעלה מהטבע כמו שביארנו לעיל ועיי"ו כל זה עיקר אריכות הגלות ועיין מזה גם בס' ז' בהתורה ואלה המשפטים.

שם וז"פ תהומות יכסיומו מי שמכסה את הנסים וכו'. כי הפסוק הזה נאמר על גם של קריעת ים סוף שהיה ע"י התפלה כנ"ל וע"כ מרומז בו כל הענין הזה.

והנה יש לרמוז מה שדרשו חז"ל הים ראה וינס מה ראה וינס ויצא החוצה שנאמר אצל יוסף כי יוסף זכה לשמירת הכרית ועיי"ו זכה לתפלה כמבאר בהתורה אמור אל הכהנים ועיי"ו התפלה היה הנס של קי"ם כמו שביארנו כאן.

שם כמה מרחקין ממיא מבחי' שפכי כמים לבך. ר"ל כי צרכי האדם מרובין מאד הן כנשמות והן ברוחניות ודעתם קצרה לבאר ולפרש ובכל עת שבאים לפרש שיחתו נפתם הפה עד שאינם יכולים לשפוך כמים את לבו להוציא כפה כל מה שחסר לו בנפשו ונפש אבל כשוזכין לזיכורי אמת או נפתח לו האור אין סוף עד שיכול לקיים שפכי כמים לבך ששופך כמים את לבו ומפרש בפיו כל מה שחסר לו בנפשו ונפש שזה עיקר שלימות התפלה לזה צריכין גם לימוד התורה שזה בחי' התנאי פרסי וגם לימוד התורה צריך להיות באמת גבוה תורת אמת היתה בפיהו וכן צריך האדם להמשיך עצמו כל היום אפילו שלא בשעת התורה והתפלה רק אל האמת שלא יצא שום שקר מפיו לעולם אפילו במשעות שלא ככוונה ואז השי"ת ישכון עמו ויאיר לו ויכול בעת תפלתו לפרש כל שיחתו ולשפוך כמים את לבו לפני השי"ת לפרש ולבאר באמרי פיו כל מה שחסר לו בגו"ר ואז יתעוררו רחמי השי"ת עליו ויאווין שועתו וימלא כל משאלות לבו לטובה.

ואלה המשפטים – י'

סי' י' ואלה המשפטים אית ב' כי עיקר גדולתו וכו' כדן אתייקר ואתעלה שמה עלאה. מוכן מזה כי אין לשום אדם לייאש עצמו מלהתקרב להשי"ת מחמת שנתרחק מאד מהשי"ת ע"י שהרכב לחטוא לפניו כי אדרבא על ידו דייקא יתעלה וישתבח שמו ית' אך א"א לזכות לזה כ"א ע"י התקרבות לצדיקים אמיתיים שהם מודיעים היטב כי אין שום יאוש בעולם כלל וזה שכתב באות ה' והעצה לבטל הגאווה שהיא ע"ו היא ע"י התקרבות לצדיקים וכן כל עיקר התקרבות יתרו להשי"ת שזכה לבטל מאתו הע"ו ואמר עתה ידעתי וכו' הכל הוא ע"י שזכה להתקרב למרע"ה.

שם אות ג' ב"ש כי ביתי בית תפלה. וזה שמתחיל הפסוק והביאותים אל הר קדשי ושמתתים בבית היינו מתחלה הר ואח"כ בית ועיין בפרפראות.

שם וז"פ גדול ה' כלומר אימתי הוא גדול. עיין זוהר ויקרא דף ה' שמפרש ג"כ הפסוק הנה גדול ה' שפירושו אימתי הוא גדול.

שם אות ד' כי נביא הוא לשון נבי שפתים. וזה שסיים הפסוק ויתפלל בערך כי התפלה של הצדיקים הוא בשלימות וזה שסיים וזיה כי ע"י שמחזיר התפלה להצדיק ומבטלין הגאווה היינו עיי"ו החכמה על תיקונה כמב"פ אות ד' וע"י החכמה יחיה ויאריך ימים כמב"פ בפירוש ואחרון אחרוני וע"כ ע"י שאבימלך שהוא הבעל גאווה יחזיר את שרה שהיא התפלה לאברהם ויתבטל לפניו יהיו חכמתו על תיקונו ויחיה ויאריך ימים וזהו וזיה.

המבט גם סוף הפסוק משיבי מלחמה שערה ופירש"י שקאי על אותם שהם משיבים מלחמתה של תורה שייך ג"כ לזה כי בהתורה שם תורה המבטל הע"ז שזה בחי' נגלה ונסתר שיש בהתורה.

אני ה' הוא שמי - י"א

סי' י"א. אני ה' הוא שמי אות א' שמשו רוצה להכניס תבונות התורה בישראל. ר"ל כי יציאת מצרים היתה בשביל קבלת התורה כ"ש בהוציא את העם ממצרים תעבדו את האלהים על ההר הזה.

שם כמ"ש מי הוא זה מלך הכבוד היינו מלכות פה. ר"ל כשרואה שיחיה כבוד השי"ת בשלימות כמ"ש מי הוא זה מלך הכבוד ד' צבאות הוא מלך הכבוד או נעשה הפה שלו קדוש ודיבורי התורה היוצאים מפה קדוש הזה מאירים לו לעשות תשובה וז"ל מלכות פה היינו שרואה תמיד שיתכבד מלכותו ית' ואינו הולק לעצמו שום כבוד או פה שלו קדוש וזה שמכבד כי כשהתורה באה לפה פנים ע"י שחלק כבודו לעצמו או התורה בעצמה נחשת שם מפני זה מרומנו בסה שהיה הקב"ה יהושע אחר מיתת משה שנעשה הוא המנהיג לישראל שלא ימשו ויתגשמו דברי התורה האות פ"ך שלא תפגם פ"ך מחמת שתחלוק הכבוד לעצמך רק תחלוק כל הכבוד שיש לך לי לבד ואז יהיה פ"ך קדוש וספר התורה יאיר לך לבוא למדריגות גדולות לתבונות התורה לעומק בבחי' הטל אורות המבטל זה יקמוץ הקיצו ורננו שוכני עפר ר"ת יהושע כמבואר בהתורה כי מרחמם ינהיג ליקו"ת ס' ז' כי מל אורות מלך היינו שיוכה להטל אורות שדברי התורה יאירו לו וכל זה תלוי בעונה וקטנות וע"כ דרשו חז"ל על זה מי שנעשה שכן לעפר בחייו היינו עונה ושלמות.

שם בבחינתו והארץ האירה מכבודו. ר"ל כי ארץ הוא בחי' מלכות פה כ"ש כס"י י"ב ונפש חיה תורה ממלא מוצאה מתורה שבע"פ בבחי' תוצא הארץ נפש חיה ומלכות פה תורה שבע"פ קרינו לה ע"ש וכן כתיב נפשי כארץ נפשי הוא הדיבור כנ"ל וכן כס"י ד' כתב שארץ היא דינא דמלכותא בחי' וארץ מתקוממת לו ומלכות הוא פה וע"כ והארץ האירה היא בחי' דיבורים המאירים

שם כי בלא ואו נשאר כבוד פה. לכאורה יש להתפלג הוא משה אמר כי כבוד פה ואין יתכן זה הלא הוא וזה לקדשת הברית בשלימות אך נראה לענ"ד ליישב זה ולקשר זה עם תחלת העניין בסה ששאלו יחזני וממרא למשה בעת שנעשה המכות במצרים תבן אתה מכניס לעפרים כי משה מחמת קטנותו בעיני עצמו החזיק עצמו לכבוד פה שלא המשיך והוא שהוא בחי' שמירת הברית בשלימות בחי' יהודא עלאה בחי' שמירת הברית של הגדולים בעמלה שיוכלו ללמוד ממנו ישראל הקטנים בעמלה ק"ו שישמרו גם הם את בריתם ויקבלו ממנו קדושתם ופרישותם בבחי' יהודא תבאה ועי"ז יזכו להיות עונים באמת ושדברי התורה יאירו להם שיוכל לבוא לתבונות התורה לעומק וע"כ אחר שאמר לו הקב"ה בהוציא את העם ממצרים תעבדו את האלהים על ההר הזה שזה בחי' תבונות התורה לעומק כנ"ל או טען לפני השי"ת כי כבוד פה אנכי בלא ואו מחמת קטנותו בעיני עצמו כנ"ל ואין אוכל לראות שיבואו על ידי לתבונות התורה לעומק והשי"ת השיבו לו ועתה לך ואנכי אהיה עם פ"ך ותורתיך אשר תדבר היינו שאנכי אקדש אותך בקדושת הברית ותוכה עי"ז לדיבורים המאירים ותמשיך קדושתך על כל ישראל ויזכו כולם על ידך לקדושת הברית ולדיבורים המאירים ויבואו על ידך לתבונות התורה ופפרם בשעת קבלת התורה שאז אמר לו השי"ת ואתה פה עמוד עמדי שפירש עצמו מן האשה והמשיך מקדושתו ופרישותו על כל ישראל בבחי' היו נכונים לשלש ימים אל תנשו אל אשה ואז זכו כל ישראל לדיבורים המאירים לעשות תשובה בחי' הטל אורות כמו שאמר חז"ל שיצתה נשמתו ועי"ה הטל של תחיה שהוא בחי' הטל אורות בחי' הקיצו ורננו שוכני עפר כי טל אורות שלך נחיו ישראל או והכל היה ע"י משה שזכה אז לדיבורים המאירים בשלימות נפלא בבחי' משה ידבר ועי"ז יכלו כל ישראל לזכות לקבלת התורה לתבונות התורה לעומק ומשה שמט לדברי ד' והלך למצרים ליקח משם את ישראל ועשה כל המכות המופלאות במצרים וע"כ כששאלו אותו יוחני וממרא תבן אתה מכניס לעפרים איך אתה רוצה להכניס תבונות התורה בישראל שהם במדריגה פחותה הטיב להם אמרי אינשי וכו' כמב"פ כי ידע זה מתשובת השי"ת ואנכי אהיה עם פ"ך שיוכו על ידו כל ישראל לקדושת הברית ולהטל אורות ויבואו לתבונות התורה לעומק וע"כ אמר לו השי"ת וארא אל האבות באל שדי ושמי ד' זה בחי' יהודא עלאה ויהודא תבאה בבחי' אני

שם אות ר' זה בחי' ריקודין המתאזר כח וכי. היינו ע"י תורה שכלב באים הריקודין היינו ע"י הצדיק שהוא בחי' רוח וכו' ר"ל שמבאר בכאן מה שהתחיל שע"י ריקודין והמתאזר כח נעשה המתאזר היינים כי ע"י התקרבות לצדיק שהוא בחי' רוח בחי' איש אשר רוח בו כי יש בו רוח קודש נתבטל הע"ז ואז נמתק החרון אף וע"כ ע"י הריקודין והמתאזר כח שהם ג"כ מבחי' רוח בחי' והיא רוחא נשיב בשית פירקין דדונוא ודשוין נתבטל ג"כ הע"ז שאחיותה בהירין והרגלין ונתעלין ע"י הריקודין ונמתקין עי"ז ג"כ היינים ובאמת הא בהא תליא כי ע"י שנתקשרין לרוח הקודש של הצדיק אמת שואפין וממשיכין לתוך לבו את הרוח הקודש הזה ונתעורר הלב לשמחה גדולה עד שבאין עי"ז לריקודין והמתאזר כח ונתעלין הרגלין והירין ונתבטל הע"ז שאחיותה בהם ונמתקין עי"ז היינים.

שם זה בחי' לבו נשא את רגליו וכי. ר"ל כי חז"ל דרשו זה על הפסוק וישא יעקב כנ"ל ויעקב הוא המבטל העבודה וזה ומעלה את התפלה מהר ושדה לבחינת בית זהו בית יעקב לכו ונלכה וזה שכתוב שע"י התקרבות הצדיקים מתבטל הע"ז. ומטה שמבאר בסמוך שהתורה הוא ג"כ בחי' ידיו ורגליו והוא בחי' לב ששם משכן הרוח וזכין ע"י התקרבות לצדיקים שהם בחי' רוח וזכין לבטל את זה שהוא ע"ז וזכין לאמונה שלימה ולבחי' רוח הקודש ולשמחה הכאה בהמתאזר כח וריקודין וקדושה שע"י נמתקין היינים וזכין לחכמה ואריכות ימים ולהשגת התורה שבנגלה ונסתר וגם ע"י שלומדין תורה נגלה ונסתר לשמה וזכין גם כן לכל הנ"ל שהם הכל בחי' אחת.

שמבאר בכאן שמה שע"י הצדיק שהוא בחי' רוח (כי יש בו רוח הקודש) נתבטל הע"ז והנאות שאחיותם ברגלין כמב"פ והרגלין נתעלים שיהיו בחי' רגלי עמדה במישור בחי' אמונה ואז נתבטל החרון אף כל זה הוא בחי' מה שע"י הרוח שכלב באים הריקודין שריקודין הוא בחי' העלאת הרגלין ונמתק עי"ז ג"כ החרון אף כי באמת הא בהא תליא כי ע"י שנתקשרין לרוח הקודש של צדיק אמת שואפין לתוך לבו את הרוח הקודש הזה ונתעורר עי"ז הלב לשמחה גדולה עד שבאין עי"ז לריקודין והמתאזר כח ונתעלין הרגלין והירין ונתבטל הע"ז שאחיותה בהם ונמתק עי"ז היינים.

שם זה בחי' לבו נשא את רגליו וכי. ר"ל כי זה קאי על יעקב ויעקב הוא המבטל הע"ז ומעלה את התפלה מהר ושדה לבחי' בית (כמב"פ) ומובן מזה וממה שמבאר בסמוך כי התורה הוא ג"כ בחי' ידיו ורגליו כמב"פ כי כל מה שזכין ע"י התקרבות לצדיקים לבטל הנאות והע"ז ולזכות לאמונה שלימה ולבחי' רוח הקודש ולשמחה בהמתאזר כח וריקודין שע"י נמתקין היינים וזכין לחכמה ואריכות ימים כמב"פ בפרוש הרב"ח עיל ואפי"ה הוא אחרך אחרוכי כל זה זכין ג"כ ע"י לימוד התורה כנגלה ובנסתר וגם ע"י התקרבות לצדיקים וזכין להשגת התורה בנגלה ובנסתר וגם ע"י שלומדין תורה בנגלה ונסתר לשמה וזכין להתקרב לצדיקים והם הכל בחי' אחת.

שם דודי שלה ידו מן החור וכי. ואז נתבטל הע"ז ע"ש בפירש"י כי ישראל אמרו לא אשוב מן הע"ז שבהרתי בה דודי שלה ידו מן החור ומטי המו עליו בא חזקיה ושם אל ד' ככל לבו היינו שביטל כל הע"ז נמצא שזה הפסוק קאי על ביטול הע"ז.

שם זה לשון פורים היינו ביטול הע"ז. מובן מזה מה שאמר רבינו ז"ל אחר אמירת התורה יהנה ממשמשים ובאים ימי הפורים וירקו זימחאו כף וימתקו היינים כי כל זה הוא בחי' פורים כמב"פ.

שם זה בחי' עומר שעורים. ר"ל כי ע"י מצות ספירת העומר יכולין לזכות לכל הנ"ל וכן ע"י שמחת פורים בהמתאזר כח וריקודין יכולין לקיים מצות ספירת העומר ועי"ז וזכין לקבלת התורה בנגלה ובנסתר וע"כ נתנו הקדמונים מ' פלג שביום שחל ל"ג בעומר מתחיל הארה של קדושת התורה כידוע וע"כ חל ביום זה פורים ג"כ כי הכל הוא בחי' אחת וכן כל המצוה של ספירת העומר היא הנכנה לקבלת התורה כי ע"י עומר שעורים שהוא בחי' נגלה ונסתר וזכין לקבלת התורה.

שם אות יוד המשפטים הוא בחי' רוח. ר"ל כי משפטי התורה הם בחי' רוח כי בהתורה שם משכן הרוח שכידין ורגלין שהם בחי' נגלה ונסתר כמבואר באות ז'.

שם ולרתו משפט. ר"ל כי זה הפסוק פירשו המפרשים ז"ל שהשי"ת יהיה לרוח משפט לחזקיהו שהוא הצדיק האמת שיבטל הע"ז כנ"ל על פסוק דודי שלה ידו מן החור שעל ידו יכולים לזכות לכל התיקונים

כי כבר ביאר שנגנא דליוואי הוא בחי' מו"מ באמונה נמצא ששבת לוי וכו' לזה והנה ע"י צדקה נתעשר וזה שמיים ברך ה' חילו.

שם כן נתבטל החרון אף וכו' נמצא ע"י שיבור תאוות ממון
ממתיקין הדינים וניצולים מכל הצרות

שם אות ב' בבחי' ולוקח נפשות חכם. כי חז"ל דרשו בתנחומא פרשה נח ע"י הפסוק זה הזן את העניים היינו כי ע"י צדקה נתבטל תאוות ממון ונמתק הדין ונמשך חסד שהוא הדעת שע"י הדעת הזה יכול להעלות הנפשות נמצא כי דרשת חז"ל ופירוש הפסוק כפשוטו שניהם עולין בקנה אחד וע"י עליית הנפשות ממשיך תורה וכו' נמשך מהצדקה וע"כ כלליות התורה נקרא בשם צדקה כ"ש וצדקה תהי' לנו וע"י המשכת התורה נמשך השמחה שלימה וע"י שמאמינים בהשגחת השי"ת יכולין להרבות בצדקה כי אין שום דרך הפסוק ואו יאמין כי בגלל הדבר הזה יברכו ה' ואו בכ"פ יתמשכו עליו כל התיקונים בשלימות נפלא נמצא שמקושר סוף הענין בתחלתו.

שם אות ג' שככה גימטריא משה. נראה שמרמו כי המן עשה עצמו ע"ז שהוא בחי' תאוות ממון וכן מבואר לקמן סי' ג"ד שמלכות המן מתגבר ומאסף ממון בחי' ולחוטא נתן ענין לאסוף ולקנוס ודרשו חז"ל זה המן אבל מרדכי ואסתר היה להם כח לבטל הע"ז של המן שהוא תאוות ממון ע"י בחי' הרוח נדיבה בחי' אסתר ברוח הקדש נאמרה ובשכיל זה נוהגין להרבות כפורים במתנות לאביונים כי עיקר הכנעת המן שהוא הע"ז של תאוות ממון הוא ע"י צדקה וזה בחי' משלוח מנות איש לרעהו בחי' האהבה והכלליות שנכללין הנפשות יחד ומעוררין זה לזה ומזכירין זה את זה לשוב להשי"ת כי בהאכילה מלוכשת דעת גדול בבחי' אכלו רעים שהם חכמה ובינה תרין רעים דלא מתפרשין וע"י הדעת הזה מעוררין זה לזה בבחי' חברתי מי שבקית מידי כמכ"פ וזה ויתלו את המן וכו' וחמת המלך שככה גימטריא משה שעל ידו נשתכך החמימות של תאוות ממון כי גם אחשוורש היה משוקע בתאוות ממון וע"כ מתחלת המגילה לספר בהעשירות של אחשוורש בהראותו את כבוד עשרו שהיה מתפאר בזה וע"י ביטול של תאוות ממון נעשין כל התיקונים עד התגלות אורייתא דעתיקא סתימאה ובשכיל זה כימיחם קבלו את התורה מחדש וזה בחי' המגלה שהיא בחי' התורה וע"ש זה נקראת מגילה ע"ש התגלות אורייתא דעתיקא סתימאה וזה שדרשו חז"ל וחמת מלכו של עולם שככה כי ע"י ביטול תאוות ממון נסחק החרון אף ועיין בזה פנחס חלד וחמת המלך שככה אשרי העם שככה גימטריא כשה כי ע"י שנשתכך תאוות ממון נמשך השגחה שזה בחי' אשרי העם כמבואר בסוף המאמר.

שם אות ד' רצוא בבחי' הבטה מעילא לתתא ושוב בבחי' הכאת הראות וכו'. היינו שפירש הפסוק והחיות רצוא ושוב שראה יחוקאל הנביא כטראה המרכבה בשלשה אופנים שכלול בהם שראה והשיג כל הנאמר במאמר הזה רצוא דא נוריאל נור דלוק בחסימות תאוות ממון ושוב דא סמט דאיהו משה משיח שעל ידו נתבטל תאוות ממון וע"י ביטול תאוות ממון נתבטל החרון אף ונמשך חסד וע"י החסד נמשך הדעת וע"י הדעת יכול ליקח הנפשות בחי' ולוקח נפשות חכם ולהעלותם בחי' עיר גבורים עלה חכם וזה ג"כ מרמוס בפסוק פה והחיות רצוא דא רצון שהיא הנפש כי נפש הוא לשון רצון כמו אם יש את נפשכם היינו שיחוקאל הנביא ראה שע"י ביטול תאוות ממון נתעלו הנפשות הם הרצונות ושוב דא משה שמקבל התורה היינו שע"י נולד התורה וע"י התורה נמשך השגחה שלימה וזה ג"כ מרמוס בפסוק הזה והחיות היינו ע"י התורה שהוא החיים כ"ש כי הוא חיך וכו' רצוא בחי' הבטה מעילא לתתא ושוב בחי' הכאת הראות שע"י העינים רואין שזה בחי' שוב נא הבט משמים וראה ונמצא שטרומו בזה הפסוק והחיות רצוא ושוב כל הענין הזה איך שנמשך השגחה שלימה וזה שמבאר תיכף אח"כ וזה בחי' תיקונא במרכבתא עילאה היינו שכל הארבע חיות שראה מקודם והכסא ויושב על הכסא כ"ו מרמוס ג"כ על עליות הנפשות והמשכת התורה עד שנמשך השגחה שלימה כמו שמפרש כ"ו בהפסוק שנאמר שם אח"כ והחיות רצוא ושוב שכזה הפסוק מרמוס ג"כ שראה איך שנמשך ע"י השגחה שלימה וע"כ מפטירין המרכבה של יחוקאל בשבועות יום קבלת התורה כי הכל אחד וע"כ וכו' אחר יציאת מצרים לקבלת התורה כי מצרים הוא תאוות ממון כמובן בהמעשה של הבעל תפלה שטרומו בישיעה קפיטיל ל"א הוי היורדים מצרים לעזרה וע"כ אחר שיציאו ממצרים ע"י משה שהוא משיח שנאבדו כל המצרים שזה בחי' ביטול תאוות ממון העלה משה הנפשות בבחי' עיר גבורים עלה חכם שדרשו

בהלכה וזה הריעו לה' כל הארץ ר"ת הלכה וזה שכתב תיכף אח"כ עכדו את ה' וכו' בחי' עבד מ"ט ששולטנותא בששת ימי החול כמובא בתורה ימי הנוכה כי מ"ט הוא בחי' דרגא של שמירת הכרית של חול כמכ"פ כאן וכלל היוצא מכל דברי התורה הנ"ל שבתחילה מבאר דרך כלל שע"י אמונה שהוא בחי' יחודא עילאה ויחודא תתאה זוכין לבא לתבונת התורה לעומקא ואח"כ מבאר הטעם מפני מה זוכין ע"י אמונה לתבונת התורה לעומקא כי עיקר מה שזוכין לתבונת התורה הוא ע"י הדיבורים המאירים אך לזכות לזה הוא ע"י ביטול הגאות כמכ"פ וביטול הגאות הוא ביטול הע"ז בחי' אמונה בשלימות וביטול הגאות זוכין ע"י שמירת הכרית ועיקר קיום האמונה ג"כ ע"י בחי' שמירת הכרית כמבואר בהתורה אית לן בירא סי' ל"א וע"כ ע"י יהודא עילאה ויחודא תתאה בחי' אמונה זוכין לתבונת התורה לעומקא כי כל העצות שזוכין על ידם לדיבורים המאירים שהם מאירין לו לעשות תשובה ולבא לתבונת התורה היינו ביטול הגאית ושכירת הכרית בשניהם תלוי האמונה כנ"ל ובהעצה האחרונה שהיא שמירת הכרית ישנו שני בחינות של שבת ושל חול שהם בחי' הלכה וקבלה בחי' תבונת התורה בהלכה וקבלה כנ"ל נמצא אשר כל התורה קשור וענין תחילתו בסופו ובאמצעיתו והכן היטב כי הם דברים עמוקים מאד.

תהלה לדוד – י"ב

סי' י"ב. תהלה לדוד אות א' ולכן וכו' נבילה טובה הימנו. ר"ל כמובא במ"ר ויקרא א' כל תלמיד חכם שאין בו דעת נבילה טובה הימנו וגם לבן ונבל הם בחי' אחת כידוע ונבל הוא לשון נבילה וז"ש לקמן וכשלומד בלא דעת נקרא לבן היינו כנ"ל.

שם צדיקים ירשו ארץ וכו'. ר"ל כי ארץ הוא בחי' מלכות כ"ש כסי' ד' ע"פ ועניים ירשו ארץ ומלכות הוא השכינה תורה שבע"פ בחי' מלכות פה ותורה שבע"פ קרינן לה וז"פ שכינתא היינו תורה שבע"פ בין תרין צדיקא יתבא כי צדיקים מרי משמע הם ירשו ארץ היא השכינה תורה שבע"פ כנ"ל

שם ורוח ממללא היינו הנפש חיה היא באה מתורה שבע"פ כ"ש תוצא הארץ נפש חיה. ר"ל כי ארץ היא מלכות תורה שבע"פ כנ"ל.

שם כמ"ש כבשים ללבושיך כ"ש שמלה לך וכו'. ר"ל כי חז"ל פירשו אלה הפסוקים על התורה.

שם אות ד' ודע שזה מכוון וכו'. עיין בפרפראות שמבאר כל זה בקצרה באר היטב.

שם ואח"כ לבחי' נישוק ואח"כ לבחי' זווג. עיין בלקושי הלכות ראשית הגז ה"ה שזה ג"כ מרמוס בפסוק וישק יעקב לרחל המבי"פ לעיל שיעקב העלה את רחל שהיא התורה שבע"פ מבית לבן שהוא הת"ח שד יהודי המתנגד הדובר על צדיק עתק לבחי' נישוק שזה בחי' וישק יעקב לרחל ואח"כ היה זווג יעקב ורחל להעלות אותה לבחי' זווג כי כל עבודתו של יעקב אצל לבן כדי לברר ולהעלות בחי' רחל היא התורה שבע"פ מבית לבן ת"ח שד יהודי ממדריגה למדריגה וע"ש גם שאר כל הפרשה סוכבת הולכת ע"פ התורה הזאת כפי הכלל אשר כידוע כשמביא פסוק אחד מתנ"ך גם הענין שלפניו ושלאחריו מדבר מזה הענין כדרכו בקורש בכל הספר.

אשרי העם – י"ג

סי' י"ג אשרי העם אות א' בחי' בועת אפך תאכל לחם וכו'. היינו שהקלה הזאת מתקיימת רק בהמשוקע בתאוות ממון שהוא יגע תמיד ובועת אפו יאכל לחם והוא אין להעשיר ואין לו נחת רוח מעשירו שחננו ה'.

שם ישימו קטרה באפך וכו'. וזה שמתחיל הפסוק יורו משפטין ליעקב ותורתך לישראל ע"י מה יזכו לזה ע"י ישימו קטרה באפך כי ע"י נמשך דעת שימשיכו התורה לישראל וע"כ אמר משה זאת ללוי דייקא

וזה שסיים הציליני מדמים אלהים היינו כי דמים תרתי משמע להנצל מתאוות ממון ואז יכולין לזכות לכל הניל.

שם ה' זה בחי' הוויות בחי' חסדים. ר"ל כי שם הויה זה בחי' מדת הרחמים בחי' חסדים.

שם בסוף התורה אך בעו"ה חסר פירוש רישא דקרא. נראה לפענ"ד לבאר התחלת הפסוק ונגלה כבוד ד' כמו שאמרו חז"ל במסכת אבות פ"ו אין כבוד אלא תורה היינו שבימי המשיחית יתגלה כבוד ד' הוא התורה התגלות אורייתא דתיקא סתימאה כנ"ל כאות ב' וראו הוא התורה שהוא בחי' ראיה מנת"א כנ"ל אות ד' כל כשר יהדיו כמבואר בפנים ולענין מה שמבאר באות ד' כי התורה הוא ראיה מנת"א שהם תלת גוונים דעינא זכת עין וזה שמתחלת התורה כבראשית תמן ראשי תמן כת אלה ראשי בית אבותם שהאבות הם תלת גוונים דעינא וכו' נראה לפענ"ד כי לפי פשוטו של הפסוק אלה ראשי בית אבותם קאי הוא רק על ג' שבטים הראשונים ע"ש בפרשה ועיין בלקומי הלכות אבידה ומציאה ה"ג כי הג' שבטים הראשונים הם בבחי' עליית הנפשות בבחי' עיבור ועי"ז נעשה הולדת התורה והתורה הוא מנת"א תלת גוונים דעינא זכת עין והאבות הם ג"כ תלת גוונים דעינא נמצא כי הכל אחד ע"י אלה ראשי בית אבותם שהם ג' שבטים הראשונים שהם בחי' עליית הנפשות בבחי' עיבור נולד התורה שהוא תלת גוונים דעינא שזה ג"כ בחי' אלה ראשי בית אבותם שהאבות הם ג"כ תלת גוונים דעינא כנ"ל.

להמשיך שלום – י"ד

חנוכה תרנ"ח

ע"פ המאמר להמשיך שלום סי' י"ד. מבואר באות ד' שע"י התורה שלומדין סביבין ברכה והארה בשורש הנשמות ועי"ז נתעוררין רשעי ישראל בתשובה ונבראין נשמות נרים וממשיך נשמה לבנו בהירה זוכה ועי"ז גם בנו יהיה ת"ח וזה סוד מפני מה ת"ח אין בניהם ת"ח מפני שלא ברכו בתורה תחלה היינו שלא הביאו ברכה והארה ע"י לימוד תורתם בשורש הנשמות שעלו במחשבה תחלה והנה במות המאמר מראי שזה בחי' נר חנוכה כי הדלקת הנר הוא בחי' הארת הכבוד שנתעלה ע"י לימוד התורה שמביאין על ידה התעוררות לרשעי ישראל בתשובה שע"י נתעלה כבוד השי"ת שזה בחי' נר חנוכה כמב"פ ועיין גם בלק"ה בציעת הפת ה"ה ע"פ התורה הנ"ל מבאר שגר חנוכה הוא גם בחי' כלל התורה בחי' נר מצוה ותורה אור כי עיקר הכבוד שהוא בחי' אור הנר של חנוכה עיקר עלייתו ע"י התורה ועתה ממילא מוכן שע"י שמדליקין הנר של חנוכה שהוא בחי' אור התורה שעל ידה נתעלה הכבוד שהוא ג"כ בחי' אור הנר של חנוכה זוכין ג"כ להמשיך נשמה בהירה זוכה לבנו. כי מה שנתעלה הכבוד ע"י הארה שהוא בחי' אור הנר של חנוכה והוא ע"י שמביא בלימוד תורתו ברכה והארה בשורש הנשמות כמחשבה תחלה ועי"ז נבראים נרים ונתעוררין רשעי ישראל בתשובה וע"י שמביא הארה וברכה בשורש הנשמות גם בניו יהיו ת"ח כמב"פ על מאמר רז"ל אין בניהם ת"ח שלא ברכו בתורה תחלה והחיפוך מוכן ממילא ע"י שמביא הארה וברכה בלימוד התורה בניו יהיו ת"ח ועתה מוכן סוד מה שאמרו רז"ל שבת כ"ג הרגיל בנר חנוכה הויין לו בנים ת"ח כי נר חנוכה הוא בחי' התורה שמביאין על ידה ברכה והארה בשורש הנשמות כמובן בפנים ועי"ז בניו יהיו ת"ח ועיין בעין יעקב הגירסא הרגיל בנר חנוכה ועיין גם ברי"ף על העין יעקב שנותן מעם מה שדייקא נר חנוכה מסוגל לזה והנה לפי גירסת רש"י שקאי על נר שבת ונר חנוכה נוכל לוטר כי כל נר מצוה הוא בחי' הארת התורה בחי' נר מצוה ותורה אור וע"י לימוד התורה בבחי' הנ"ל עי"ז יהיו בניו תלמידי חכמים וע"כ נר חנוכה שהוא בחי' התורה כנ"ל הוא למשה מעשרה מפחים כי א"א לזכות לתורה אלא ע"י בחי' שפלות כמב"פ.

סי' י"ד להמשיך שלום אות ג' להודיע להם הדרך ילכו בה וכו'. עיין כמה שכתב לעיל אות ב' וא"א להעלות את הכבוד אלא ע"י תורת חסד זה הלוטד תורה ע"מ ללמוד.

שם ואי אפשר לבא להתעוררות התשובה וכו' אלא ע"י התירה וכו'. ר"ל כי ע"י לימוד התורה לשמה ונותנין הודאה לשמו ית' על שנתן לנו את תורתו יכולין לעורר לתשובה כל רשעי ישראל אפילו הרחוקים ממנו כמה אלפים פרסאות וגם שיבואו העכו"ם ויתגיירו ממעמדם המב"פ ואלו רשעי ישראל הסמוכים אצלו מלבד שיעורו אותם לתשובה ע"י

חז"ל על משה בעת קבלת התורה ויורד להם עוז מבטחה הוא התורה עד שהמשיך עליהם השגחה שלימה וכן כל עיקר התגלות אורייתא דתיקא סתימאה יהיו ע"י משיח שיכמל לגמרי תאוות ממון בחי' ביום שהוא ישליך אדם אלילי כספו וכו' המכ"פ כי משיח דא משה בחי' מה שהיה הוא שיהיה ומה שהתחיל בעת יציאת מצרים יגמור לעתיד לבא שיכמל לגמרי תאוות ממון ויתמשך על ידו חסד שהוא בנין הבית שיבנה לעתיד לבא בנין עדי עד שלא יחרבו לעולם ובית המקדש הוא הדעת וע"י הדעת הוה יעלה הנפשות ויתגלה אורייתא דע"ם ואז ימשך על כל ישראל השגחה שלימה בשלימות נפלא כי אז תתבטל הסכנה לגמרי כ"ש לקמן במ"ר ג' על פסוק כי השמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה כי אז לא יהיו שום מזל רק השגחה לבד אשרי המחכה ויגיע לימים אלה אשר משיח יעלה ויחדש נפשו ויוריד להם עוז מבטחה אורייתא דע"ם ויהיו לו חלק בנעימות עריבות מתיקות ידידות האורייתא דע"ם כאשר מוכן בהמאמר הזה שאדם בעצמו אצל הצדיק האמת בשעת אמירת התורה נתחדש ונתעלה נפשו אז ויש לו חלק בהתורה גם מוכן מאד שע"י שבאים להצדיק נמשך השגחה שלימה מבחי' אור ההשגחה שיתגלה לעתיד לבא בעת ביאת משיחנו בבי"א.

שם אות ה' וזה בחי' תיקונא במרכבתא עלאה ותיקונא במרכבתא תתאה וכו'. ר"ל כי בעלויות הנפשות מרומו כל המרכבה וזה בחי' מרכבתא עלאה היינו עלאת הנפשות ואח"כ כשמוריד להם התורה מרומו ג"כ כל המרכבה כמב"פ וזה בחי' מרכבתא תתאה היינו שמוריד להם התורה מעילא לתתא.

שם כי יש ארבע חיות בבחי' נפש וכו' ואופנים הן הגופין וכו'. ומוכן מה גודל מעלת צדיקי אמת העוסקים בתיקון נפשות ישראל ומעלת המתקרבים אליהם אשר נפשו של הצדיק הוא בחי' חסד של המרכבה ודעתו של הצדיק הוא בחי' הושב על חסדו והנפשות של המתקרבים הם בבחי' החיות של המרכבה עד אשר אפילו הגוף של הנפשות האלה המתקרבים לצדיקי אמת אשר הגוף הוא חומר עב וגם הוא בחי' אופנים של המרכבה.

יענין מה שמבאר שע"י הרוח נדיבה זוכין למו"מ באמונה להיות שמה בחלקו ג"ל פירוש הפסוק השיבה לי ששון ישעך להיות בשמחה וששון בחלקי ע"י ורוח נדיבה תסמכני כמב"פ והנה עי"ז זוכין להמשיך תורה וזה אלמדה פושעים דרכין דרכי התורה הציליני מדמים אלהים כי דמים תרתי משמע היינו להנצל מתאוות ממון.

שם בפירוש הרבב"ח ואי דלינן ספי הוה מקלינן מהבלא. עיין בפרפראות מה שמבאר בזה.

שם חברתי מי שבקית וכו'. מוכן מזה כי אלו האנשים הבאים להתחכם הדור ראוי שיתוסף בהם אהבה זה לזה ויזכירו זה את זה בעבודת ה' ויעוררו אלו לאלו לעבודת ה' וזה סימן שהיה כוונתם רצויה בעת שיהיו אצל החכם והתחילו לחדש לפיטובה.

שם ועדיין לא יצאתי מחול אל הקודש אפילו כמלא חוט. שמעתי מאנ"ש שרבינו ז"ל בעת אמירת התורה הזאת הוסיף לבאר בזה כי אפילו מי ששכר כל התאוות ומדות רעות רק עדיין לא שבר ובטל מדה אחת רק כמלא החוט ממנה וז"פ אפילו כמלא חוטא דחלא היינו רק כמלא החוט ושאר לי לתקן שאוכל לצאת מחול אל הקודש לגמרי ורק זה המעט נשאר לי שלא תקנתי עדיין גם זה האיש לית דעבר אינם יכולין להעלות אותו בבחי' עיבור ובפרט מי שהוא משועק עדיין בכל התאוות ומדות רעות ולא יצא מחול אל הקודש אפילו כמלא החוט בודאי לית דעבר שאינם יכולים להעלות אותו בבחי' עיבור ואעפ"כ פוק הוי נבורהא דמרך שאפילו נפש כזה העלה בעיבור.

שם שהשני שינין הם שני שכלים. ר"ל כי שין של ג' ראשים כנגד חכ"ד שהחסדים והגבורות שמוח הדעת כלול מהם נכללים יחד וזה הוא שכל אחד ושין של ד' ראשים זה בחי' שהחסדים והגבורות נחלקים לשתיים וזה הוא שכל שני והם בחי' שינין של תפלין שהם מוחין שכליים כידוע.

שם רוחא זה בחי' צדקה רוח נדיבה. והנה עי"ז זוכין למו"מ באמונה שיהי' שמה בחלקו וע"כ אמר הפסוק השיבה לי ששון ישעך היינו שמוכה להיות שמה בחלקו ע"י ורוח נדיבה תסמכני והנה עי"ז זוכין להמשיך תורה ללמד שאר ב"א והנפשות מעוררין זה את זה לתשובה וע"כ סיים הפסוק אלמדה פושעים דרכין בחי' הארת התורה ללמד שאר בני אדם וחסדים אליך ישובו שיוכירו זה את זה לשוב

לקבל את המועדים ולשמרם כראוי וכנכון ועי"ז זוכין ג"כ לשלום הכללי ובשכיל זה נקראין המועדים רגלים לרמז כי ע"י שמעלין הכבוד ליראה שהוא בחי' רגל כ"ש בלקי"ת סי' ד' עי"ז זוכין לשלום ולכפ"ל בחי' הרגל בסמ"א בחי' עד שתכלה רגל מן השוק המב"פ ועי"ז זוכין לתפלה שהיא בחי' שמירת המועדים שהם הרגלים דקדושה ועי"ז זוכין לשלום הכללי כי כל הענין המאמר הזה כלול ברגלים כי הימים טובים נקראים מקראי קודש שקוראים ומגלים התגלות הרצון וגדולת ד' ואין שום דרך הפסע רק עושה כרצונו ומי שזוכה לשמוע קול הקריאה הזאת נתעורר בתשובה ונתקרב לעבודת ה' וע"כ כל הימים טובים הם ימי דין ימי תשובה ועי"ז נתעלה כבוד ה' לשרש היראה שזה בחי' כבוד יו"ט ונקראים רגלים בחי' יראה כנ"ל וע"י היראה זוכה לשלום בעצמיו בין גופו ונפשו שזה בחי' יו"ט שנאמר בו חציו לד' וחציו לכס ואפילו תענוגי הנפש שהם בבחי' חציו לכס הם ג"כ קודש והם רצון הנשמה ועי"ז זוכה לתפלה שהיא בחי' עבודת תמה שזה בחי' שמירת המועדים כמב"פ וע"י התפלה זוכה לשלום הכללי שיתכפל כל המסחר ומו"ט כבחי' ולא יהיה כנעני עו"ז שזה בחי' מה שנאמר כל המלאכות ומו"ט בימים טובים.

שם וזה ורחמיו על כל מעשיו כשאזוזל כל המרחם על הבריות וכו'. ר"ל כי ע"י שנמשך שלום הכללי שהבריות ירחמו זה על זה ויש שלום ביניהם עי"ז השו"ת ירחם על כולם בבחי' ורחמיו על כל מעשיו כי כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מהשמים נמצא שעי"י תפלה בשלימות שהיא בחי' טוב ד' לכל שע"י נמשך שלום הכללי שכל הבריות מרחמין וע"י עי"ז מרחמין מן השמים על כל הבריות בבחי' ורחמיו על כל מעשיו.

שם בסוף התורה להחזיר ב"א בתשובה וכו' הוא תיקון קרי. יש לבאר כי התקרבות הרחוקים הוא תיקון הכבוד וגם תיקון הברית הוא תיקון הכבוד כ"ש לקמן בס' י"ט בחי' כבוד את ה' מהנוהג מנוהג בחי' לשון הקודש התלוי בתיקון הברית ע"ש ועי"ז זוכין ליראה ויראה הוא ג"כ ההיפוך מפגם הברית בחי' אשה יראת ה' היא התהלל המב"פ שהיא ההיפוך סהכל היופי כ"ש לקמן בס' ס' וע"י היראה זוכין לשלום שהוא ג"כ ההיפוך מפגם הברית כי שלום הוא תיקון הברית בחי' כריתו שלום ועי"ן לקמן בס' כ"ז שע"י שלום זוכין לתמוך הברית וט"י שלום זוכין לתפלה שהיא ג"כ תלוי בשמירת הברית כ"ש בס' ב' שכל הפגם בכרית נטלין ממנו התפלה כי יוסף ששמר הברית זכה לכבודה שהוא התפלה ע"ש ועי"ן בס' ג' כי מי שזוכה לתיקון הברית טועם מתיקות כדבורי התפלה ע"ש וע"י התפלה זוכה לשלום הכללי בבחי' וגר זאב עם כבש וכו' לא ירעו ולא ישחיתו כי מלאה הארץ דעה שזה ג"כ בחי' תיקון הברית שהוא תיקון הדעת כידוע נמצא שכל הכתיבה האלה התלוים בהתקרבות הרחוקים הם בחי' תיקון הברית וע"כ להחזיר ב"א בתשובה הוא תיקון קרי תיקון הברית וגם א"א לקרב הרחוקים אלא ע"י התורה ולתורה זוכה ע"י שפלות ושפלות הוא ג"כ תיקון הברית כי גאות וניאוף תלוים זה בזה כ"ש בס' י"א ועי"ן בפנים שאורזילתא מרמו שהכבוד הוא בזילותא בגלותא והנה ע"י שפלות זוכין להעלות הכבוד מהגלות כמב"פ וממילא מוכן ההיפוך שע"י גאות יורד הכבוד הגלות וע"כ הראש שהוא לשון התרוממות וגיאות נקרא אורזילא שפרמו שהכבוד הוא בזילותא דגלותא.

אור הגנוז – ט"ו

סי' טו אור הגנוז אות ב' כמ"ש ארץ יראה. גם כאן מרמז על סוף הענין כי כלל היוצא מהתורה הזאת הוא שע"י משפט מעלין היראה להדעת וע"י הדעת זוכין לתורה שבנגלה שהיא בחי' שפלות ועי"ז זוכה לתפלה במסירת נפש ועי"ז זוכה לתורה שבנסתר שהיא אור הגנוז סודות התורה שיתגלו לעתיד לבא וכו' מרמז בהפסוק הנ"ל ארץ יראה היינו שאנשי ארץ זכו ליראה להעלותה להדעת שהוא בחי' ושקטה כי מי שהוא שקט ושאנן ושלוו דעתו ומוחו בשלימות כמו שדרשו חז"ל על בני עמון ומואב כדמיתבא דעתיהו מחמת שנאמר בו שאנן מואב מנעוריו וכו' וע"י מה זכו לזה מפרש הפסוק בקום למשפט אלהים שע"י משפט הקימו והעמדו את אלהים שהוא בחי' יראה בחי' את האלהים ירא כמב"פ בחי' מלך במשפט יעמוד דייקא ארץ שהוא ג"כ בחי' יראה כמב"פ וע"י שזכו להעלות היראה להדעת וכו' לתורה שבנגלה שהיא בחי' שפלות כמב"פ וע"י מסיים הפסוק להושיע כל עניי ארץ מלה עניו ארץ דייקא שזה בחי' שפלות וגם יש לרמז התחלת הפסוק משמים כי שמים הוא

לימוד תורתו מהויב ללמד עמהם ג"כ ולהודיע להם הדרך ילכו בזה שזה בחי' תורת חסד כנ"ל נמצא מה שכתב מקודם וא"א לקרב הגרים עם בעלי תשובה אלא ע"י תורה וכו' להודיע להם הדרך ילכו בה זה קאי על אלו שהם ביחד עמו שצריך גם ללמוד עמהם ומה שכתב וא"א לבא להתעוררות התשובה וכו' זה קאי אפילו על אלו שהם רחוקים ממנו שא"א לו ללמוד וכו' עמהם.

שם אות ד' שצריך כל אדם וכו' לברך ולהאיר בשרש הנשמות היינו במחשבה תחלה וכו' וזה מפני שלא ברכו בתורה תחלה וכו'. עי"ן כפרפראות על סיום המשניות שהפירוש הפשוט שלא ברכו ברכת התורה היינו שנתנין הנראה לשמו ית' על שנתן לנו את תורתו נשלם ביותר הלימוד התורה שלומד אח"כ עד שיש לו כח לעורר ולהאיר שרשי נשמות ישראל במחשבה תחלה עד שימשיך עי"ז נשמה קדושה לכנו וגם יהיו נעשין עי"ז גרים ובעלי תשובה כנ"ל.

שם אות ה' בכסות נקי. היינו שמפרשו על הפושעי ישראל שישליכו הכבדים הצואים שזה בחי' כסות נקי ועל הגרים שבאים תחת כנפי השכינה שזה בחי' כנפי מצוה שזה ג"כ בחי' כסות דא כנפי מצוה כמב"פ וזה עיקר כבודו בחי' כבדוהו בכסות נקי נאמר בשבת ועי"ז זוכה ליראה ולשלום בית שזה ג"כ זוכין בשבת בחי' גר שבת עדיף מפני שלום בית.

שם אות ו' בבחי' ואת יראי ה' יכבד וכו'. וזה שכתב בהפסוק מקודם לא רגל על לשונו המב"פ אח"כ בסוף המאמר נבזה בעיניו נמאם ואת יראי ד' יכבד והמשך הפסוקים הם שא"א לזכות לשלום שיתבטל כל בעלי לשון הרע ומחלוקת שזה בחי' לא רגל על לשונו כמב"פ רק כשהוא נבזה בעיניו נמאם היינו שזוכה לשפלות ואז זוכה לתורה כמב"פ וע"י התורה יעורר הפושעי ישראל לתשובה ועי"ז יעלה הכבוד לשרש היראה שזה בחי' ואת יראי ד' יכבד כמב"פ ואז יושלמו פגמי היראה ויזכה לשלום לבחי' לא רגל על לשונו המב"פ.

שם אות ח' יש שלום בעצמיו וכו' כ"ש אין שלום בעצמי מפני חסאתי. ר"ל כמו שבגשמיות יש בעלי לשון הרע ומחלוקת שעשין מחלוקת ומריבה בין אדם לחבירו שזה בחי' לא רגל על לשונו המב"פ כמו כן ברוחניות יש ג"כ בחי' זו שהם הסמ"א והקליפות שמשתדלין לפתור את האדם לעשות מחלוקת טעון בין גופו ונפשו שהגוף ירצה רצונות רעים נגדיים והנשמה וזה הוא בבחי' אין שלום בעצמי מפני חסאתי אבל ע"י שזוכין לקרב הרחוקים לעבודת ה' שע"י עולה הכבוד לשרש היראה ובאתרא דאית דהילא תמן יש שלום כמב"פ ואז נתבטלין הבעלי לשון הרע ומחלוקת בגשמיות ונתרבה השלום וגם ברוחניות נתבטלין הסמ"א והקליפות המשתדלין לפתור את האדם לעשות מחלוקת בין גופו ונפשו רק נתרבה השלום בין גוף ונפש עד שהגוף רוצה רק רצון הנשמה ויש לבאר ולקשר הענין סופו בראשו כי מחמת שהוא עוסק לקרב הרחוקים לעבודת ה' זוכה שיבטל הגוף כרצונו נגד הנשמה שזה בעצמו בחי' התקרבות הרחוקים כי גשמיות הגוף רחוק מאוד מקדושתו ית' ע"כ כשזוכה לעבוד את ה' בכל רמ"ח איברי הגוף זה בחי' התקרבות הרחוקים ע"כ תלוי זה בזה ועוד יש לבאר כי מחמת שע"י התקרבות הרחוקים מעלין הכבוד מהגלות שהוא בחי' אור כמב"פ לעיל אות ב' זוכין עי"ז לשלום בין גופו ונפשו שהוא בחי' שלום בית שהוא ג"כ בחי' אור כמב"פ אח"כ אות י'. ולענין מה שמבאר שכל המניעות נמשכין מהכבדים הצואים מוכן מה שאל יבאלוהו רעיונו של אדם כשרואה שיש לו מניעות רבות מדברים שבקדושה שחז"ל אינו רוצה בעבודתו כי כ"ז נמשך רק מהכבדים הצואים וכשימירם יתבטלו כל המניעות בוודאי.

שם בכותא דרקיעא וכו'. ר"ל כי כוונתו הוא תפלה כנ"ל בחי' וכו' פתיחין ורקיעא הוא הנשמה כי מחמת שזכה לעשות שלום בין גופו ונפשו ע"כ לא התפלל אלא בשביל הנפש הוא הנשמה ועי"ן כפרפראות.

שם אי בעית דאירחב עלמא. ר"ל כי זה קאי על הגלגול כי האדם הוא עולם קמין וזה דאירחב עלמא היינו שתמות ואפשר דאירחבית היינו שתתגלגל עוד הפעם בשעתא דמונא.

שם ותקעתיו יתד במקום נאמן. גם כאן סמך עצמו על סוף הפסוק והיה לכמא כבוד כמא הוא היראה שהיא שורש הכבוד וכמוכא כפרפראות.

ליום זה בחי' שלום בית. ר"ל כי בית הוא יראה כמו שאמר חז"ל חבל על דלית ליה דרתא וכ"כ במפר גנוי יוסף וכ"ש לקמן סי' ק"ב וע"י יראה זוכין לשלום.

שם נמצא שמירת המועד וכו'. נראה שפרמו בזה כי ע"י שמקרבין הרחוקים לעבודת ה' ומעלין הכבוד ליראה ואז זוכין לשלום ואז זוכין

שם כי כשאנו קוראים להקב"ה בתארים ושבתים של ב"ד וכו' זה חסד השי"ת וכו'. ומה ראוי לאדם להתעורר בתפלתו בעת אמירת התארים ולהתלהב מאד או כשיזכור גדולת הכבוד כפום מה דמשער בלביה שהוא מרום ומנושא מאד מכל אלו התארים רק מאהבתו וחסדו עלינו נתן לנו רשות לקרות אותו בתארים הללו ולהתפלל לפניו כדי שנזכה לדבק בו ית' ע"כ ראוי עכ"פ לומר אלו התארים והשבתים בלב שלם ובכוונה גדולה במסירת נפש מאחר שרק בחסדו ית' אנו זוכים לקרות אותו בתארים האלה אבל השי"ת מרום ומנושא מהם.

רבי יוחנן משתעי – ט"ז

סי' ט"ז ר' יוחנן משתעי. ביאור המאמר זימנא חדא הוה אולינן במספנתא על ים החכמה וחזינא ההוא כורא הוא הצדיק כמב"פ דאפיק רישא מסיא הוא החכמה כ"ש כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים או דמאי עיניה כתרי סיהרי כי החכמה עליונה הוא בחי' שמש כ"ש במי' א' כי השכל מאיר לו בכל דרכיו כמו השמש וזה שמפיק ראשו ודעתו מחכמות עליונות שהם בחי' שמש הוא מחמת התרין אומות עשו וישמעאל שמכסין העינין שאינן יכולין להאיר תמיד כמו השמש בחכמות עליונות ומכרח הצדיק לבטל כדכחות מוחו בחכמות עליונות אך לעתיד לבא בימי המשיח או ינפץ מיא היינו חכמות עליונות ויקום אז כי מלאה הארץ דעה וכו' סתרי אומיא מתרין משיחין כמב"פ משיח בן יוסף ומשיח בן דוד שעל ידם יתבטלו התרין אומות עשו וישמעאל כי הם כנגדם כקדושה ולא יתיירא עוד שיתגברו הענינין דמכסין על עינא ואו יתקיים ונהרו אליו כל הגוים כנהרות המושכין לילך באור ה' כ"ש בית יעקב לבו וזלכה באור ה' היינו בחכמות ה' שמאירין כמו השמש כתרי נהרות דמורא היינו כמו שמקודם בזמן הגלות משכו עצמו כל הגוים לחכות ע"ז אשר יש בהם חכמות של אפיקורסות כ"ש בלק"ת מי' ל"ב אבל ע"י התרין משיחין יתבטלו התרין אומות עשו וישמעאל עם החכמות שלהם ואז ינתרו אליו כל הגוים ללמוד דבר ה' ויהפך לכולם שפה ברורה לקרא כולם בשם ה' ולא יצטרך אז הצדיק שהוא משה משיח לבטל יצרתינו שיהיו עינינו בבחי' תרין סיהרי רס יתקיים והיה אור הלבנה כאור החמה תמיד יהיו עינינו מאירין בחכמות עליונות כמו עליונות ע"ז לבאר כי משיח בן יוסף הוא בחי' שמש כי יעקב הוא בחי' שמש כ"ש במי' א' ויעקב יוסף כחדא חשיבי וכל חכמתו שלמד משם ועבר מסר לו ומשכן בן דוד הוא בחי' לבנה כ"ש בעת קידוש לבנה דוד מלך ישראל חי וקיים ואז בימי המשיח יהיו נכללין התרין משיחין ביחד כי יש צדיק שכלול מתרין משיחין עיין בפרפראות וע"כ יתקיים או והיה אור הלבנה כאור החמה שיתבטלו התרין אומות עשו וישמעאל ולא יצטרך לבטל כדכחותו וע"כ כתיב לעתיד לבא בית יעקב לבו וזלכה באור ה' היינו בחכמות ה' שמאירין כמו השמש כנ"ל בית יעקב דייקא כי יעקב הוא בחי' שמש כנ"ל.

ויהי הם מריקים שקיהם – י"ז

סי' י"ז ויהי הם מריקים שקיהם אות א' הוא בחי' תפלן שנקראים פאר. ר"ל כי בתפלן דידן כתוב בהו שמע ישראל ה' אלהינו ד' אחד שזה בחי' התפארותינו שאנו מתפארין עמו ית' שדי' אלהינו הוא ד' אחד.

אות ד' זה בחי' לא ישכב עד יאכל טרף וכו' יאכל טרף זה בחי' שלימות המזבח וכו'. והנה לעיל כתוב שע"י שלימות המזבח מכניעין וטורפין הכסילות היינו הקליפות וז"פ עד יאכל טרף כפשוטו שפירש"י ו"ל שיאכל ויטרף הקליפות ע"ש.

אות ה' שהם דיבורי אמונה של הצדיק וכו'. עיין בפרפראות שמבאר שמה שהצדיק מגלה התפארות שהשי"ת מתפאר עם ישראל זה בעצמו בחי' דיבורי אמונה של הצדיק שנעשין עי"ז. גם עיין בכאבי הנחל שמפרש קישור התורה היטב ולענין מה שמבאר כאן מענין הטוב הכבוש בין העכו"ם ממש ומענין התקרבות הנגרים אך כ"ז נעשה בפרסיות גם בין ישראל בעצמן שלפעמים הטוב שיש בכ"א מישראל נכשב כגולה כ"כ בין הסמ"א בין האוות והעות נפסדות ובלבדלי אמונה ח"ו עד שהאדם נתרחק כ"כ מהשי"ת עד שכמעט שוכח את מעלתו לגמרי אשר השי"ת מתפאר עמו בפרסיות והצדיק בעצמו כמעט א"א לו לדבר עמו דיבורי

בחי' דעת כמב"פ אות ו' השמעת זה בחי' יראה כי ביראה תליא שמיעה כ"ש לקמן סי' י"ם על פסוק ה' שמעתי שמעך יראתי ע"ש ודין הוא בחי' משפט שעל ידו מעלין היראה שהוא בחי' שמיעה להדעת שהוא בחי' סמים והנה יש לקשר סוף התורה בראשיתה כי ע"י המשפט שמעלין היראה להדעת וזוכין לתורה שבנגלה וזוכין לתפלה ותפלה הוא נ"כ בחי' יראה כ"ש אשה יראת ה' היא תתהלל וע"כ ע"י שמעלין היראה זוכין לתפלה שהוא נ"כ בחי' יראה ובמה מעלין את היראה ע"י המשפט ומשפט הוא בחי' תורה בחי' ואלה המשפטים המב"פ שקאי על משפטי התורה ע"ז וזוכין ע"י מתחלה לתורה שבנגלה ונראה שזה מרמו נ"כ הפסוק המב"פ מלך במשפט יעמוד ארץ מלך דייקא כי מלכות הוא בחי' נגלה כמב"פ על פסוק ואתם תהיו לי ממלכת כהנים היינו ע"י מה זכה להיות מלך לבחי' תורה שבנגלה ע"י שבמשפט תעמיד ותעלה את הארץ שהוא בחי' יראה.

שם אות ו' וע"י תפלה שהוא במסירת נפש וכו'. עיין בפרפראות מה שמבאר זה.

שם כמ"ש כי עליך הורגנו כל היום. עיין בלק"ת סי' מ"ו שכביא בשם מדרש הנעלם כי זה הפסוק קאי על תפלה שהוא נפש.

שם זה בחי' שחורות בעורב. ר"ל כי חז"ל בעירובין דרשו קווצותיו לתלמים מלמד שיש לדרוש על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות (שזה בחי' סתרי תורה) במי אתה מוצאן במי שמשחיר פניו בעורב ומי שנעשה אכזרי על בניו בעורב נמצא מבואר בפסוק שחורות בעורב שע"י מסירת נפש שמשחיר פניו בעורב וזכה לתלי תלים של הלכות שהם בחי' סתרי תורה וע"כ מסיים רבב"ח סליק ויתבי באילנא שהוא בחי' סתרי תורה כמב"פ ומה שרק ע"י תפלה במסירת נפש זוכין לזה יש לרמוז נ"כ בדברי חז"ל הנ"ל כי מקודם כתיב שם במי אתה מוצאן במי שמשחיר ומעריב עליהם לביהמ"ד ויש לומר שזה קאי על תפלה כמו שדרשו חז"ל בגימין דף ו' על פסוק דום לד' והתחלל לו חטכם ומעריב עליהם לביהמ"ד ששם קאי על תפלה ואידך מאן דאמר דריש במי שמשחיר בעורב וכו' שזה בחי' מסירת נפש וזר אמר חז"ל וזר אמר חז"ל ולא פליגי.

שם זה בחי' סליק ויתבי באילנא ששם מדרג הנשמות. היינו מחמת שביטל כל גשמיותו ונפשו סליק ויתבי באילנא ששם מדרג הנשמות והוא בחי' עוה"ב שאז יתגלה נסתר שבתורה בחי' אור הנגנו וע"כ מרומם כזה שמליק באילנא שזכה לסתרי תורה שיתגלה לעוה"ב שהוא בחי' אילנא הנ"ל ע"י שביטול גשמיותו ונפשו חכה לדוד באילנא ששם מדרג הנשמות ושמעתי בשם הרב וכו' ר' נחמן זצ"ל מר"ץ משפערין שפירש סיום המימרא אמר רב פפא בר שמואל אי לא דהוי התם לא הימניה כי אמרו חז"ל סנהדרין דף י"ז שרב פפא בר שמואל היה דייןא דפומבדיתא נמצא שהוא אחוז בבחי' משפט וע"כ אמר אי-לא דהוי התם שאני אוהו בבחי' משפט לא הימניה שיהיו נמצא אקרוקתא כזה היינו שיהיו יכולים להעלות היראה לשרשה שהוא הדעת ולזכות עי"ז לכל הבחי' המבוארים בפנים כי רק ע"י משפט יכולין להעלות היראה להדעת כמבואר בהתחלת המאמר והנה יש לקשר הסמ"א הנ"ל גם באופן זה כי משפט פירושו שירבה בהתבודדות בינו לבין קונו וידין וישפוט עצמו אם כך ראוי לו להתנהג נגד השי"ת הגומל עמו סוכות ככל עת ודגנע שזה בחי' תפלה ההבוהה שעל ידה זוכין לאור הנגנו לסודות התורה שיתגלה לעתיד לבא.

שם אות ו' חוקיו ומשפטיו לישראל. נראה שמרמו גם על התחלת הפסוק ומפסק השני שאחריו היינו מניד דבריו ליעקב כי דבר הוא בחי' יראה (כהמב"פ אות ז') להעלות אותה ע"י חוקיו ומשפטיו לישראל ועי"ז זוכין לסודות התורה שיתגלו לעתיד לבא אבל לא עשה כן לכל גוי כן דייקא כי כן בגימטריא שבעים שזה בחי' סוד ד' ליראיו סוד בנימ' נ"כ שבעים ועי"ן בתיקונים תיקון כ"ה ומשפטים כל ידעום היינו שהם אין מעלין היראה להדעת ע"י משפט וע"כ אינם זוכין לסודות התורה כי סוד ד' הוא דייקא ליראיו שמעלין היראה להדעת שזה בחי' ובריתו להודיעם דייקא.

שם ונקרא הר ע"ש עומק המושג. ר"ל ונקרא סתרי תורה הר ע"ש עומק המושג כנ"ל שסתרי תורה הם בחי' חשך ע"ש עומק המושג וכן נקרא סתרי תורה בית המקדש כמב"פ זה ענין מה שאברהם דייקא שהוא בחי' תפלה קרא מקום המקדש בשם הר שמרמו על סתרי תורה ע"ש עומק המושג כי ע"י תפלה זוכין לסתרי תורה שזה בחי' הר זה קנתה ימינו זה בחי' חסד בחי' אברהם כמב"פ.

רבי יונתן משתעי – י"ח

סי' י"ח ר' יונתן משתעי אות א' כי סוף מעשה במחשבה תחלה.
הנני להעתיק כאן מה ששמעתי מכתבי מורנו מור"ת ז"ל וזה לשונו וזהו תחלה ראשי תיבות לכל תכלית הוא חוקר (איוב כ"ח) כי השי"ת ב"ה במחשבה תחלה של כל בריאת העולם ושל כל נברא ונברא בפרטי פרטיות תיכף הניח וחקר עד סוף כל התכליתין עד התכלית האחרון וזהו תחלה לכל תכלית הוא חוקר. לכל תכלית דייקא כי גם התכלית יש לו תכלית וגם זה התכלית יש לו עוד תכלית וכו' כמבואר במאמר זה והשי"ת במחשבה תחלה לכל תכלית הוא חוקר והבן. עכ"ל.

שם אות ב' ברוש זה מרדכי ונקרא יהודי על שכפר בע"ז וכו'.
נלענ"ד שאפשר לבאר כי בימי אחשוורוש נכשלו ישראל שהשתחוו לצלם וכל זמן שיש ע"ז הרון אף בעולם ונתגבר אז החרון אף להשמיד ולהרוג וכו' והמן הרשע שהוא בחי' ע"ז פגם אמונה קיבל את המלכות אך האמונה מסכיב המלכות שזה בחי' מרדכי שנקרא ע"ש מר דרור שזה בחי' מלכות כמו שכתב בס' נ"ו ע"ש וגם נקרא איש יהודי שכפר בע"ז שזה בחי' אמונה נמצא כי מרדכי שהוא בחי' אמונה שסכיב למלכות ההויק במלכות שלא יקח אותה זר שאינו ראוי לה והפיל את הרודף זה המן לשנאת חכמים כמו שמוכן מדברי חז"ל ממה שאמרו זה בא בפרובלי וזה בא בפרוסכמי וקרו לי עבדא דאובן בטומאי דנהאמ שמרדכי התגרה בו כדי שישנא אותו וישיב בין המנהגין כמרוסו בתרגום על פסוק וכל זה איננו שזה לי שהם החכמים וגם אמר במסירתו לאחשוורוש ותייתם שונות מכל עם כי שנא משפטי דתי התורה שזה בחי' ואם את משפטי הנגעל נפשכם המכ"פ וע"י שנאת החכמים הורידו מן השמים להמן ממלכותו ומרדכי קיבל את המלכות בבחי' ותשמ אסתר את מרדכי על בית המן כי החרון אף נמתק בבחי' וחמת מלכו של עולם שככה ואז מקבלין הצדיקים שיש להם אמונה בשלימות את המנהיגות והמלכות ונעשה מרדכי המנהיג לישראל כדי להביאם אל התכלית שהוא בחי' תכלת מכמ"פ ו"ש ומרדכי יצא בלבוש תכלת ועטרת זהב בחי' המעטרכי חסד ורחמים המכ"פ שנתעטר בעפרה של רחמנות להנהיג את ישראל שיוכלו להשיג התכלית מכל דבר כמו לעתיד לבא שנאמר או כי מרחמם ינהגם המכ"פ כי אז יוכלו לזה בשלימות התיקון ולענין מה שמבאר כי האמונה שסכיב המלכות מפיל את הזר שאינו ראוי לה לשנאת חכמים כדי שלא יתקיים כידי המלכות יש לקשר זה עם מה שכתב במקו איוהו חכם שרואה את הגולד הוא התכלית המלכות והמנהיגות שיש להמנהיג האמת הכל הוא רק להביא את האנשים שסריים למשמעתו אל התכלית וע"כ הוא בוודאי צריך לאהוב את החכמים שהם משיגים את התכלית בבחי' איוהו חכם הרואה את הגולד מכמ"פ וע"כ כשקבל את המלכות מי שאינו ראוי לה שאינו יכול להביא את האנשים שתחת משלתו אל התכלית או האמונה דייקא שהיא בחי' התכלית כי אפילו בעת ביאת משיחינו לפני התכלית האחרון יקיים אז אהפוך אל העמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ד' ועיין בפרפראות מזה וע"כ האמונה הזאת שסכיב המלכות מפיל את הזר שאינו ראוי לה לשנאת חכמים אשר הם משיגים ומביאים הכל אל התכלית האמת ועיין בפרפראות שמבאר המאמר הזה ע"פ פשוטו אף שעניניו דקים ורוחניים מאוד.

שם אות ד' אטמיה זה בחי' אוטם אנו משמוע דמים דלא שמע בנילותא דצורבא מדרבנן ושתיק. עיין בגמרא מכות דף כ"ד היינו שאינו יכול לשמוע זילותא דת"ח וישתוק להמולול בו נמצא שבחינה הזאת הוא בחי' אהבת חכמים והכר אמוראי זה שאין לו אמונה בשלימות כי מאמין בדרכי אמורי רצה לאתוי היינו ליקח את הקרפלייתא היינו המלכות הנ"ל אך הכירשא היינו האמונה שסכיב המלכות רצה לשמוע ולעקור לאטמיה להבחי' של אהבת חכמים ולהפיל אותו לשנאת חכמים ועי"ז לא יוכל ליקח את הקרפלייתא הנ"ל היינו המלכות הנ"ל.

שם תלא בחי' התגברות המינות בחי' כי יתחמץ לבכי. ר"ל שזה אמר אסף על שהשיאו לבו למינות וזה נחת את הבורשא היינו שהפיל את האמונה ואז יוכל לקבל את הקרפלייתא היינו המלכות אבל דע שפן השמים אין מניחין אותו ליקח את המלכות וע"כ נפק ברת קלא וכו' עיין בפרפראות שמבאר זה היטב ולא כתבתי כאן רק מה שנחמר שם מעט בהכיראור שקיצר בלשונו.

עיין בחלק שני דף כ"ב.

אמונה שלו שעוסק נלות התפארות כנ"ל שעי"ז באין ליראה ואהבה מכמ"פ ואז מוכרח הצדיק לשלוח לו מכתב למקומו הרחוק והמגושם מאד וכשפנימיות שורש נקודתו הטובה רואה את הדיבורים הק' של הצדיק האמת אז הוא זוכר את מעלתו בשרשו ומרחם על עצמו מאד שלא ילך לכליון והפחד ח"ו ומתחיל להתגעגע ולהשתוקק לנתק עצמו מגלותו הגדול אשר כבוש שם זה זמן כביר ורופא לחזור ולשוב ממש ומתקרבים עי"ז גם הרחוקים ביותר מְדוּשֶׁת ישראל שזה בחי' התקרבות הגרים ולפעמים יוצא הטוב ע"י זרע הילודים שזה בחי' הרשעים הגדולים שיצאו מורעם צדיקים גדולים כשאחז"ל מבני בניו של מנחריב וכו' מבני בניו של המן וכו' וזה נמשך מדיבורי אמונה של מרדכי ע"כ מבני בניו של המן דייקא למדו תורה וכו' בפרט בין ישראל בעצמן שבוודאי מה שמרשע הגדול שבישראל נולד לפעמים צדיק בבחי' מי יתן סהור מטמא הכל בכח הכתב של צדיקי אמת ששולח לכל המקומות ונתעוררים לשוב לה' בבחי' ושמעו הולך בכל המדינות ואפשר שזה טרמו בהמעשה של הבערניר שהאגרות שלו הלכו בכל העולם היינו כנ"ל ועיין בלקוטי הלכות מגילה שמבאר גם סיום המגילה וכל מעשה וכו' הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרם היינו שדיבוריו נכתבו בספרי העמים ממדי ופרם ע"ש וזה שכתב במגילה כי נפל פחד מרדכי עליהם היינו שנתגלה להם היראה שמתקבלין מהצדיק ועי"ז נתגלה עליהם האהבה שזה בחי' מה שמתווכין כפורים משלוח מנות איש לרעהו שזה בחי' אהבה כי כשאחז"ל להשי"ת אוהבין גם את עמי ישראל כי קוב"ה וישראל כלא חד כידוע ונעשה אהבה ושולם בין זה לזה ושולחין מנות איש לרעהו וכו' נעשה ע"י הצדקה מכמ"פ וזה בחי' ומתנות לאכינינם וזה בחי' והיה מעשה הצדקה המכ"פ ומסים שלום שלום דייקא בחי' שלום ואהבה.

שם אות ר' אך מאין בא וכו' נשמות ישראל הכבוש אצלם.
ר"ל כמו שמבאר באות ז' שמתגברין על הטוב ומביאין אותו לתוך העלמה יתירה ועי"ז נשארין כאמתנם אך אעפ"כ יוצא הטוב ע"י זרע הילודים.

שם בכתב ישראל לא יכתבו. ר"ל כי זה הפסוק מדבר מהנביאים ההויים שוא שהם המנהיגים של שקר שאינם מדברים דיבורי אמונה שיהיו נכתבים בספריהם בבחי' הנ"ל וע"כ נאמר עליהם בכתב ישראל לא יכוננו וירפון וישבא נחוב אשר הגיד מרדכי שהוא המנהיג והאמת אשר מדבר דיבורי אמונה.

שם לתקן עולם במלכות שדי. עיין באבי הנחל שמבאר כל הנוסח של ועל כן נקוח שורפו בו ענין התורה הוא.

שם אות ז' ודע שלפעמים כשהרע רואה וכו'. ככאן גומר הביאור מה שהתחיל לדבר באות ו' מאין בא שאלו מכירין אמונת ישראל ואחרים נשאררים באמונתם שזה נמשך מחמת שהרע רואה וכו' מכמ"פ ומכניסין הטוב לתוך העלמה יתירה וע"כ נשארין באמונתם אך אעפ"כ הדיבורי אמונה של הצדיק עושיין פעולתם ויוצא הטוב ע"י זרע הילודים וזה רק לפעמים מעלימין את הטוב כ"כ אבל לפעמים רואים בעצמם את הדיבורים של הצדיק כספריהם ומתגירין בעצמם.

שם ונכסי עממיא יירת. היינו שמפרש הפסוק כך לא ישכב עד יאכל טרף שזה בחי' שלימות הטוב מכמ"פ כ"ז נעשה ע"י ודם חללים ישחה ותרנומו ונכסי עממיא יירת שזה בחי' הגרים שמכירין בעצמן אמונת ישראל ואז כשהטוב נתכסה אצלם ויוצא ע"י זרע הילודים נעשה מזה ג"כ שלימות הטוב שזה בחי' יאכל טרף ונתגלה אור הצדיק שממנו מקבלין יראה ואהבה.

ולענין מה שמבאר שהשי"ת מקבל התפארות בפרטיות מכ"א שבישראל אפילו סהפושעי ישראל וכן מקבל התפארות בפרטי פרטיות מכל אבר ומכל תנועה אפילו מהפחות שבישראל מוכן מזה שאמור לשום אדם לייאש עצמו מהשי"ת אפילו אם קלקל ופגם הרבה מאד כי עדיין לא פסק חביבות השי"ת ממנו וע"כ עדיין יכול לשוב להשי"ת והעיקר הוא ע"י הצדיקים ואנשיהם שהם יכולים למצוא גם הטוב וההתפארות שיש אפילו בהגרוע שבגרועיים ולהשיב הכל להשי"ת וגם צריכין להתפלל הרבה להשי"ת עשה למען מוכך כמו שסודו בתפלת אל רחום שמך היינו למען הטוב המפורד ומפורד בין העמים שיוחזר אל הקדושה שיזכור את עצמו אנו בריה קלה שבים מכמ"פ.

תפלה לחבקוק – י"ט

סי' י"ט תפלה לחבקוק אות ג' וזה בחי' חוה בחי' ולילה ללילה יחווה. ר"ל כי הפסוק זואת יקרא אשה שמרומו בו מגדול יקרת הערך של לשון הקדש מדבר מחוה וחווה הוא לשון דיבור בחי' הדיבור של לה"ק שעי"ז ניצולין ממקרה לילה כמב"פ אות ה' וזה בחי' ולילה ללילה יחווה שמרומו בהפסוק הזה שעי"ז תיקון הדיבור שהוא בחי' חוה ניצולין ממקרה לילה וגם הדיבור של לה"ק הוא בחי' אשה חכמה כמב"פ בסוף אות ג' וזה בחי' יחווה דעת דייקא.

שם וזה בחי' לזאת יקרא אשה וכו' כמו זואת אשר דבר להם ר"ל כי זאת היא השכינה כמובא בתיקונים שהוא בחי' מלכות פה והנה זה הפסוק זואת אשר דיבר קאי על יעקב כי הוא זכה לשלימות לה"ק ע"י שהיה מעלה את התרגום ללה"ק כמב"פ אות ד' וע"כ התפאר עצמו ראשית אוני וע"כ זה לאור הפנים שפניו יהיו כמו מראה שיוכל כ"א לראות פניו בפנים שלו כמו במראה שזה בחי' שופריה דיעקב כמו שופריה דאדם כי גם אדם זכה להדיבור של לה"ק בחי' חוה עד שזכה לכל התיקונים קודם הטאו בעה"ד.

שם וע"י לה"ק וכו' שהרע וכו' נתבטל ונופל ע"י לה"ק. נראה שמרמו כאן שעי"ז שנישאין אשה שהיא בחי' לה"ק ניצולין מתבערת המדורה של תאוות ניאוף וע"כ נצטוו ליטא אשה כדת משה וישראל.

שם וזה בחי' חשמל. ר"ל שיחזקאל הנביא ראה רוח סערה וענן גדול ואש מתלקחת שהיא תבערת המדורה של תאוות ניאוף שמסעיר ומחשיך וכווער גופו דבר נש ומתוכה כעין החשמל הוא הדיבור דקדושה שעל ידו נשתבר אש המדורה של תאוות ניאוף.

שם וכמו וברוח פיו כל צבאם. ר"ל שמפרש הפסוק הזה שעי"ז רוח פיו שהוא בחי' לה"ק שבו נברא כל צבאם שהם הכוכבים וכל העולם ע"י רוח פיו הוה נתבטל כל צבאם שהם הכוכבים בחי' מדורה של שבעים כוכבים בחי' תבערת המדורה של תאוות ניאוף.

שם שהרוח שטות נתבטל ע"י רוח הקודש. היינו שהתאוה של ניאוף שעליה נאמר איז אדם טובר אא"כ נכנס בו רוח שטות נחרמל וי"י רוח הקודש שהוא לשון הקודש ומרמו כאן שעי"ז שלימות לשון הקודש בפירושו שמקדשין את הלשון מכל מיני דיבורים פגומים וכן ע"י שמדברין בינו לבין קונו דברי תפלה ותחנונים לפני השי"ת כ"ש בספר לקוים עצות דיבור אות ד' ובספר קיצור לקוים מוהר"ן יכולים לזכות עי"ז לרוח הקודש כי מה שמדברין בינו לבין קונו הוא בחי' רוח הקודש כ"ש לקמן בס"י קנ"ז ע"ש.

שם וזה בחי' נחש שפיתה לחוה והטיל בו זוהמא וכו' והולך ומפתה וכו'. שהוא לשון הקודש עיין לקוים עצות מהדורא בתרא שמרמו כאן מה שעתה כעוה"ר ע"פ רוב כל הבעלי מליצה ושודיעין לשון הקודש הם רשעים ואפיקורסים גדולים כנראה בחוש זה בחי' נחש שפיתה לחוה היא הדבור של לה"ק והטיל בה זוהמא וכמו שמובא הדברי צחות סאדומ"ר ו"ל בספר חיי מוהר"ן שאמר ע"ז ומליצך פשעו בו.

שם פתחי פיך של לה"ק. וזה שכתב משוככת חיקך (שהיא בחי' האשה בחי' הדיבור של לה"ק) שמור פתחי פיך.

שם אות ד' אלא ע"י בחי' עץ הדעת טוב ורע שעל ידו הוא מפתה וכו' ועיקר בנינה וכו' אינו אלא ע"י שמפילין הרע וכו' ומעלין את הטוב ללה"ק. ר"ל כי עה"ד טוב ורע זה בחי' האדם שמעורב במדותיו טוב ורע ועי"ז יכול האשת כסילות כללות הרע של שבעים לשון לינק מלה"ק שלו כשאינו בשלימות אבל ע"י שיפיל את הרע שבתרגום היינו ע"י שהאדם יפיל את הרע שמעורב בו ויעלה את הטוב שבו אז יושלם לה"ק שלו בשלימות נפלא היינו שיוכל לקדש את לשונו בשלימות נפלא עד שלא יוכל לינק ממנו כללות הרע של שבעין לשון ועיין לקמן בסוף התורה שעי"ז תיקון השגנות שיתקן כל מה שחטא אפילו בשונג שהוא בחי' תרגום או יעלה הטוב שבו ויפיל את הרע שמעורב בו וישלים את הלה"ק בשלימות נפלא עד שלא יוכל לינק ממנו כללות הרע של ע' לשון. ועיין בספר זמרת הארץ שמבאר שעי"ז קיום התורה בבחירתו מבררין הטוב שבתרגום ומשלימין הלה"ק ע"ש כי בבחי' תרגום בחי' נונה הנקרא תקלנה שם עיקר הניסיון והמתקלא והבחירה כמב"פ בסוף.

שם אות ה' מכאן שנתקררה דעתו בחוה. ר"ל שקירר חסימותו והתאוה בחוה היא הדבור של לה"ק כמו שאמר שם מקודם שבא על כל בחמה חיה ועוף ולא נתקררה דעתו אלא בחוה.

שם עי"ז כתיב ביה איש קדוש עובר עלינו תמיד. נלענ"ד שמרמו כאן כל הענין שכתוב שם מקודם ותחזק בו לאכל לחם הנה נא מדעתי כי איש אלהים ר"ל עתה מאכילתו שאכל בקדושה מהתנוצצות האותיות כמב"פ אות ז' ידעה שהוא איש קדוש שלא ראתה זכוב על שלחנו דייקא ולא ראתה קרי על מדינו כי מהמת שזכה לשלימות לה"ק בבחי' ויהי נא פי שנים ברוחך כמב"פ ע"כ היה ניוון מהתנוצצות האותיות שיש בכל דבר וע"כ לא ראתה זכוב על שלחנו כי זכוב הוא בחי' קליפת עמלק שהוא נתגלגל בזכוב כ"ש בספר קרנים מאמר י"ג בפירושו דן ידיו שלוח הסוד נאמר בתורה כתוב זאת זכרון כספר ושים כאוני ר"ת זכוב ועל ידי עמלק באים לפגם הברית שהוא פגם לה"ק כמב"פ ומאחר שלא היה ניוון מנשמות המאכל שהיא הקליפה ע"כ לא היה זכוב על שלחנו ומחמת זה בעצמו לא ראתה קרי על מדינו כי ע"י שלימות לה"ק ניצולין ממקרה לילה והנה האשה הזאת היתה אשה חכמה בחי' הדבור של לה"ק וכמו שמפרש התרגום על הפסוק ושם אשה גדולה דחלת חסאין כי שלימות לה"ק תליא ביראה כמב"פ וע"כ היה אח"כ המעשה כשמת הילד החיה אותו אלישע כי לא היתה בבחי' אשה משכלה שהיא בחי' הרע שבתרגום כמב"פ רק העלה את הטוב שבתרגום ללה"ק בבחי' אשה משכלת כמב"פ (וגם מובא בדברי חז"ל וזה בשלח דף מ"ד כי הילד הזה היה חבקוק הנביא שהתפלל להשלים הלה"ק כמב"פ כי מחמת שאמו זכתה לברר הטוב שבתרגום שלא תהיה בבחי' אשה משכלת כנ"ל השתדל גם הוא בזה).

שם תפלה לחבקוק הנביא על שגיונות. עיין בספר זמרת הארץ שמבאר הענין שאמר חבקוק קודם בקפיטיל א' ובקפיטיל ב' שמרומו בו ענין התורה הזאת וע"כ סיים אח"כ תפלה לחבקוק הנביא על שגיונות ד' שמעתי שמעך שמרמו על המשכת תיקונים האלה והנה אח"כ כתיב אלה מתנין יבוא שמדבר מקבלת התורה כי בעת מתן תורה זכו לכל התיקונים האלה והנה עיינתי וראיתי שכל התורה הזאת מדברת מבריאת חוה ומכל מה שעבר או כמבואר בפנים כל הפסוקים הנאמרים שם ע"כ אמרתי לקשר הפסוקים מתחלת הענין עד סופם כפי המובן פירושים בפנים בכ"י שלא יהיו פירושו פרקים ופרקים וישנה הקורא בצירומו והוה יוצר ד' אלהים על האדם לאמור דא גילוי טריות כמו שדרשו חז"ל מנהדרין דף נ"ז וכמב"פ אות ו' היינו שצוהו לבטל ממנו התאוה של ניאוף כי עיקר בריאת אדם היה רק כשבייל זה כ"ש בתיקונים תיקון ע' בדבור המתחיל נעשה אדם ע"ש ועי"ז אכילתו אינו אלא מהתנוצצות האותיות שבהאכילה כמב"פ אות ז' וזה שפיים הפסוק מכל עין הגן אכול תאכל היינו שאז אכילתך מעצי הגן יהיו מהתנוצצות האותיות שבהם אך ומטען הרעת מו"ר לא תאכל ממנו כי עה"ד מו"ר הוא לשון תרגום כמב"פ אות ד' שעל ידו יכול לינק כללות הרע של ע' לשון מלה"ק ולהגביר עליו התאוה הכללית וזה שצוה עליו דייקא מכל עין הגן אכול תאכל כי לכאורה קשה למה היה לו לצוות עליו מכל עין הגן אכול תאכל לא היה לו לצוות עליו אלא מעה"ד מו"ר לא תאכל ממנו שזה עיקר הצוי אך ע"פ המב"פ נראה כי זה תלוי בזה כי ע"י שלא יאכל מעה"ד מו"ר שהוא לשון תרגום שעל ידו יונק התאוה הכללית מלה"ק או יוכל לאכול אכילה במקדשה מהתנוצצות האותיות שזה בחי' מכל עין הגן אכול תאכל וזה שנמשך לזה ויאמר ד' אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו שהוא בחי' חוה כמב"פ הפסוק חוה באות ח' היינו שהשי"ת ראה שלא יוכל לזכות להאכילה הקדושה הזאת מהתנוצצות האותיות אלא ע"י בריאת חוה שהיא בחי' הדבור של לה"ק ע"י שיפיל הרע שבתרגום ואז יושלם הלה"ק בשלימות ויוכל לזכות להאכילה הקדושה הזאת כמב"פ אות ד' וזאת ז' וזה שנמשך לזה תיבך ויפל ד' אלהים תרדימה שבוה מרמו שעי"ז שמפילין הרע שבתרגום ומעלין הטוב שבו ללה"ק נופלין כל הע' לשון כמב"פ אות ד' כי אז נבנה בנינה של חוה שהיא הדבור של לה"ק וזה שנמשך לזה ויסגור בשר תחתנה ודחז"ל לא נצרכה אלא למקום החתך היינו חיתוך הדיבור כמב"פ אות ג' וזה שנמשך ויכן ד' אלהים את הצלע ודחז"ל עשה כאוצר של חמים כמב"פ אות ג' היינו שנבנה הדיבור של לה"ק שהיא בחי' חוה אצל אדם זכה להדיבור של לה"ק וזה שנמשך לזה ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ודרשו חז"ל שבא על כל הבמה חיה ועוף ולא נתקררה דעתו אלא בחוה היינו שקירר חסימותו להתאוה בחוה היינו בהדיבור של לה"ק כמב"פ אות ה' וזה שנמשך לזה לזאת יקרא אשה וכו' ודחז"ל לשון נופל על לשון שכללות הרע של ע' לשון נופל ע"י לה"ק כמב"פ אות ג' וזה שנמשך לזה ע"כ יעוב איש את אכזי ואת אמו וכו' ודחז"ל ומכאן שאמר להם עריות רוח הקודש אומרת כן כמב"פ אות ג' שעי"ז רוח הקודש לשון הקודש נאמר ונתקשר ונתבטל

שם אות ה' וזהו ואתחנן אל ה' וכי'. עיין בליקוטי הלכות גיילה ה"ה שפירש שם שמשא נהג עצמו תמיד לדבר תחנונים אך בעת מי מריבה כלכלו העם את דעתו בחי' מה שדרשו חז"ל על מי מריבה כי העושק יהולל חכם ויאבד את לב מתנה לב מתנה דייקא שהתפלל תמיד מתנת חנם כ"ש מלח נא כגודל חסדך וטעה המעות הזה המכ"פ ועיין ביקרא דשבתא שמבאר שם על הפסוק ואתחנן שמשא אחר מעותו בהכאת הצור שאז נגזר עליו הסתלקותו שלא יבוא אל הארץ שב ע"ז מאד ואמר ואתחנן אל ה' שהתפלל רק ברחמים ותחנונים ופעל ע"ז באמת עד שזכה לראות את ארץ ישראל עכ"פ ובאמת שניהם אמת כי בוודאי משה נהג עצמו תמיד לבקש רק רחמים ותחנונים כמבואר בליקוטי הלכות הנ"ל וזה מרומז בפסוק ואתחנן אך אחר מעותו בהכאת הצור שב ע"ז ביותר והתפלל רק רחמים ותחנונים כמבואר בפסוק הזה ע"פ פשוטו שנאמר אחר מעשה הכאת הצור.

שם אות ו' בבחי' יתן אומר וכי'. היינו כי זה הפסוק דרשו חז"ל במס' חגיגה שכל דיבור שיצא מפי הקב"ה בעת נתינת התורה נברא ממנו מלאך וע"כ גם הכתוב הרוחניות היוצאים מפי הצדיק האמת בעת שממשיך תורה ככל התיקונים האלה הן ג"כ מלאכים במש.

שם תיקונא שתיאה וכי' הנמשכין עד תדוי עד מעזי בחי' ותורתך בתוך מעי'. ר"ל אף שבספרא דנציעותא בפרשת תרומה בזהר דף קע"ז לא נאמר רק עד תדוי כמו שבביא כאן לשון הוזהר מפ' תרומה אבל עיין בזהר בדף קל"ט וגם בדף קמ"א. ע"א בפרשת נשא כתיב ותליין עד רישא דמעזי.

שם לשבטים שהם בחי' חיות קטנות עם גדולות. ר"ל כי השבטים נמשלו לחיות כמו שפירש רש"י על פסוק כי חיות הנה (שמות א') יהודה גור אריה בנימין זאב ימרף נפתלי אילה שלוחה ומי שלא נכתב בו שנמשל לחיה הרי הכתוב כללן ויברך אותם ליתן ברכתו של זה לזה ושל זה לזה.

בלקיא סי' כ' בהתורה ט' תיקונים מבאר שם נימין בחי' שערי ציון וכי' ע"ש. עיין בהתורה חומר איסור גיילה ליקרא סי' מ"ט מבאר שם ג"כ שהחכם בחי' מותרין מוחין ושעויות שלו הם בחי' שער בימין השנין וכי' ע"ש.

עתיקא טמיר וסתים – כ"א

סי' כ"א עתיקא טמיר וסתים אות ג' וסוכה הזאת היא באה ע"י ז' עננים. עיין רש"י פ' בהעלותך על פסוק וענן ד' עליהם יומם שם פירש רש"י כי שבעה עננים כתובין במסעיהם וסוכה הוא זכר לענני כבוד האלו.

שם שהוא רוח חכמה הבא מקודש כידוע. ר"ל שקודש נקרא חכמה כ"ש קודש ישראל לז' ראשית תבואתה וראשית היא חכמה כ"ש ראשית חכמה יראת ד' כמב"פ לעיל פסוק זה ומרמו בזה שהרוח חכמה שהוא שפע אלהי הנ"ל בא מקודש היינו ע"י שמקדש השבעת הנרות כמב"פ לעיל בתחלת אות ב' וזה שכתוב לקמן ואז הן אלו העננים הנ"ל והן בחי' קדש ר"ל וע"כ אין מקבל טומאה כי הם בבחי' קודש כי שבעת העננים שהן שבעת הנרות כמב"פ צריכין לקדש אותם והנה הפסוק ואז יעלה סן הארץ שבו מרומז שצריכין לקדש השבעה הנרות כנ"ל מדבר לענין יצירת אדם הראשון כמו שפירש"י שם כי עיקר יצירת אדה"ר היה בשביל זה שיקדש השבעה הנרות וזוכה לשפע אלהי שמכונה בשם קדם שע"ז נאמר אהוד וקדם צרתני כמרומז בהתחלת המאמר שעיקר היצירה היה בשביל זה.

שם אות ז' בחי' כולו אומר כבוד. ר"ל כי זה הפסוק נאמר אחר השבעה קולות שאמר דוד על המים שהן בחי' השבעין קלין שצריכין לצעוק קודם שמולידין המוחין כמב"פ וכשנולדין המוחין זה בחי' שאדם משיב פני המנונה בחי' חכמת אדם תאיר פניו היפך בושת פנים המב"פ וזוכין ע"ז לכבוד כי גם כבוד הוא בחי' חכמה כ"ש כבוד החכמים ינחלו וגם כבוד גימטריא לב בחי' לב נתיבות החכמה כידוע וע"כ אחר השבעה קולות מסיים הפסוק כולו אומר כבוד.

שם אות ד' כמו יושב שמים שהוא מורה על העדר ההשתנות. ר"ל כי על הקב"ה נאמר יושב בשמים שמורה על העדר השתנות כ"ש

ורועה זונות יאבד הון שמאבד הלשון הקודש כי אל תקרי מהונך אלא מגוונך ולהיפוך בתיקון הברית שהוא בחי' לשון הקודש תלוי כבוד בחי' כבוד את ד' מהונך וגם פשוטו של מקרא שהרועה זונות מאבד הון כידוע שע"פ פגם הברית בא לידי עניות כי מאן דוריק פרוורין דגמאמא רק כי ע"י תיקון הלשון הקודש שהוא תיקון הברית שניצל מידי עניות אדרבא בא לעושר ובעושר תלוי ג"כ כבוד כי עשיר נקרא כבוד כ"ש ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה. והנה כאן בפסוק מבואר כבוד את ד' מהונך היינו ע"י תיקון לה"ק שהוא בחי' מהונך מכבדין את ד' ואז זוכה גם הוא להנצל מחרפות וכיוונת אדרבא שיהיו לו כבוד כמו שכתוב כי מכבדי אכבד. ולענין מה שמכיל הפסוק ומד' אשה משכלת בחי' תרנום ע"ש יש לבאר שזה שמתחיל הפסוק בית והון נחלת אבות היינו כי הון הוא לשון הקודש כמב"פ התלוי ביראה כמב"פ שהיא בחי' בית כ"ש לקמן סי' קי"ב על פסוק אתה היתה על ביתי וזה הוא נחלת אבות כי כל האבות הקדושים עסקו בזה להמשיך לה"ק כפרט יעקב כי הוא העלה את התרנום לה"ק כמב"פ וזה שסיים ומד' אשה משכלת שזה הוא בחי' שהעלה את הטוב שבתרנום כמב"פ וזה שמתחיל הפסוק השני עצלה תפיל תרדמה ופירושו מי שהוא עצל בלמוד התורה שע"י התורה מעלין את הלה"ק ששלימונו ע"י לשון תרנום שהוא בחי' תרדמה אבל עצלה מי שהוא עצל בלמוד התורה תפיל תרדמה היינו שמפיל את התרנום ואינו מעלה אותו ללה"ק.

שם אות ט' בבחי' לעשות לרוח משקל וכי'. עיין מדרש רבה תרויע פ' מ"ו שדורש הפסוק הזה ששקל את הרוח הקודש ע"ש ורוח הקודש הוא לשון הקודש כמבואר לעיל אות ג'.

שם. כתוב זאת זכרון בספר וזכרון הוא בכח המדמה וכי'. ר"ל ומדמה הוא בחי' תרדימה כי בשעת תרדימה נשאר הכח המדמה ותרדימה הוא בחי' תרנום נמצא שדברים הנכתבים בספר הם בבחי' תרנום שצריכין לבררו להעלות הטוב שבו ולה"ק וע"כ אין לו כח לעורר את האדם ליראה כי גם הצדיק אומרו ביראה גדולה סחמת ששומע מפי ה' יראה תליא באודנין כנ"ל והנה קליפת עמלק הוא המטמא את האדם במקרה לילה בחי' אשר קרך בדרך כמב"פ אות ה' וכ"ש בליקוטי תנינא זי' ה' בהתורה תקטנו אמונה וזמלנו נתנולל ריבוב כ"ש בספר סרנים מאמר י"ג בפירוש דן רידן כי לזה הסוד כתיב כתוב זאת זכרון בספר ושים באוני הנאמר על מעשה עמלק ע"ש וטומאת מקרה לילה הוא בתרדימה כמב"פ אות ה' וע"כ מבאר כאן הפסוק כתוב זאת זכרון הנאמר על מעשה עמלק ומרוכה בו קליפת עמלק שזכרון הוא בחי' מדמה שהוא בחי' תרדימה כנ"ל וע"כ דרשו חז"ל ע"פ איש קדוש עובר עלינו המב"פ שלא ראתה זכוב על שלחנו ולא ראתה קרי על סדינו כי הכל בחי' אחת וכנ"ל.

ט' תיקונין – כ'

סי' כ' ט' תיקונין אות א' וזאת הנשמה כל דבריה כגחלי אש כי א"א לקבל ולשאוב מימי התורה אלא מי שדבריו כגחלי אש. ר"ל כי זה תלוי בזה סחמת שהנשמה הזאת כל דבריה כגחלי אש ע"כ א"א לקבל ולשאוב מימי התורה אלא מי שדבריו ג"כ כגחלי אש.

שם אות ב' והדיבור נמשך מלב העליון בחי' צור לבבי. ר"ל כמו שמבאר לקמן כי צור הוא בחי' סלע שמשם הדיבור בחי' מילי במלע.

שם אות ג' וזה הקהל את העם. נלפענ"ד אשר כוננת רבינו ז"ל על הפסוק הנכתב בפ' וילך (דברים לא) בפרשת הקהל כי שם כתיב תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם הקהל את העם וכי' היינו שאמר השי"ת למשה בעת שימשיך ביאורי התורה לישראל שאז צריך מקדם לשפוך שיחו ותפלתו לפני השי"ת כמו שכתוב כאן בפנים אז יקהל את העם שיהיו הצבור מקובצים ומה שהכריחני לזה הוא סחמת שבכאן בפ' חוקת נאמר הקהל את העדה וכפרם כי לקמן בפנים מבאר כי הקהל את העדה הוא התיקון השני להכניע רעתם ובכאן מבאר כי הקהל את העם הוא שיהיו הצבור מקובצים שזה הוא התיקון הרביעי בחי' לעיניהם שיקשה עמהם ע"כ נראה לפענ"ד כי מרמו על הכתוב הנ"ל שבפ' וילך כי שם כתיב בלשון הזה הקהל את העם.

שם אות ד' וזהו מטה עורך ישלח ה' מציון. עי' בליקוטי אבן ציצית ה"ב שמבאר כל המזמור הזה ע"פ התורה הזאת מתחלתו עד סופו באר הימב.

סי' כ"ב אות ב' ויקלקלו החותם הפנימי ע"י קלקול החותם החיצון שהוא האמונה וכשחיי נתקלקל זה החותם הידיים וכו' ונעשה אמונת כוזביות כי עיקר הע"ז אין לה כח אלא ע"י שקבל מהידיים אלו וכו' כי מחותם נעשה נדת וכו' היינו ע"ז שמטמא כנדה. נראה שבזה מבאר מעם מפני מה ע"י שנתקלקל האמונה נתקלקל גם החותם הפנימי הגם כי מובן בפשטות כי ע"י שאין לו אמונה לשמוע המוסר שע"י מוסרם חותמין הדיון ע"י נתקלקל החותם שחותמין הדיון ונעשה דין אכזרי ונעשה ג"כ גירושין בעולם כמב"פ אך מה שמאריך לבאר אשר מקלקול האמונה נעשה ע"ז מבאר בזה מעם אחר למה נתקלקל חותם הפנימי ונעשה דין אכזרי וגירושין כי כשנעשה מקלקול האמונה כפירות וע"ז וכו' שיש ע"ז בעולם חרון אף בעולם כשאחז"ל וע"כ נתקלקל החותם שחותמין הדיון ונעשה דין אכזרי וחרון אף וגם גירושין נעשה ע"ז כי ע"י ע"ז נעשה מלמול בעולם כ"ש בסי' מ' שע"פ אלה מסעי בני ישראל שבשביל אלה אלהיך ישראל בשביל זה יסעו בני ישראל ועתה עפ"ז מובן היטב המעם מה שאמרו חז"ל כשיש ע"ז בעולם חרון אף בעולם כי כשיש ע"ז קלקול האמונה אין שומעין המוסר מפוכחתי הדור שחותמין הדיון ונעשה חרון אף בעולם וע"כ מבאר כאן שחותם האמונה צריך שמירה ותורה.

שם. אות ג' בבחי' שבעת ימים תמלא ידם. ר"ל כי זה הפסוק קאי על משה שהוא אחד משבעה רועים שהוא ממלא ומשלים הידיים שהם האמונה כי ע"ש זה נקרא רעיא מהימנא כמב"פ וגם עיין בוהור אמור על פסוק בסוכות תשבו שבעת ימים כי השבעה רועים הם בחי' שבעת ימים ועיין עוד בוהור בהשפוטות בראשית אשר שבעת ימי המלוואים הם כנגד השבעה רועים ועיין עוד אשר השבעה ימים הם כנגד השבעה רועים.

שם. אות ד' בבחי' הן יתן בקולו קול עוז. ר"ל כי אלו התיבות בתוספ' ויקרא הם ר"ת יעקב שהוא אחד משבעת רועים שמתקן הידיים שהם האמונה כ"ש ויתנו אל יעקב (שהוא אחד משבעה רועים) את כל אלהי הנכר אשר בידם כמב"פ לעיל אות ב' וע"כ ע"י הקולות שהם בחי' עזות כמרומם בפסוק יתן בקולו קול עוז שהוא ר"ת יעקב זוכין לבא לאלו הרועים שיעקב אחד מהם ונראה שזה תמה יצחק בעת שלבש יעקב כנרי נישו לכלל הברכות הכול סול יטכב וא"כ היה צריך ע"ז הסול שהוא בחי' עזות זהירות תיקון הידיים שהם האמונה בשלימות ופסני מה הידיים ידי עשו אבל באמת היה לבוש על הידיים רק בכנדי עשו אבל הידיים שלו היה כתיקונן באמונה בשלימות בבחי' ויהי ידיו אמונה המב"פ.

שם מקול אנחתי דבקה עצמי לבשרי. ר"ל כי זה הפסוק אמר דוד (שהוא אחד מהשבעה רועים) שע"י קול אנחה שהוא בחי' עזות זוכין שידבק העצם להבשר שזה בחי' שהעם מקרבין עצמן להחכם מהשבעה רועים להשלים האמונה.

שם. תרועה בחי' ואתה תרעה את עמי. ר"ל כי זה הפסוק קאי על דוד שהוא אחד משבעה רועים.

שם. וימל את בשר ערלתם. ר"ל כי זה הפסוק קאי על אברהם שגם הוא אחד משבעה רועים ורומז להם במה שמל אותם ביום שהוא בחי' קול שופר שע"י הקולות שהם בחי' עזות זוכין לבא להרועים להשלים האמונה וכשתדקדק בדברי התורה הזאת תמצא שמדברת מהשבעה רועים שהם בעצמן הודיעו התיקונים במה שזוכין להתקרב אליהם להשלים האמונה הראשון הוא אברהם שנאמר בו וימל את בשר ערלתם בעצם היום הזה שבוה מרומם שע"י הקולות שהם בחי' עזות זוכין להתקרב להרועים כמב"פ ובפסוק ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר אשר בידם המב"פ מבואר שיעקב שהוא מהרועים מתקן הידיים שהם האמונה בפסוק יתן בקולו קול עוז שהוא ר"ת יעקב מרומם שע"י הקולות קול עוז זוכין להתקרב להרועים כנ"ל והפסוק שבעת ימים תמלא ידם שזה קאי על שמילא את ידם הם האמונה היינו שמשם הוא מהרועים ממלא את הידיים שהם אמונה וכפסוק משם רועה אכן ישראל המב"פ זה אמר יעקב על יוסף שהוא מהרועים שע"י אב וכן כהדא שזה בחי' נעשה ונשמע זוכין לבא להרועים שמשלימין האמונה וגם אכן ישראל בעצמו הוא בחי' מלכות אמונה כידוע ובפסוק מקול אנחתי המב"פ שאמר דוד שהוא הרועה השביעי מבואר ג"כ במה לבא לאלו הרועים כמב"פ וגם ביארנו לעיל שגם יצחק תמה הקול קול יעקב והיה צריך להיות הידיים שהם האמונה בשלימות נמצא שגם יצחק שהוא מהרועים הודיע מן התיקונים האלה וגם אחרן שהוא מהרועים הודיע לישראל שהידיים שלהם אינם בשלימות בעת שנתקבלו העם עליו לעשות העגל שע"כ כתיב ויקח מירם ויצר אותו בחרם כמב"פ כי ידע מזה במה שמשם מילא ידם של אהרן וכניו בשבעת

אני ה' לא שניתי והנה הכחירה היא השתנות מרצון אל רצון וע"פ מה שנאמר צדיקים יושבים ר"ל שיתבטל מהם הבחירה.

שם כי היה עניו שפל וסבלן. עיין ברש"י על פסוק והאיש משה עניו ופירש רש"י שפל וסבלן.

שם תשי ר"ת של תכלם שבעת ימים. ונמצא שמרומם בתיבות אלו שני העצות היינו לצעוק השבעין קלין שהם בחי' שבעת ימים להוליד המוחין שהלידה הוא בחי' כלימה כמב"פ ואח"כ צריכין לקדש שבעת הנרות שיהיה נעשה מהמקף פנימי לשבעת הנרות הם ג"כ בחי' שבעת ימים הנ"ל כ"ש לעיל שבעת ימים דייקא היינו בחי' ז' עננים הנ"ל שהם בחי' שבעת הנרות ועיין בפרפראות שמבאר התורה הזאת באר היטב ומקשר כל הענין היטב.

שם אות ט'. ועירא דאנפין. היינו החכמות הנקראים פנים והם במדרגה קמנה מבחי' עתיקא שהיא פמיר ומתים ע"י שהולכים בדרך התורה הזאת יכול להכניסם לפנים גם בעוה"ז שיהיו בבחי' אתגליא.

והנה בהתורה הזאת נראה בעליל שמבאר כל פרשת בהעלתך התחלת הפרשה וסוף הסדרה אל נא תהי כמת וכו' ואביה ירק ורק בפניה ואמצעה שמדברת מהענני כבוד ובשכח משה שהכל בחי' אחת והנה ע"פ התורה הזאת נוכל למצוא רמז מה שתיקף אחר יוה"כ נכנסין לסוכה כי בכל עש"ת צועקין להש"ת בקולות בפרט ביוה"כ שאו המלכות נזון רק מקולות כמבואר בכתיב האר"י ז"ל עי"ז מולידן המותין אבל צריכין להכניס המוחין לפנים וזה ע"י שמקדשין שבעת הנרות וע"כ נכנסין תיקף אח"כ לסוכה שהוא זכר לענני כבוד שהם בחי' שבעת הנרות כדי לזכות להשכל המכונה כשם קדם כשם פנים והתחלת התיקונים האלה מתחיל מאלול כמב"פ בסוף המאמר כי כימי תשובה מתחילין מחדש אלול והגמיר הוא כהושענא רבא שהוא יומא דדוד שאמר השבעה קולות על המים המב"פ לעיל כי דוד שהוא משיח הוא יגמור התיקונים האלה עד שאו יקיים כי מלאה הארץ דעה כמב"פ וגם אז יאמרו בנוים הגדיל ד' לעשות עם אלה כמב"פ ואז יכניסו כל המקיפין לפנים כי לעתיד צדיקים יושבים כמב"פ וישיג כל המקיפין אפילו המכוכות שאינן בשכל אנושי להשיגם כמו הידיעה והבחירה ויעלו לגדר מלאך ויתבטל הבחירה הכל ע"י שמשיה ימשיך על כל ישראל לצעוק הרבה להש"ת ולקדש השבעת הנרות וזה יהיו כה נחמורינו בבחי' נחמו נחמו עמי וכו' כמב"פ שנאסו על לעתיד כי כל הצרות אינן רק מחסרון הדעת אבל מי שזוכה לילך בכל התיקונים האלה אז אין לו שום חסרון רק כל מוב וע"כ לעתיד יהיו כולו טוב וזה ענין מה שאמר יצחק ליעקב בעת שרצה לקבל הברכות הקול קול יעקב שצריך אתה לצעוק השבעין קלין כדי להוליד המוחין ואז תוכל לקבל הברכות בבחי' דעת קנית מה חסרת המב"פ.

שם אלהים אל דמי לך היינו בחי' צעקת היוולדת וכו' כדי להוליד המוחין בחי' אור פניך שטיים אל תחרש וכו'. אל כי אל הוא אור הפנים כמבואר בפרפראות אשר שם אל כמלואו בנימטריא ש"ע נהורין של אור הפנים.

חותם בתוך חותם – כ"ב

סי' כ"ב חותם בתוך חותם אות א' ונקראים רגלין על שם שהם לימודי ה' וכו'. כי לימודי ה' דא נצח והוד כמובא בסוף התורה כי מרחמם ינהגם ליקר"ת ס' ז' ונצח והוד הם רגלין כמובא במאמר פתח אליהו נצח והוד תרין ירכי קשומ.

שם. בבחי' מעין חותם. היינו שחותמין הדיון שנמשך ממעין התורה.

שם. כי הולכים למפר ולעשות שלום וכו'. נמצא שבשביל אלו השני דברים שנקראים רגלין על שם שנותנין לו עצה בעת שמגלה להם הדיון ועל שם ההליכה שהולכין להוכיח לישראל בשביל אלו השני דברים הם בחי' חותם כי בעת שלומדין כביכול את ה' ונותנין לו עצה חותמין הדיון וגם כשהולכין להוכיח חותמין הדיון וגם באלו השני דברים מרבים שלום כי בעת שהש"ת מגלה להם הדיון מקטינים החטא לפניו וגם בעת שהולכין להוכיח לישראל מגדילים החטא לפניהם ועי"ז עושין שלום בין ישראל להש"ת.

שם. אות ב' בחי' אמונה שנתקבל בה המוסר וכו'. ר"ל שנתקבל בה דיבורי המוסר כי הדיבורים נכנסין בהידיים כ"ש כאשר דבר ד' ביד משה ויד משה הוא בחי' אמונה כ"ש ויהיו ידיו (של משה אמונה ועיין ירמיה ז' והנני וכו' ולא לקחו מוסר אבדה האמונה ונכרתה מפייהם.

גמרים ממנו ובכלליות הרועים ישלימו לו את האמונה שהוא בחי' תפלה בחי' נבחר נמצא כשהולך בדרך זה שמיינע עצמו בקולות דקדושה לזכות להמדריגה הנכבה בוודאי יזכה לזה לעמוד לעלות להמדריגה הנכבה שלא ישרא בהירידה ח"ו רק יעלה להמדריגה הנכבה שבפרטיות הוא בחי' נסתרות ההשגות מהנשמה ובכלליות הוא בחי' האמונה שממשימן הרועים נמצא שע"י נעשה ונשמע יזכה להאמונה ואז יזכה לקבל המוסר ממוכיחי הדור ויהתמו הדיון שלא יהיו דין אכזרי רק ימתיקו כל הדינים ויתבטל הגירוש והמלטול מן העולם רק יתרבה השלום בעולם זה שכתוב סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפוהו היינו ע"י שיטמש הנוף את הנשמה במצוות מעשיות שזה בחי' עשה טוב יהיו בבחי' בשר להנשמה ואז יזכה לטמיע קולו דקדושה שע"י ישר עזות גופו שחוק בבחיותו וזה סור מרע שיוזכה ע"י לבטל עזות גופו שחוק ע"י בתאוותיו הרעות ובכלליות עומד ע"י נגד עזות הרועים והרועים ישלימו לו את האמונה ויקבל המוסר ממוכיחי הדור שעושין שלום בעולם זה שמים הכתוב בקש שלום ורדפוהו.

צוית צדק – כ"ג

עפ"י המאמר צוית צדק בלקו"א סי' כ"ג ע"ש כל התורה מראשה לסופה. גראה לפענ"ד לרמו בזה כל ענין הנוכה כי מבואר בלקו"א הלכות ה' אבירה ומציאה כי מלכות יון הרשעה זה בחי' תאוה ממך ששם כל העבודות וזרות וכל השמדות שבקולם ר"ל זה בחי' כל השמדות שגורו אז וכו' ע"ש והנה זה ידוע כי הכהנים הם בחי' שמירת הברית כי כהן הדיוט אמור ליקח גרושה וכהן גדול אלמנה וכמאמר הכתוב כי קדוש הוא לאלהיו ופירשו חז"ל כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה שם אתה מוצא קדושה וכמ"ש ולווי אמר וכו' כי שמרו אמרתם וכריתך יצורו והכהנים הם מבני לוי וע"כ היה הנם של חנוכה ע"י הכהנים דייקא כי ע"י הכהנים שהם בחי' תיקון הברית ניצולין ממלכות יון הרשעה שהוא בחי' תאוות ממון וזה בחי' אור של נר חנוכה בשמן כי"ש וזכין ע"י לאור הפנים דקדושה כי שמן זה בחי' הפנים דקדושה כי"ש להציל פנים משמן ואור שעל ידי השמן זה בחי' אור הפנים בחי' אנפיו נהירין שזוכין ע"י תיקון הברית וזה בחי' יאר ה' פניו אליך ויהונן. ויהונן זה בחי' חנוכה כמובא במאמר כי מרחמים ינהגם שאז וזכין לבחי' יאר ה' פניו היינו לאור הפנים דקדושה וע"כ מבואר בכונת חנוכה שחננוכה ממשכינן כל התליסר מכלין דרחמי וכו' ימים הראשונים במשכינן אותם עד ואמת היינו כי אמת הוא אור הפנים דקדושה שזוכין בחנוכה נכ"ל ועור מבואר שם בכונת הנ"ל שכיום ח' נמשך המדה של נוצר וכו' נכללים שאר התיקונים עד הסוף ע"ש היטב היינו כי ידוע כי תליסר מכלין דרחמי הם בחי' י"ג פעמים שם הויה שזה בחי' יעקב ויוסף כי יעקב ויוסף גימטריא י"ג פעמים שם הויה וכל זה מבואר ע"פ הנ"ל כי יעקב הוא בחי' אור הפנים שהוא בחי' אמת כי"ש תתן אמת ליעקב ולזכות לאור הפנים הוא ע"י תיקון הברית שהוא בחי' יוסף וכו' הוא בחי' חנוכה שהנם היה ע"י הכהנים שהם בחי' תיקון הברית וזכו לאור הפנים דקדושה ונכ"ל וע"כ באמת אמרו רז"ל יבא הכיתה לעשות מלאכתו חד אמר לעשות צרכיו עמה נכנס אך דמות דיוקנו של אביו ראה וניצול היינו נכ"ל כי דייקא ע"י בחי' דמות דיוקנו של אביו ראה וניצול היינו נכ"ל כי דווקא ע"י בחי' דמות דיוקנו של אביו ניצול מתאוה הזאת כי ראה שאם לא יתגבר על יצרו יפסיד דמות דיוקנו של אביו שהוא בחי' אור הפנים דקדושה ואז ראה יוסף גדול הכח של תיקון הברית וניצול ע"י זה וזה נ"כ בחי' ותתפשחו כנגדו ופירש רבינו ז"ל בשיחתיו הק' כי זה קאי על מדרת המלכונים שהמט"א ממירד את האדם בפרדת בנדי ומלכושו וכו' ע"ש היינו בתאוות ממון להנתיב את ביתו בגדולות אך יוסף עוב כבוד בידת ויוספ התוצה היינו שוכה לצאת מתאוות ממון נ"כ ע"י שראה דמות דיוקנו של אביו שהוא בחי' אור הפנים דקדושה שהוא התיקון מתאוות ממון והנה מבואר בסוף המאמר הנ"ל כשהמצוה או חשוכה בעיניו כ"כ עד שאין מרגיש בשום הפסד ממון בשביל המצוה או נקראת אמונה ופירשו שם כי דשאין מרגיש הפסד ממון בשביל המצוה נמצא שיצא מתאוות ממון וזכה לאמת ואמונה איקריאת כד איתחבר בה אמת כמובא שם בשם הוזהר ע"כ נקראת אמונה וכו' ע"ש. וע"כ מובא כש"ע אצל נר חנוכה דייקא אפילו עני המתפרנס מן הצדקה שואל או מוכר כמותו ולוקח שמן להדליק כי בחנוכה זוכין לזה שלא ירגיש שום הפסד ממון בשביל המצוה וע"כ נהגינן להרבות בצדקה בחנוכה כי אז יוצאין מתאוות ממון. וע"כ צריכין להדליק נר חנוכה אצל הפתח כי מבואר שם במאמר הנ"ל שע"י מצוות מוזהר זוכין נ"כ לצאת מתאוות

ימי המילואים שע"ז אמר השי"ת למשה שבעת ימים תמלא ידם של אהרן ובניו כמב"פ וע"כ הודיע אהרן לישראל שהידיים שלהם אינם בשלימות ע"י שלא קבלו הארה מו' רועים וע"כ כתיב במעשה העגל שאמר משה קול ענות אנכי שומע היתוף הקולות דקדושה שהם בחי' עזות שעל ידם זוכין לבא להרועים להשלים האמונה זה שכתב אח"כ כשנפל מן העם כשלת אלפי איש ע"י מעשה העגל ויאמר משה מלאו ידכם היום לד' היינו שמענתה תראו למלאות ולהשלים הידים שהם האמונה ע"י הארה משבעה רועים וע"כ כתיב אח"כ ויתנצלו בני ישראל את עידים מהר חורב שהם השני כתבים של נעשה ונשמע כמב"פ כי פגמו בהם וע"י לא זכו לעזות קדושה להתקרב ע"י להרועים להשלים האמונה אך ומשה יקח את האהל ומבואר בוזהר בראשית ד' שלקח את האורות מלשון כהלו גרי עלי ראשי. והנה כל מבקש ד' יצא אל אהל מועד היינו מי שרצה לזכות להתיקונים האלה יצא אל משה אל אהל מועד לקבל ממנו הדרך של האורות על נעשה ונשמע למען יזכה ע"י לבא לעזות דקדושה ולהתקרב להרועים להשלים את האמונה ועיין בפרפראות שמבאר התורה הזאת ועיין באבי הנחל שמקשר התורה הזאת בקשרים נפלאים ועיין בעבע"פ המסרה ונשמע קולו כבואו אל הקודש כי א"א לבא אל הקדושה להשלים האמונה אלא ע"י קולות שהם עזות דקדושה בבחי' נהלת בערך אל נה קדשך ולבא לעזות דק' הוא ע"י נעשה ונשמע זה בחי' כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע וצריכין לעשות מנשמע נעשה וזה נשמע דייקא פתגם המלך אשר יעשה דייקא בחי' נעשה בכל מלכות: להשלים הממלכה שהוא בחי' מלכות כידוע.

בלקו"א סי' כ"ב אות ט' ע"י בחי' נעשה ונשמע שהיא בחי' השמחה וכו' ע"י"ש. עיין תיקון כ"ב כההוא ויטנא דאמרן ישראל נעשה ונשמע מיד ישמחו הסימים ונגל הארץ.

שם אות י"א וזה המכשלה הזאת תחת ירך וכו'. ואלו דברי תורה שאין אדם עומד עליהם אלא כ"כ נשל בהם ומרמז בזה שע"י הירידה שקודם העליה זוכין לנשמע נבזה יותר וע"י זוכין לאמונה כמב"פ שהם הידיים וע"כ דרשו חז"ל על פסוק והמכשלה הזאת תחת ירך דווקא שהם האמונה. ולענין מה שכתבאר בתורה הזאת יד במילואו מספר זכות היינו ע"י שסמטא כנדה יש לרמו בפסוק ויטלא את יד אחד מבני הכהנים ויהי לו לכהן ופירש"י חנכו לעבודת הפסח ע"ש שופטים קפמיטל י"ו. ולענין מה שכתבאר שע"י נעשה ונשמע שהם בחי' הכתוב ושמתה עולם על ראשם זוכין לבא לעזות דקדושה שע"י מקרבינן עצמן להרועים שממשימין האמונה שהוא בחי' ירושלים קריה גאמנה גראה לרמו זה בס' שמתפללין בתפלת מוסף ומפני המאינו וכו' ולירושלים בית מקדשך כשמתה עולם היינו נכ"ל בפרט שתפלת מוסף הוא הכחי' שעושי מתורה תפלה כמבואר בלקו"א הלכות ה' ראש תודש הלכה ה' שזה בחי' אחת עם מה שכתוב כאן שצריכין לעשות מתפלה תורה כמבואר בלקו"א הלכות ה' מתנה ה"ה זה בחי' נעשה ונשמע שהוא בחי' שמתה עולם וע"כ מתפללין זאת בתפלת מוסף דווקא וגם ע"י שנשלם האמונה שהוא חותם הידים אז גם חותם הרגלין הוא בשלימות ואז ניצולין מגלות וגירוש כמב"פ ע"כ מתפללין קודם וקרב פוירינו מ"כין הגויים ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ היינו להנצל מגלות (חבר) בסוף המסר דף מ"ח.

שם אות י"א אך כשרוצים לצאת וכו' למדריגת נעשה ונשמע גברה ממנה צריך להיות ירידה קודם העליה וכו'. גראה לפענ"ד שבכאן מבאר מעם וראיה כללית מפני מה זוכין ע"י נעשה ונשמע לשמחה שע"י זוכין לעזות דקדושה ולקרב עצמו להרועים שממשימין האמונה כי הפירוש של נעשה ונשמע הוא שצריכין לעשות מנסתר נגלה וא"א לזכות לזה אלא ע"י הירידה שקודם העליה היינו שממין אותו ומפליין אותו כירידה ממדריגתו והירידה הוא בחי' שמתגבר עליו עזות הנוף בתאוותיו וכשזוכה לעמוד בנסיון שצווקע להשי"ת בקולות דקדושה ע"י שניצל מזה שכל הקולות הם בחי' עזות דקדושה מדבק עצמו להנשמה והנשמה מגלית לו ההשגות שנסתר מהנוף כמב"פ לעיל וכן בכלליות שע"י שמתגבר עליו העזות מהרועים דמ"א זה ג"כ בחי' ירידה שממין אותו מן השמים בזה ואם יתגבר בקולות דקדושה שהם בחי' עזות דקדושה שיגאל מהם אז יזכה להכלית העליה שיתקרב עצמו להרועים דקדושה שישלימו לו את האמונה שהוא בחי' תפלה בחי' נסתר כמב"פ אות ויד ע"כ מוכן היטב מפני מה זוכה ע"י נעשה ונשמע לקרב עצמו להרועים שישלימו לו את האמונה כי כשרוצה לעלות למדריגה גבוהה מקודם מנסין אותו כהירידה שבפרטיות הוא עזות גופו ובכלליות הוא עזות הרועים וכשיעמוד בנסיון שיצקע קולות דקדושה שינצל מזה יזכה בפרטיות להנפטר שהנשמה תגלה לו ההשגות שהיא משנת שהם

שם וכשבאים למטה נעשים לכיא כפי רצונו. היינו אחד רוצה ברכות בגשמיות הבחי' הנאמר אצל לכן ויברך ה' אותך בברכה גשמיות ואחד רוצה ברכת שכל שיהיו לו שכל וידיעה בהשגת האור האין סוף.

שם בכך מי שהוא בעל נפש צריך לכוון רצונו שימשיך ברכת שכל בבחי' שיכל את ידיו. היינו כי יעקב ע"י שמחה מצותו כנ"ל וזה שימשיך בברכתו בידיו ברכת שכל למנשה ואפרים כי הם כוונו רצונם ליעקר הכרחה ברכת שכל.

שם אות ר' ויהי ידיו אמונה ובחי' וקמה בידך ממלכת ישראל. היינו כי מכיא ראה מתגואל הראשון משה רבינו שוכה להמשיך אמונה לידיו ברכת השכל ושכל ישראל יזכו לזה וגם משיח שיצא מורע דוד אמר לו שאל קמה בידך היינו לברכה שכל בידיו ימשיך אמונה שהוא בחי' ממלכת ישראל בחי' מלכות אמונה ועל כל ישראל ימשיך או הדרך הזה ע"י השמחה בחי' כי בשמחה תצאו ויזכו לילך לעורר כל העולמות בחי' ואחי' עמך ואברכך כי זה אמר השי"ת ליצחק שנקרא ע"ש הצחוק והשמחה שיוכה לבחי' אחיה בחי' חתר כי שם אחי' הוא בכתר בחי' מסדר ומיישב את השכל ושזוכין לכתר אז זוכין לשמחה בשלימות כי כתר הוא בחי' ושמחה עולם על ראשם שדרשו רז"ל על הכתרים מנעשה הוא נשמע שעתיד להתוירם לנו ואז עולה המלכות מעולם הגבוה מיצירה ומלביש נה"י והג'ת' החב"ד כפי המכואר כמאמר זה עד שזוכה לכתר מעולם היצירה ואז זוכה לשמחה ביותר שלימות ואז עולה המלכות מעולם הכריאה ומלביש נה"י והג'ת' אח"כ עד שזוכה לכתר מעולם היצירה ואז זוכה לשמחה בשלימות נפלא מאד ואז עולה המלכות מעולם האצילות ומלביש נה"י והג'ת' חב"ד עד שזוכה לכתר מעולם האצילות וזה שסיים בפנים וכן עולין העולמות וכו' עד אצילות למעלה למעלה.

שם אות ז' וזה ברוך כבוד ה' ממקומו. היינו כי צריך אמונה שהוא בחי' כבוד ה' בחי' מלך הכבוד ומלכות הוא אמונה וזה שידם הפיומן בשחרית ר"ה וכו' הוא אמונה וצריך האמונה בין בברכה השכל שהוא בחי' ברוך ה' ובין כבוד המסדר שהוא בחי' כתר בחי' ממקומו וזה שמכיא למעלה הפסוק אקנתך בקהל קדושים קדש זה בחי' מוחין צריך שימשיך לשם אמונה ומקדם כתיב ויודו פלאך ה' שגם בכחי' פלא בחי' כתר שטליו נאמר בפופלא ממד גם שם צריך אמונה. **שם אות ח' איך משיגין אור אין סוף שהוא בחי' אמצעותא דעלמא.** היינו כי כבר מכואר שהשכל שמשגיגין על ידו אור אין סוף הוא בחי' מקדש ה' כוננו דרך והמקדש הוא כאמצע העולם כידוע עיין לק"א.

שם ונעשה תשעה היכלין לאור אין סוף. היינו כי ההיכל הוא בית המקדש שהוא בחי' השכל של השגת אור האין סוף בחי' מקדש ה' כוננו בידך המב"פ.

שייך לעיל וע"כ השכל שמשגיגין על ידו האור אין סוף הוא בחי' מקדש ה' שהוא בחי' אמצעותא דעלמא שהוא בחי' אור אין סוף שממנו הכל שואבין חיות ושפע כי כבר אמר ההב"ם אילו ידעתינו הייתי נמצא שע"י הדעת אותו ית' נכללין בו ית' שהוא בחי' אמצעותא דעלמא שממנו הכל שואבין חיות ושפע וע"כ המקדש שהוא הדעת אותו ית' הוא ג"כ בחי' אמצעותא דעלמא בחי' האבן שתייה שממנו נשתת העולם שממנו יוצא גידין לכל העולם כידוע והכל שואבין על ידו חיות ושפע.

שם וזה בחי' ובנית לו בית נאמן. ע"י בפרפראות שמפרש שזה ראה שממלכת ישראל הוא בחי' אמונה כי בית נאמן קאי על הגדולה וההתמנות ולי נראה לפרש כי זה הפסוק ובניתיו לו בית נאמן הוא ראייה בפני עצמו שצריכין להמשיך לתוך ברכת השכל האמונה כי כבר מכואר בפנים ומוכן שם שהכהן בברכתו משיך ברכת השכל בבחי' וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם ויעיקר הכרחה הוא שכל כמב"פ וזה הפסוק ובניתיו לו בית נאמן קאי על צדוק הכהן היינו שצדוק הכהן ימשיך לברכה השכל שלו בית נאמן היינו אמונה ועל ממלכת ישראל שהוא בחי' אמונה אינו צריך ראייה כי זה ידוע שמלכות הוא אמונה.

רציצא – כ"ז

ס' כ"ז רציצא זה אברהם זקן וכו' היינו שע"י זקן הדרת פנים זוכין לשלום וה' בירך את אברהם בכל בחי' עושה שלום ובורא את הכל. ע"ש מה שמכואר שלהדרת פנים א"א לזכות כ"א ע"י תיקון הברית ועתה מוכן ומכואר המסיכות מה שנמסך לזה תיכף הענין מה ששלח את אליעזר לבקש הווג של יצחק (אשר גם רש"י ז"ל מרהיץ זה בהדרש שדרשו חז"ל בכל גימט' בן והיה צריך להשיאו אשה) וע"פ

ממך שהוא בחי' מיתה וכו' נראה לרמו שזה מה שדרשו רז"ל מוחת אותיות זו מות היינו שזוכין ע"י לצאת מתאוות ממון שהיא בחי' מיתה וכו'. ועיין בפרפראות לחכמה מכאן שם כי המו"ם נקרא צאתך בחי' שמח זבלון כצאתך והאדם יוצא דרך פתח ביתו אל החוץ לעשות מו"ם ואורב הכנע"ד לבלבל את דעתו בעצבון ומרירות הפרנסה ע"כ צריך האדם בצאתו לחוץ לעשות המו"ם לקשר עצמו אל קדושת מצוות מוחה הכתובה בפתח ביתו כדי להתגל ע"י מתאוות ממון וכו' ע"ש ומחמת זה גם המצוה של נר הנוכה שמרמו אח"כ שיוצאין מתאוות ממון ע"י תיקון הברית כנ"ל הוא ג"כ אצל הפתח דווקא וע"כ צריכין להדליק נר הנוכה למטה מי' טפחים אצל הפתח ששם הוא השליש התחתון מהפתח כי כבר פירש רבינו ז"ל שם שבשכיל זה צריך לקבוע המזוזה בשליש העליון של הפתח כי אמרו חז"ל לעולם ישלש האדם מעותיו שלישי בפרקמטיא וכו' ועיקר האמונה צריכין במו"ם שהוא השליש שבפרקמטיא שהוא השליש העליון כי מבין חמשין בעבדין וכו' וע"כ קובעין שם המזוזה כי על ידה זוכין לצאת מתאוות ממון ולעשות המו"ם באמונה וכו' ע"ש וע"כ מצוות נר הנוכה למטה מעשרה טפחים ששם הוא השליש התחתון להורות ולרמו שע"י שני מצוות האלו מזוזה ונר הנוכה יוצאין מתאוות ממון מקצה אל קצה מן השליש העליון עד השליש התחתון וע"כ מזוזה מימין ונר הנוכה משמאל כי אמרו רז"ל על המזוזה שצריכה שירמטו כאמתה של תורה ובתורה נאמר אורך ימים כימינה וכשמאלה עושר וכבוד וע"כ מדליקין נר הנוכה משמאל המזוזה כי בשמאל המזוזה שהיא בחי' החורה עושר וכבוד בקדושה שהוא בחי' שבירת תאוות ממון וע"כ מדליקין שם נר הנוכה כי ע"י מצוות נר הנוכה יוצאין ג"כ מתאוות ממון כנ"ל ומזוזה בימין לרמו שזוכין ע"י מזוזה לצאת מתאוות ממון וזוכין לאורך ימים כימינה שהוא בחי' חיים בחי' פנים דקדושה כמו שפירש רבינו ז"ל שם שאריכות ימים ע"י מזוזה כי סמוך לו כתבתם למען ירכו ימיכם וכו' וע"כ מנהיגו בנר הנוכה להדליק משמאל לימין לרמו שע"י מצוות נר הנוכה יוצאין מתאוות ממון שכא משמאל כ"ש מצפון זהב יאתה וזוכין לפנים דקדושה שהוא בחי' חיים בחי' אריכות ימים שהוא בימין וע"כ מכואר בכוננת הנוכה שבחנוכה צריכין לכוין בכל לילה שם אחיה פעמים אחיה שעולה אמת היינו כנ"ל כי בחנוכה זוכין לצאת מתאוות ממון זוכין לאור הפנים שהוא בחי' אמת וע"כ הגם של הנוכה היה בחדש כמלוי כי מוכא בספר מדרשת נ"י כי חודש כמלוי הוא נגד יעקב לרמו שע"י מצוות נר הנוכה שהיה בחדש כמלוי יוצאין מתאוות ממון וזוכין לאור הפנים שהוא בחי' יעקב כמו שפירש רבינו ז"ל ויזן פני העיר מטבע תיקן להם והוא בחי' אמת כ"ש תתן אמת ליעקב ואמת הוא אור הפנים כידוע גם אמרו חז"ל שופריה דיעקב וכו' וע"כ אמרו חז"ל יעקב לא מת ומכא בכתיב ה"ר"ש מאמטראפאליע כי זה מרמוז בפסוק תתן אמת ליעקב כי אותיות אמת ליעקב הם אותיות יעקב לא מת היינו כנ"ל כי יעקב שהוא בחי' אמת בחי' אור הפנים דקדושה ניצול מבחי' מיתה שהוא בחי' תאוות ממון ולא מת רק הוא חי וקיים לעולם כי הוא בכחי' חיים.

אמצעותא דעלמא – כ"ד

ס' כ"ד אמצעותא דעלמא אות ג' בנערינו ובוקינינו נלך בבקרינו ובצאנינו נלך. היינו שמשא אמר לפרעה שע"י מצות הקרבן פסח שמקריב בשמחה נעורר כל העולמות וכל אשר בהם לעבודת השי"ת. לעבודת השי"ת וימשיכו ברכה ושכל ואמונה לתוך ברכת ישראל.

שם וזה בחי' ויברך ה' אותך לרגלי. היינו כי זה הפסוק אמר יעקב ללכן כי יעקב וזה לעשות המצוה בשמחה כי עליו נאמר יגל יעקב ישמח ישראל ועיין וזה לילך ולעורר כל העולמות לעבודת השי"ת ועיין נמשך ברכה לכל העולמות ולכל אשר בהם וזה ויברך ה' אותך היינו שבירך ה' את לכן לרגלי בשביל רגלי היינו בשביל הכח שנתתי בהרגליו שילכו לעבודת השי"ת.

שם אות ד' בבחי' ותלך יד בני ישראל. היינו כי זה הפסוק נאמר בעת שכבשו ישראל את סימרא ויעל הרגה אותו שזה היה מחמת שישראל עשו תשובה ועשו המצוות בשמחה ע"י שיעלו הרגליו בבחי' ידים בבחי' ותלך יד וכו'.

שם אות ה' ועיקר הברכה הם שכל. עיין חסד לאברהם מעיין שני נהר ס"ג מוד ברכת כהנים ומה שמכואר שם בשם ספר הקנה אין ברכה אלא חכמה שנאמר וה' בירך את שלמה ונאמר וד' נתן חכמה לשלמה.

שכס אחד וכ"ז רק ע"י שזכה ע"י תיקון הברית להדרת פנים ולתפלה בשלימות וזכה למשוך כל העולם ג"כ ע"י השלום לדרך הזה שיתפלה אל השי"ת לבד נמצא שמקושר סוף התורה בתחלתה ובאמצעותה. ולענין מה שמביא הפסוק וירא בצר להם בשמעו את רנתם וליוכך קול רנה הזה א"א לזכות אלא ע"י תיקון הברית וזה שנמסך לזה ויזכור להם בריהו היינו כנ"ל.

בני לן ביתא – כ"ח

ליקו"א סי' כ"ח. מוכן שם שע"י עולת תמיד הוא מתגבר על המתנגדים השנואים ע"ש וז"ש אל תשכח קול צורריך שאון קמך עולה תמיד היינו שבה"י עולה תמיד הוא העצה לעמוד כנגד קול הצוררים והשנואים.

לענין מה שמבואר בהתורה אשרי העם זרקא לקו"א סי' ל"ה שצריך לשמור עצמו מהמכות היצוניות המכונה בשם בת פרעה ואה"כ צריך לחדש את שכלו ע"י שינה ויש בחי' שינה שהוא בחי' מו"מ באמונה ומו"מ באמונה הוא בחי' הקרבת התמיד ע"ש. נראה שזה מרמז הגמרא כשנשא שלמה את בת פרעה (היינו חכמות היצוניות וממילא מוכן שלא חידש את שכלו ע"י מו"מ באמונה שזה בחי' הקרבת התמיד) הכניסה לו אלף מיני כלי זמר והיה ישן עד ב' שעות כיום ואז נתאחר התמיד וכו' (היינו שהפנים הזה נוגע לקרבן התמיד כמוב"פ) אבל תיכף אח"כ עשה תשובה כמו שכתוב במלכים ג' אחר המעשה של חיתון בת פרעה. בקשתו שביקש ונתת לעבדך לב שומע כמב"פ שימשיך החשמל מהלב להלביש את האמונה כשיכניס שכלו לחדש אותו ע"י בחי' שינה והועילו תפלתו שביקש ונתת לעבדך וכו' וכי בוודאי עשה תשובה כשארז"ל שמא ס"ד אלא וודאי עשה תשובה ותיקן הכל וע"כ כתוב תיכף אח"כ ותרב חכמת שלמה כמוב"פ וגם כתוב שם ויחכם מכל האדם היינו שזכה לחכמות קדושות שהם ההיפוך מבחי' בת פרעה ולחדש בכ"פ את שכלו.

חידוש השכל הוא בחי' אימא מסכת על בנהא כו'. וזה בחי' משא אשר ירתו אמו המבואר שם במשלי ודח"ל שכפתו על העמוד להלכותו ברצועה היינו רצועה המבואר בפנים

דרשו ה' ועוזו – ל"ז

סי' ל"ז אות ב' וכתוב זכר חסדו וכו'. ר"ל כי כתיב חסד אל כל היום ואל הוא אור כמב"פ אל ה' יואר לנו ומוכן מזה כי כל אלו הבחינות של הנפש הם בחי' חסד והבחינות של הנפש הם בחי' דין וע"כ כתיב באות ד' וכשאתה רוצה וכו' כדי לדחות את הדין והחשך שכהה וכו' כי כל אלו הם בחי' דין.

שם אות ו' כי יש שוחט הגון מאכיל ומפרנס לישראל וכו'. כי השוחט שמעלה הנפש ע"י ברכתו ככוונה הוא ממשיך חסד ד' על העולם כי החסד הוא מבחי' של הנפש כמב"פ וע"י חסד ד' שמשיך הוא מאכיל ומפרנס לישראל כ"ש נתן להם וכו' כל"ה והולך ומבאר שע"י השוחט הגון ע"י חסד ד' שממשיך איך שבפרטיות נמשך פרנסה לישראל.

מרכבות פרעה – ל"ח

בהתורה מרכבות פרעה סי' ל"ח אות ב' כי הדיבור שהוא רוח פיו של הקב"ה שהוא בחי' מלכות פה הוא בחי' ים שכל הנחלים הולכים לתוכו כמ"ש כל הנחלים הולכים אל הים. עיין תיקון י"א מתיקונים אחרונים כראשית כרא מאי אלהים ימא שביעאה. ומלכות נקרא אלהים כ"ש רבינו ז"ל בהתורה אנכי מ' ד' ומביא שם ראייה מהפסוק ואלהים מלכי מקדם נמצא שמלכות ספירה השביעית הוא ים השביעי וע"כ הדיבור שהוא מלכות פה הוא בחי' ים כמ"ש כל הנחלים הולכים אל הים ע"ש בתיקון הנ"ל ורוא דמלה כל הנחלים הולכים אל הים נלפענ"ד כי אל הים אותיות אלהים ובה מוכן דברי התיקונים מאי אלהים ימא שביעאה ורוא דמלה כל הנחלים וכו' ופירש שם בכמה מלך כל הספירות משפיעים במלכות נמצא שמלכות כלול מכל הספירות והספירות הם עשר כידוע וזה שמביא לקמן באות הנ"ל כי כ"ו אותיות כ"א כלול מעשרה וכו' היינו כי אותיות הדיבור שהוא בחי' מלכות כלול מכל העשר ספירות שזה בחי' כל הנחלים הולכים אל הים.

דברי אדמו"ר ז"ל מבואר ג"כ הענין ואברהם זקן שזכה לבחי' זקן הדרת פנים ע"י תיקון הברית נמצא שזכה לתיקון הברית וע"כ נמסך לזה הענין ששלח את אליעזר לבקש הוונג של יצחק שאו מסר לו הסוד מה שזוכין ע"י כוונת אלו שהם תיקון הברית למצוא את הוונג כמבואר בסי' פ"ז בלק"ת כי מחמת שזכה לתיקון הברית כמרומו בהפסוק ואברהם זקן עתה יכול לשלווה לבקש הוונג של יצחק כי ע"י תיקון הברית זוכה למצוא את זווגו (ועיין בהתורה פר"ש סי' סמ"ך טובא שם ג"כ הפסוק ואברהם זקן שזכה לאריכות ימים וה' בירך את אברהם בכל שזכה לעשירות ומדבר שם ג"כ מבחי' התקשרות השידוכים) וגם ע"פ דברי רז"ל במאמר רציצא הנ"ל שפירש וה' בירך את אברהם בכל שזכה לשלום שהוא בחי' עושה שלום ובורא את הכל וע"י שלום יכולין למשוך כל בני אדם לעבודתו ית' כמבואר שם מוכן הממיתות שנמסך לזה. ויאמר אברהם אל עבדו וכו' ואשביעך בה' אלהי השמים ואלהי הארץ ופירש שאמר לו שעכשיו הוא אלהי ישראל ג"כ שהרגלתינו כפי הבריות וזה זכה ע"י אשר ה' בירכו בכל היינו בשלום כנ"ל בפנים ועי"ז נעשה ד' אלהי הארץ ג"כ שהרגלנו כפי הבריות וע"כ נמסכו זה לזה וע"כ מפרש אשר וד' בירך כי לא מצא הקב"ה כלי מחויק ברכה אלא השלום שנאמר ד' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום (חסר) עי"ז הוא ית' (חסר) שע"י יברך וכו' בשלום כי (חסר) ככל הוא בחי' שלום בחי' עושה שלום ובורא את הכל היינו שיכול לקרב את כל בני אדם לעבודתו ית' ונעשה כאילו כורא אותם כ"ש ואת הנפש אשר עשו כהרן שפירושו שקירבם לעבודתו ית' והרי הוא כאלו עשה וברא אותם זמרומו בתיבת ככל שברא את הכל שקירבם לעבודתו ית' וע"כ נמסך תיכף ואשביעך בה' אלהי השמים ואלהי הארץ כנ"ל. וע"ש במאמר רציצא שמביא הפסוק שיר השירים אשר לשלמה שמבחי' קול זוכה לשלום כמב"פ וע"י שלום זוכין למשוך כל ב"א לעבודתו ית' וע"כ נמסך תיכף על כל עלמות אהבוך ופירש"י בא יתרו ונתגייר וכו' וזה ישקני מנשקות פיהו ופירש"י שידבר עמי פא"פ כמו בשעת מתן תורה כי מדרושי וביאורי התורה משם תוצאות הקול כמב"פ שע"י זוכה לשלום שזה בחי' שיר השירים אשר לשלמה כנ"ל.

שם אות ז' הנה לשלום מר לי מר וכו' כדי שיתלבש השלום במרייות כפי יכולתי וע"ש. מה שכתב השלום הוא רפואה לכל הדברים בבה"י שלום לרוחך ולקרבן אמר ה' ורפאתיו וט"ש מ"ש כך כשהעונות גוים הוי הנפש וכו' נלפענ"ד שזה ראינו על מה שהתחיל בהמאמר הזה לבאר שלמשוך את כל העולם לעבודתו ית' הוא רק ע"י השלום כי החולאת הוא העונות כמב"פ אות ז' והשלום הוא רפואה להחולאת והעיקר לחולי הנפש שהם העונות כי ע"י השלום יכולים לקרב את כל העולם לעבודתו ית' ולהצילם מהעונות שהם חולי הנפש וזה כרומו בפסוק שלום לרוחך ודח"ל אלו בעלי תשובה וזה שמים אמר ה' ורפאתיו וזה שמבאר באות ח' שלום בגופו כד' מרות היינו שללום הוא רפואה לחולי הגוף וכמו כן השלום הוא רפואה לחולי הנפש לקרב כל הנפשות להשי"ת להצילם מעונות שהם חולי הנפש שזה בחי' מה שדרשו רז"ל זה ע"פ ויבא יעקב שלם עיר שכס שהוא בחי' לעבדו שכס אחד כמב"פ באות ב' אך לבא לשלום הוא ע"י הדרת פנים בחי' חידושי ודרושי התורה שע"י זוכין להודרכות קול רנתו לרנן ולנגן לפני השי"ת אשר גם ע"י בחי' יוכיך הקול זוכה לשלום בחי' שיר השירים אשר לשלמה כמב"פ כי באמת גם ע"י קול רנה שנגנן ומשכח להשי"ת שזה בחי' תפלה זוכה לשלום כמבואר בסי' י"ד בהתורה להמשיך שלום שע"י תפלה זוכה לשלום שזה בחי' שמסימין התפלה בשלום נמצא שע"י דרושי התורה זוכין לשלום וגם ע"י יוכיך קול רנתו שהוא בחי' תפלה זוכה לשלום וזה שמבאר שלום בממונו נראה שמרומו נזה שע"י בחי' יוכיך קול רנתו זוכה לשלום כמו שכתוב באות ו' הן זה בחי' קול בחי' כבד את ה' מהונך א"ת מהונך אלא מגרונוך וזה שלום בממונו שע"י הממון וההון שהוא בחי' קול רנה בחי' תפלה כבד את ה' מגרונוך כמו שדרשו בפסיקתא אם נתן לך קול ערב וכו' וגם ע"י דרושי וביאורי התורה זוכה לשלום וזה שמבאר שלום בתורתו בלא קושיות כי ע"י שתורתו בלא קושיות ויודע לדרוש התורה זוכה ג"כ לשלום נמצא מבואר כמאמר זה כפי התורה של האדם כן הוא התפלה שזה בחי' כפי הודרכות חכמתו וכו' כן הודרכות קול רנתו כמבואר בכמה מקומות בדבריו ז"ל ולכל זה זוכין רק ע"י תיקון הברית כי ע"י תיקון הברית זוכה להדרת פנים לדרושי וביאורי התורה וע"י זוכה להודרכות קול רנת התפלה כמב"פ וע"כ כשזוכה לתפלה בשלימות אז זוכה לשלום כי מבחי' קול זוכה לשלום ויכול להמשיך כל העולם לעבודתו ית' שכל העולם יתפללו אל השי"ת לבד כמבואר באות א' שזה בחי' מה שמבאר בסוף רציצא דמיית כבעותי להמית לבטל צלותם ובעותם רק להתפלל להשי"ת בבחי' לקרא כולם בשם ה' ולעבדו

כי אדבר היינו כי זכיתי לתקן הדבור כמה שלמתי תורה בעת כי עניתו מאד בענייני ובדחקותי ועיני זכיתי לבחי' תפלין שהוא בחי' ארץ החיים. ליקרא' סי' ל"ח אות ו' גם אברהם נקרא הר כמ"ש ההרה המלט. עיין מדרש רבה בראשית פרשה ג' על פסוק הוזהר המלט. בזכות אברהם שנקרא הר וכו' ע"ש גם עיין רש"י על זה הפסוק. ועיין איוב קאפיטיל י"ד בתרגום על פסוק ואולם הר נופל. וכרם לום דאתפרש מאברהם דמתיל לטור רם ע"ש.

ונתתי עשב – ל"ט

סי' ל"ט וכשיש שלום למעלה אזי נתגלה ונתרבה וכו' כ"ש גבי יוסף וכו'. כי יוסף נקרא ברית שלום כידוע. מוזכר זה בחי' דינים. ר"ל כמו שמבואר בסי' זה כי המזבח הוא בחי' רגלין וכבר מב"פ כי רגלין היינו עוקביים הם בחי' דין.

וירא בצר – מ"ב

סי' מ"ב אשמים רוח שהם שלשה אבות וכו'. ע' תיקון ס"פ ועיין בלק"ת סי' ה' אות א'.

מה שמכין כף אל כף – מ"ד

סי' מ"ד וראייתה זה בחי' ארץ ישראל וכו'. ר"ל כי אצל א"י אמר המיד עיני ה' אלהיך בה.

ויהי מקץ – נ"ד

ז"ה חנוכה תרנ"ב לפ"ק.

ענין חנוכה עפ"י המאמר ויהי מקץ זכרון בליקוטי מיהר"ן ו"א סי' נ"ד ע"ש כל התורה היטב ויש בסוף התורה שאמר אדמו"ר ז"ל אני אמרתי עתה איך מדליקין גר חנוכה בחי' לאמשכא משת רבות קודשא לאולקא בוצינא שמן משחת קודש שהוא הדעת היינו הגדלת הדעת בחי' זכרון הנ"ל. ולא ביאר יותר. ועיין בפרפראות לחכמה שמבאר שם הכוונות של חנוכה עפ"י התורה הנ"ל. ונ"ל לכאור יותר כי היונים שרצו להחריב את הביהמ"ק באותו הזמן הם מבחי' הרע עין שקנאו מאד בנדולת ישראל ורצו להחריב הביהמ"ק ששם עיקר הזכרון דקדושה וכ"ש בכל המקום אשר אכיר את שמי ופירש"י ואין זה אלא בביהמ"ק. כמובא מזה בליקוטי הלכות, הלכות ברכות הראיה ה"ה. ונכנסו לבית המקדש וטמאו כל השמנים, היינו כל הדעות מכל בני ישראל שלא יגדלו דעתם להבין הרמזים בפרשיות שזה בחי' הזכרון בפרשיות ועיניו ממילא נפגם גם הזכרון בכלליות לאדבקה מחשבת' בעלמא דאתי כמבואר בליקוטי הלכות ונעשה גם ומצאו פך אחד שמן התום כהותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום א' ודלק שמונה ימים. היינו כי כהן גדול הוא בחי' אהבה דקדושה בחי' אתה כהן ועל ידו נשאר פך אחד שמן שהוא הדעת הקדושה בחי' הזכרון הנ"ל שלא טמאו אותו היונים. כי ע"י אהבה דקדושה היפך אהבת הבהמיות. כח המדמה. נשאר הזכרון דקדושה בחי' הגדלת הדעת שמן משחת קודש ולא היה בו אלא להדליק יום א'. היינו יום א' מרמז על עלמא דאתי. כש"ב והיה יום א' יודוע לה' היינו כי לא נשאר או אלא הזכרון בכלליות לאדבקה מחשבת' בעלמא דאתי והזכרון בפרשיות נפגם או. כי היונים טמאו כל השמנים היינו הגדלת הדעת בפרשיות. ובאמת היה אז עת צרה גדולה. כי כשנפגם הזכרון בפרשיות ממילא נפגם גם הזכרון בכלליות. כנ"ל. ונעשה גם ודלק שמונה ימים. היינו שהשי"ת חמל על עמו בזכות הצדיקים האמיתיים (הכהנים דייקא בחי' אהבה דקדושה היפך אהבת הבהמיות) בני מתתיהו כהן גדול והגבירו הזכרון דקדושה בכלליות ובפרשיות וזה ודלק שמונה ימים. היינו יום א' שנשאר או שמן להדליק בו שזה הוא בחי' הזכרון בכלליות כנ"ל. ועוד הדליקו שבעה ימים. בחי' שבעת ימי הבנין בחי' עוה"ז שנברא בשבעת ימי הבנין. היינו שתיקנו גם הזכרון בפרשיות שהוא להגדיל דעתו להבין הרמזים בפרשיות שרמזו השי"ת לאדם ככל יום בעסקי עוה"ז בכל מחשבת דבור ומעשה. ויש להמתק יותר כי יום השמיני מרמז על בינה שהוא עלמא דאתי. כי כשנתקן הזכרון בפרשיות ממילא נתקן גם הזכרון בכלליות לאדבקה

שם וכשפוגמין בהדיבור שהוא אדני אז ע"י הפגם נעשה רוח סערה. היינו כי הדיבור הוא בחי' ים וכשפוגמין בו נעשה רוח סערה והוא אחר הדברים שהוא יונק מהדיבור כשמוצא פתח חמאת לינק וכל המלשינות והרעות שדוכרים בא מרוח סערה מאחד הדברים הזה וכו'. יש לרמוז שזה פירוש הפסוק אחר הדברים גדל המלך את המן כי המלשינות של המן נעשה מאחר הדברים מפגם הדיבור וצריך להעלות את הדיבור כינו לבין קונו דברי אמת שבלבו בהתעוררות התשובה שזה בחי' מבחר האמת שיש בהדיבור בחי' ראש דברך אמת וכו' ע"ש וע"כ היה הגם שהכניעו את המן שהוא יונק מפגם הדיבור ע"י התשובה הגדולה שעשו אז ישראל ששפכו את לבם כמים לפני השי"ת בצעקה גדולה לפני השי"ת והגם היה כחודש אדר שהוא ר"ת ראש דברך אמת כמובא בסוף שיחות הר"ן היינו שע"י הדברי אמת שדברו ישראל אז כינם לכין קונם לפני השי"ת הכניעו את המן שהוא יונק מפגם הדיבור והעלו את הדבור בעליות גדולות מאד.

שם אות ה' ואז נכנס בו ברושה גדולה על כל פשעיו שזה בחי' אור התפלין שנתגלה על פניו במצחו. וע"כ כתיב בשעת הגם ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר ודרש חז"ל אלו תפלין וזה בחי' אורה זו תורה שדרשו חז"ל כי עיקר התיקון הוא ע"י שלומדין התורה וזה בחי' כי נפל פחד היהודים עליהם היינו כמו שכתוב בהתורה הנ"ל וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך אלו תפלין ויראו ממך שימושך עליהם היראה ג"כ ואז זכו ישראל לבחי' תפלין ע"כ נפל פחד היהודים על העמים ג"כ שנמשך עליהם ג"כ היראה וזה ג"כ פירוש הפסוק כי נפל פחד מרדכי עליהם היינו כנ"ל ובשכיל זה רבים מעמי הארץ מתיהדים שנתגיירו וזכו ליראה נפלאה בשכיל כי נפל פחד מרדכי ופחד היהודים עליהם שנמשך עליהם היראה ובשכיל זה נתגיירו אז.

שם אות ג' וזה בחי' עיקם הכתוב ט' אותיות שלא להוציא דבר מגונה מפיו וזה רמז כשרוח סערה שולט אין ביכולת לדבר בדרך יושר וכו' וצריך לעקם את הדרך. פירוש דבר זה כי מתחלה איתא שם כגמרא עקם הכתוב ח' אותיות ומייתי ראייה מן המבול שנאמר שם שאמר הקב"ה לנח להכניס לתוך התיבה מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר יייה מטהרה ואז בשעת המבול נאמר קץ כל בשר בא לפני שהוא בחי' הרוח סערה כמבואר שם באות כ' ע"כ אז דייקא עיקם הכתוב וכו' לרמז שא"ל לדבר בדרך יושר וזה ידוע שחפא דוד המבול היה על פגם הכרית כ"ש כי השחית כל בשר וכו' וע"כ מביא הגמרא עוד ראיות שעיקם הכתוב חד אמר ט' אותיות וחד אמר עשר וחד אמר ס"ז מן הפסוקים שמדברים מחפא זה אשר לא יהיה מהור מפרה לילה ומהפסוק דשמואל מפרה הוא בלתי מהור הוא כי באמת זה נמשך מזה כי ברית הלשון הוא כנגד ברית המעורר ופגם הכרית הוא ג"כ מבחי' הרוח סערה כמו שכתוב בהתורה תפלה לחבקוק אות ה' וזה בחי' מפרה לילה שהרוח סערה היינו הרוח שפות יונק מרוח הקודש מברית קודש ע"ש וע"כ אז בשעת המבול שרוח סערה שלט אז ע"י פגם הדיבור ופגם הכרית צוה לו לנכנס אל התיבה שהוא דיבור אמת של התפלה כ"ש בהתורה תהומות יכסומו ובהתורה צוהר תעשה לתיבה כס' קו"פ היינו שצוה לו להעלות את הדיבור ולתקנו ע"י מבחר אמת שיש בהדיבור שזה הוא בחי' התיבה שצוה לו לעשות אז וע"כ באמת תיקון הרע הכולל שהוא פגם הכרית תאוות ניאוף הוא ע"י שלימות לשון הקודש כמבואר שם בהתורה תפלה לחבקוק כי כשמעלין הדיבור ומתקנים אותו ע"י שלימות לשון הקודש שהוא לדבר לפני השי"ת דברי אמת בשלחבת אש לבבו מתקנים פגם הכרית ומכניעין הרוח סערה שהוא בחי' קץ כל בשר וזה בחי' וזהמת הנחש שפיתת לחוה שהוא הדיבור והפיל בה וזהמא כמבואר בהתורה תפלה לחבקוק וע"כ גם כאן מבאר שעיקר וזהמת הנחש מאדם הראשון ומקין שפגמו בכחי' תפלין וכד שבו בתשובה להכניעו את הרוח סערה קץ כל בשר נאמר בהם שזכו לבחי' תפלין שהוא ע"י שתיקנו את הדבור והעלו אותו שזה הוא בחי' תפלין כמבואר דימב בהתורה הזאת.

והנה עפ"י התורה הזאת מוכן היטב פירוש הפסוק בתהלים אתהלך לפני ד' בארצות החיים האמתני כי אדבר אני עניתו מאד. כי תפלין נקראים ארץ החיים ולבחי' תפלין זוכין ע"י תפלה שזה בחי' הארץ עומדת על עמוד שהוא בחי' תפלה בחי' ויעמוד פגמם כמבואר שם. וזה שאמר דוד המלך ע"ה אתהלך לפני ד' בארצות החיים שהוא בחי' תפלין. כי האמנה וזכיתי לתפלה בשלימות שהוא בחי' אמונה כ"ש ויהי ידיו אמונה ותרגמו פרישן בצלו. אך א"א לבוא לבחי' תפלין כ"א ע"י תיקון הדיבור שהוא ע"י שלומדין תורה בצר לאדם בעניות ובדחקות. וזה שסייב

מחשבת' בעלמא דאתי. והש"ת הפר עצה היונים שרצו להשיכם תורתך להגביר השכחה בחי' ותשכח תורת אלהיך המובא בהתורה הנ"ל. והפך הדבר מהיפוך אל היפוך שנעשה גם בנרות המנורה שהדליקו בשמן שהוא בחי' הגדלת הדעת בחי' הזכרון הנ"ל. והביהמ"ק נשאר עוד קיים יותר משתי מאות שנים ששם בביהמ"ק הוא עיקר הזכרון דקדושה כנ"ל. וע"כ מצוות נר הנוכה הוא משמאל הפתח כי הגדלת הדעת הנ"ל שהוא בחי' נר הנוכה צריך להיות במדה ובצמצום שהוא בחי' שמאל כמובא בהתורה הנ"ל. וע"כ מצוות נר הנוכה למטה מעשרה ספחים. היינו כי הגדלת הדעת הנ"ל צריך להיות בכל מדריגות הנמוכות בעסקי עוה"ז להגדיל דעתו ולהבין גם אתם הרמוזים. וע"כ מצוות נר הנוכה משעת אשתי הכוכבים עד שתכלה רגל מן השוק. כי ע"י שמחשבותיו ומצאיו בעצמו נקודות מוכות שזה בחי' ומצדיו הרבים ככוכבים היינו מצדיו הרבים בחי' צדיקי הדור שמוצאים בכ"א נקודות מוכות הם נמשלו לכוכבים כי הכוכבים הם נקודות כמבואר בלקוטי הלכות ה' השכמת הבוקר ה"א. נמצא שיציאת הכוכבים מרמו על נקודות מוכות שמוצאין וכשמסתחין עצמן עי"ז וזכין להכניע המדמה ולזכות לזכרון דקדושה שהוא בחי' נר הנוכה. וע"כ התחלת זמן הדלקת הנר הוא הזכרון דקדושה הוא משעת יציאת הכוכבים. שהם הנקודות המוכות שע"י זכין לזכרון וסוף הזמן הוא עד שתכלה רגל מן השוק רגל מרמו על כעלי לשון הרע כמובא בהתורה להמשיך שלום בלקו"א סי' י"ד שזה בחי' עד שתכלה רגל מן השוק שילכו כעלי לשון הרע. ולעניינינו הוא כי ע"י לשון הרע נופל לאהבת הבהמיות כח המדמה שע"י נפגם הזכרון כמובא בהתורה הנ"ל. ע"כ צריכין להדליק נר הנוכה שהוא בחי' הזכרון דקדושה עד שתכלה רגל מן השוק היינו שיוכלו כעלי לשון הרע כדי שלא יופגם עי"ז הזכרון דקדושה שהוא בחי' נר הנוכה. ויש לרמו כי הנוכה בגימטריא כהן יד. כהן הוא בחי' אהבה דקדושה שע"י נשמר הזכרון. יד הוא בחי' שמחה כמבואר בהתורה הנ"ל שע"י מכניעין המדמה וזכין לזכרון דקדושה שהוא בחי' נר הנוכה. וזה שמוכא בכתבי האר"י שבהנוכה מתקנין מדת ההוד. היינו שמתקנין הזכרון דקדושה להגדיל דעתו להבין הרמזים כפרסיות שזה בחי' הוד והודר לכשת. וע"כ אמרו רז"ל הרגיל בנר הנוכה הוויין לו בנים זכרים תלמידי חכמים כי העונש של מי שפגם בהזכרון דקדושה הוא שאינו מניח בו זכר כמו אבשלום שפגם בהזכרון ע"כ לא הניח בו זכר. אבל הרגיל בנר הנוכה שהוא בחי' זכרון דקדושה שכרו שיוכה לבנים זכרים תלמידי חכמים דייקא. היפך ממי שפגם בהזכרון שעליו נאמר ותשכח תורת אלהיך אשכח בניך גם אני. והוא יוכה לבנים זכרים תלמידי חכמים שלא ישכחו התורה ועיין בליקוטי הלכות יו"ד כבוד בהמה מהורה ה"ד מכא שם כי ע"י צדקה וזכה לזכר המדמה ועי"ז וזכה לשמור את הזכרון ע"ש היטב. וממילא מוכן מזה כי ע"כ מצוה להרבות בצדקה בהנוכה. שאו מתקנין הזכרון דקדושה כנ"ל. וע"כ מדליקין נר הנוכה תחלה היותר שמאל ואח"כ פונה לימין. כי תחלה צריכין לתקן המצומצם שהוא בחי' ואלו"כ יכולין לזכות להגדלת הדעת שהוא בחי' ימין בחי' שמאלו תחת לראשי ואח"כ וימינו תהקנין המוכא בהתורה הנ"ל. וע"כ מצוות נר הנוכה משתשקע החמה בלילה הווקא. כי לילה הוא בחי' מדמה בחי' חלום לילה וע"כ צריכין או לתקן המדמה ע"י הזכרון דק' שהוא בחי' נר הנוכה. וע"כ נקרא הנוכה בחי' הנוכה ביהמ"ק כי ע"י מצוות נר הנוכה אנו משיכין עלינו הזכרון דקדושה שעיקרו היה בביהמ"ק וכנ"ל. והנה מבואר בהתורה הנ"ל שהסתפקות הוא בחי' אור מלא. וזה בחי' האור של נר הנוכה. וזוה ההסתפקות צריכין להפריש לצדקה כמבואר שם בהתורה הנ"ל. וזה ג"כ בחי' מה שצריכין להרבות בצדקה בהנוכה. והנה מבואר כי שמן הוא בחי' זכרון. ועיין במסכת הוריות דף י"ג כשם שהיות משכח תלמודו וכו' כך שמן זית מהויר תלמודו וכו' ופירש רש"י שנשכח ממנו וכבר עברו שבעים שנה והשמן זית מחויר אותו תלמוד לזכרו. כי שמן זית הוא בחי' זכרון וע"כ באמת מבואר בשו"ע כי שמן זית מצוה מן המוכחד לנר הנוכה. וכלל היוצא מכל הנ"ל כי ע"י מצוות הדלקת נר הנוכה אנו משיכין עלינו הזכרון דק' לאדבקה מחשבתנו בעלמא דאתי בכלליות ובפרסיות.

מחשבת' בעלמא דאתי. והש"ת הפר עצה היונים שרצו להשיכם תורתך להגביר השכחה בחי' ותשכח תורת אלהיך המובא בהתורה הנ"ל. והפך הדבר מהיפוך אל היפוך שנעשה גם בנרות המנורה שהדליקו בשמן שהוא בחי' הגדלת הדעת בחי' הזכרון הנ"ל. והביהמ"ק נשאר עוד קיים יותר משתי מאות שנים ששם בביהמ"ק הוא עיקר הזכרון דקדושה כנ"ל. וע"כ מצוות נר הנוכה הוא משמאל הפתח כי הגדלת הדעת הנ"ל שהוא בחי' נר הנוכה צריך להיות במדה ובצמצום שהוא בחי' שמאל כמובא בהתורה הנ"ל. וע"כ מצוות נר הנוכה למטה מעשרה ספחים. היינו כי הגדלת הדעת הנ"ל צריך להיות בכל מדריגות הנמוכות בעסקי עוה"ז להגדיל דעתו ולהבין גם אתם הרמוזים. וע"כ מצוות נר הנוכה משעת אשתי הכוכבים עד שתכלה רגל מן השוק. כי ע"י שמחשבותיו ומצאיו בעצמו נקודות מוכות שזה בחי' ומצדיו הרבים ככוכבים היינו מצדיו הרבים בחי' צדיקי הדור שמוצאים בכ"א נקודות מוכות הם נמשלו לכוכבים כי הכוכבים הם נקודות כמבואר בלקוטי הלכות ה' השכמת הבוקר ה"א. נמצא שיציאת הכוכבים מרמו על נקודות מוכות שמוצאין וכשמסתחין עצמן עי"ז וזכין להכניע המדמה ולזכות לזכרון דקדושה שהוא בחי' נר הנוכה. וע"כ התחלת זמן הדלקת הנר הוא הזכרון דקדושה הוא משעת יציאת הכוכבים. שהם הנקודות המוכות שע"י זכין לזכרון וסוף הזמן הוא עד שתכלה רגל מן השוק רגל מרמו על כעלי לשון הרע כמובא בהתורה להמשיך שלום בלקו"א סי' י"ד שזה בחי' עד שתכלה רגל מן השוק שילכו כעלי לשון הרע. ולעניינינו הוא כי ע"י לשון הרע נופל לאהבת הבהמיות כח המדמה שע"י נפגם הזכרון כמובא בהתורה הנ"ל. ע"כ צריכין להדליק נר הנוכה שהוא בחי' הזכרון דקדושה עד שתכלה רגל מן השוק היינו שיוכלו כעלי לשון הרע כדי שלא יופגם עי"ז הזכרון דקדושה שהוא בחי' נר הנוכה. ויש לרמו כי הנוכה בגימטריא כהן יד. כהן הוא בחי' אהבה דקדושה שע"י נשמר הזכרון. יד הוא בחי' שמחה כמבואר בהתורה הנ"ל שע"י מכניעין המדמה וזכין לזכרון דקדושה שהוא בחי' נר הנוכה. וזה שמוכא בכתבי האר"י שבהנוכה מתקנין מדת ההוד. היינו שמתקנין הזכרון דקדושה להגדיל דעתו להבין הרמזים כפרסיות שזה בחי' הוד והודר לכשת. וע"כ אמרו רז"ל הרגיל בנר הנוכה הוויין לו בנים זכרים תלמידי חכמים כי העונש של מי שפגם בהזכרון דקדושה הוא שאינו מניח בו זכר כמו אבשלום שפגם בהזכרון ע"כ לא הניח בו זכר. אבל הרגיל בנר הנוכה שהוא בחי' זכרון דקדושה שכרו שיוכה לבנים זכרים תלמידי חכמים דייקא. היפך ממי שפגם בהזכרון שעליו נאמר ותשכח תורת אלהיך אשכח בניך גם אני. והוא יוכה לבנים זכרים תלמידי חכמים שלא ישכחו התורה ועיין בליקוטי הלכות יו"ד כבוד בהמה מהורה ה"ד מכא שם כי ע"י צדקה וזכה לזכר המדמה ועי"ז וזכה לשמור את הזכרון ע"ש היטב. וממילא מוכן מזה כי ע"כ מצוה להרבות בצדקה בהנוכה. שאו מתקנין הזכרון דקדושה כנ"ל. וע"כ מדליקין נר הנוכה תחלה היותר שמאל ואח"כ פונה לימין. כי תחלה צריכין לתקן המצומצם שהוא בחי' ואלו"כ יכולין לזכות להגדלת הדעת שהוא בחי' ימין בחי' שמאלו תחת לראשי ואח"כ וימינו תהקנין המוכא בהתורה הנ"ל. וע"כ מצוות נר הנוכה משתשקע החמה בלילה הווקא. כי לילה הוא בחי' מדמה בחי' חלום לילה וע"כ צריכין או לתקן המדמה ע"י הזכרון דק' שהוא בחי' נר הנוכה. וע"כ נקרא הנוכה בחי' הנוכה ביהמ"ק כי ע"י מצוות נר הנוכה אנו משיכין עלינו הזכרון דקדושה שעיקרו היה בביהמ"ק וכנ"ל. והנה מבואר בהתורה הנ"ל שהסתפקות הוא בחי' אור מלא. וזה בחי' האור של נר הנוכה. וזוה ההסתפקות צריכין להפריש לצדקה כמבואר שם בהתורה הנ"ל. וזה ג"כ בחי' מה שצריכין להרבות בצדקה בהנוכה. והנה מבואר כי שמן הוא בחי' זכרון. ועיין במסכת הוריות דף י"ג כשם שהיות משכח תלמודו וכו' כך שמן זית מהויר תלמודו וכו' ופירש רש"י שנשכח ממנו וכבר עברו שבעים שנה והשמן זית מחויר אותו תלמוד לזכרו. כי שמן זית הוא בחי' זכרון וע"כ באמת מבואר בשו"ע כי שמן זית מצוה מן המוכחד לנר הנוכה. וכלל היוצא מכל הנ"ל כי ע"י מצוות הדלקת נר הנוכה אנו משיכין עלינו הזכרון דק' לאדבקה מחשבתנו בעלמא דאתי בכלליות ובפרסיות.

ועיין בחי' שוכר הנ"ל שמבאר ע"פ התורה הוצאת ענין מה שיוסף כשפירש מאביו עסק בפרשת עגלה ערופה כ' שדרשו חז"ל ע"פ וירא את העגלות אשר שלח יוסף ועיינתי וראיתי שכל הענין שעבר על יוסף מבואר היטב ע"פ התורה הנ"ל כי מבואר שם שיוסף ממתיק את הרע שהוא בחי' הרעם שבא ע"י החירושין דאורייתא שהם ע"י כח המדמה וע"כ נקרא ע"ש אסף אלהים את חרפתו בחי' אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בנים והוא בחי' אסף רוח בחפניו כי נאמר בו איש אשר רוח אלהים בו וזה שנאמר בו יוסף ישית ידו על עיניך שע"י איש שיש מקדונות הרחות בבחי' ב"ד אפקיד רוחו גשמור העין והלב מכה המדמה וכשמשקיף המדמה שהוא בא ע"י לשון הרע וגם כששומרין עצמן מרע עין או וזכין

המכות מסמדים ה"ג הנ"ג כי כלל התורה והמצוות הם בחי' זכרון לאדבקה מחשבתיו בעלמא דאתי ע"ש וע"כ ימי הנוכה הם בהשבעות שקורין בהם ענינים אלו של מכירת יוסף כי הכל אחד כי כל הענין הזה כלל ג"כ בכל ענין הנוכה כפי שביארנו לעיל.

שייך לעיל וע"כ כתיב ויהי יוסף איש מצליח ודרשו כמדבר היה מצלה ומפזו ומכרכר והיה שמח תמיד כי ע"י שמחה זוכין להכניע המדמה וע"כ כשהתגברו עליו ונמכר להמצרים שהם בחי' המדמה היה שמח תמיד כדי להכניע המדמה ולזכות להזכרון דקדושה.

ס"ג נ"ד. זכרון אות ב' וההסתפקות הוא בחי' עושה אור כשלמה וכו'. ר"ל כי כבר מבואר שהעוה"ז הוא לכוש של הרגלין מהקדושה וע"כ בכל מחשבה דיבור ומעשה שמוזין השי"ת ככל יום מלונש בו רמוזים לקרבו לעבודתו וצריכין להגדיל בינתו להבין הרמוזים האלה אם צריך לו הסתפקות להסתפק מזה העולם והסתפקות הוא אור מלא וזה פירוש עושה אור כשלמה היינו שצריך לבחי' אור מלא שהוא בחי' הסתפקות כשלמה היינו כמו הלבושין של הקדושה שמלוכשין כזה העולם כנ"ל כן צריך לזה בחי' אור מלא בחי' הסתפקות להסתפק מזה העולם רק מה שצריך לו בהכרחיות מזה העולם כי אלו הלבושין הם קדושה נמוכה כמבואר המעם בפנים.

שם אות ד' כי עיקר הזכרון תולה בבחי' ולזכרון בין עיניך. ר"ל כי כבר מבואר לעיל כי הזכרון בפרמיות שהוא הגדלת השכל להכין הרמוזים הוא בחי' תפלין וע"כ תולה הזכרון בעין כפ"ש ולזכרון בין עיניך כי זה כתיב אצל מצות תפלין.

שם אות ו' זה בחי' כלי זמר שמנגנין בו שע"י שורה נבואה על הנביאים וכו'. ר"ל כמו שהנביא הוא מעורב ברוח רעה בבחי' הנאמר בשאל ובעתתו רוח רעה אין יכול לקבל נבואת אמת רוח נבואה רוח הקודש והיה צריך לשמוע מנגן בכלי זמר שמקבץ כידו הרוח טוב מן הרוח רעה ועי"ז נבנה הניגון ועי"ז נתקבץ גם אצלו הרוח נבואה שהוא יאהבת הבהמיות מפסידיו הזכרון לאדבקה מחשבתיו בוליא דאתי שהוא בחי' נבואה כי גם הנביא בעת נבואתו דיבק מחשבתו ושי"ת ועל"מ דאתי וזה המדמה הוא בחי' עצבות רוח רעה כי כל העצבות הוא מחמת תאות רעות הבהמיות בבחי' אדאג מחמאתי וע"כ כשיש לו יד ויוכל לקבץ אצלו הרוח טוב שלו בחי' הנקודות טובות שלו מהמצות אשר זכה לעשות בימי חיו מתוך העצבות רוח של התאות רעות ומשמש עצמו עי"ז שזה בחי' המכון על הכלי זמר שמקבץ הרוח טובה מתוך הרוח רעה עי"ז זוכה לנבואה שהוא בחי' הזכרון לאדבקה מחשבתיו בעלמא דאתי ואז כשממשח עצמו בהנקודות טובות שלו ומאמין בהם שהם עיקר חיותו לעולם הנצחי וזכה לזכרון לזכור היינו בעלמא דאתי נופל ונכנע ממילא הכה המדמה התאות רעות הבהמיות וע"כ עי"ז מכניע הכה המדמה כל זה מובן מהמבואר בפנים.

וביום הביכורים – נ"ו

ס"ד נ"ו. וביום הביכורים אות ג' ועי"ז הדעת ויכול לידע שאפילו בתוך ההסתרה שבתוך ההסתרה גם שם מלוכש השי"ת דהיינו תורה וכו' ואו אורייתא מכרות קמיהו וכו'. נראה לפענ"ד דר"ל שע"י שהצדיק שיש לו ממשלה על העולם עוסק בתורה וממשיך עי"ז אליו אריכות ימים שהוא בחי' דעת הצדיק מצלה הדעת הוזה לכל העולם דיבוריו שמדבר עמהם מהתכלית האחרון ובשיחותיו ובתורתיו ואו עי"ז כל האנשים שמקבלין מן הצדיק הדעת הוזה יודעין שבכל מקום נמצא השי"ת ואפילו בהסתרה שבתוך הסתרה נמצא תורה ואו אורייתא מכרות קמיהו עד מתי פתיים תאהבו פתי שוה בחי' ההרחורי תשובה שנופלין לכל אהד נמצא שיוצא עי"ז ידי תוכחה וממשיך אריכות ימים לתוך המלכות שלו.

שם זה בחי' שבעות. ר"ל כי בשבעות קבלו ישראל את התורה שימשיכו על ידה אריכות ימים לעצמם היינו דעת לידע שבכל מקום נמצא התורה אפילו בהסתרה שבתוך הסתרה למען להמשיך אריכות ימים לתוך המלכות של ישראל שהכמיח אותם לפני מתן תורה ואתם תחיו לי ממלכת כהנים.

להזכרון דקדושה ע"ש כ"ו היטב בהתורה הנ"ל וממילא מובן מזה כי יוסף זכה להזכרון דקדושה בחי' הגדלת הדעת שהוא נקרא שמן משחת קודש וע"כ נקרא ע"ש אסף אלהים את חרפתי כי חרפה הוא בחי' השכחה כ"ש חרפה שברה לבי ושכירת הל"ב הוא בחי' שכרי לוחות שמשם השכחה כמו שנכתבאר שם וע"כ נאמר בו כי בן זקונים הוא לי ותרנמו ארי בר הכים הוא ליה שזכה להכמה שהוא בחי' הגדלת הדעת בחי' הזכרון הנ"ל ועשה לו כתונת פסים זה בחי' מה שנאמר בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר נמצא כי הכתונת הפסים שהוא בחי' בגדיך לבנים ושמן משחת קודש שהוא הדעת הם בחי' אהת היינו שאכיו הראה לאחיו כי הוא זכה לזכרון דקדושה שהוא בחי' הגדלת הדעת אך כשהביא את דבתם רעה אל אביהם שנאו אותו ויקנאו בו אחיו כי חשבו שע"י נפגם אצלם הזכרון כי ע"י הוצאת דבה הוא נופל לבהמיות שהוא כה המדמה שע"י נפגם הזכרון ויוסף סיפר להם חלומותיו הקדושים להודיע להם כי חלומותיו צודקים ואמנם בבחי' בירור המדמה וממילא זכה ג"כ לזכרון דקדושה היפך מברתם עליו. וכונתו בהוצאת הדבה סיפר עליהם הוא לשם שמים. וע"כ סיפר להם החלום הראשון והנה תסבנה אלומותיכם ותשתהוין אלומתי כי האלומות הם בחי' פרנסה והשפע היינו שסיפר להם שזכה להידושוין באורייתא אמיתים שע"י כאים כל ההשפעות והזכרות לעולם וכל הפרנסה שנמשכת ע"י חידושי תורתם הוא מדריגה קטנה מול הפרנסה שנמשכת ע"י חידושי תורתו כי הוא זכה לברך המדמה בתכלית השלימות. וממילא זכה ג"כ לזכרון דקדושה וע"כ סיפר להם החלום הכ' והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי שהם כלל הזמן בכל יום נחשב הזמן היינו כי השכחה הוא מחמת ריבוי הזמן כפ"ש ברבות הימים הכל נשכח ונראה בחוש ועיקר הזכרון הוא רק ע"י בחי' למעלה מהזמן וכמ"ש בהתורה ואלה המשפטים לק"א ס"ד ז' היינו שכל הזמן שנחשב ע"י השמש והירח וכו' משתחווים לי והמה נכנעים אצלי כי אני זכיתי לבחי' למעלה מהזמן וע"כ זכיתי להזכרון דקדושה. ואחיו היו חוקים בדעתם שא"א שזכה לזכרון דקדושה מחמת הוצאת הדבה וע"כ אמרו לו אחיו המלך תמלך עלינו כי מי שזוכה לזכרון דקדושה הוא ראוי למלך כל זכות שמיח מכניע את הרע עין שעל ידו כה השכחה כמובן שכן בחתורה יהי מקץ הנ"ל וע"כ מכרתו למצרים ששם מלך פרעה שהוא בבחי' כה המדמה שע"י נפגם הזכרון לתראות לי שעדיין לא זכה להזכרון דקדושה כי צריך עוד להתנסות בתאוות ניאוף שעיקר השכחה על ידה כי עיקר הזכרון דקדושה זוכין ע"י שמירת הכרית כמובא בלקוטי הלכות ה' מלמדים ה"ג ומצרים הוא ערות הארץ והם שמופי זכה וצריך הוא להתנסות שם ואו אם יעמוד בהנסיון יזכה לזכרון דקדושה וע"כ ככלו את הכתונת בדם וכיבאו אל אביהם להורות לו שעדיין לא זכה לבחי' בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר הנ"ל וצריך עוד להתנסות בנסיונות רבות וע"כ אמר יעקב כתונת בני היא זו חיה רעה אכלתהו ופירש רש"י סוף שתתגרה בו אשת פוטיפר היינו כי אמר שהוא מוכרה עוד לעמוד בנסיון ואו יזכה לזכרון דקדושה בתכלית השלמות. וע"כ באמצע מכירתו הפסיק הפרשה בפרשתו של יהודה ותמר שמשם נמשך הולדת משיח היינו שהתורה מספרת לנו ויהי בעת ההוא אף שהשכחים התגברו על יוסף בקנאה דע עין של התנשאות ואמרו לו המלך תמלך עלינו (כי אף שביארנו לעיל שהשבבים מברו שלא זכה עדיין לזכרון דקדושה וצריך עוד להתנסות בנסיונות. על כל זה בדקות זכר הוזה זה איוה בחי' מרע עין של התנשאות כמובן ע"פ פשימות הענין) אבל אדיר כמרסו ד' ולעולם ירו על העליונה ודייקא ע"י יהודא שהוא נתן העצה למכרו למצרים נמשך או שורש המלכות שהוא בחי' משיח בחי' עד חוטמי הנאמר שם בהתורה הנ"ל שע"י מכניעין את הרע עין של התנשאות וזכה ניצול יוסף מהבחינה הדקה של הרע עין של התנשאות שהיה להם עליו וזכה להזכרון דקדושה וע"כ אח"כ נאמר תיבך שזכה לעמוד בנסיון באשת פוטיפר ועי"ז זכה לזכרון דקדושה בשלימות ולכרד המדמה ועי"ז ידע לפתור החלומות של שר המשקים והאופים לכרד הטוב שכהן מרע שבהם ולפתור החלומות של פרעה וע"כ נאמר אח"כ הפסוק ויהי מקץ ששם טרומו כל הענין התורה הזאת זוכה למלך ע"י שזכה לזכרון דקדושה וע"כ נאמר בו וילכש אותו בגדי שש היינו שזכה לבחי' בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר וזכה להמשיך פרנסה לכל העולם בבחי' ויוסף הוא השליח הוא המשביך כי זכה לתיקון המדמה וע"י חידושי תורתו האמתיים נמשכו ההשפעות וזכרות לעולם וממילא מובן כי זכה לזכרון דקדושה וע"י קדושתו זכה להכניע הוזהמא של מצרים ועי"ז וכו' ישראל אח"כ לצאת מצרים כי עיקר יציאת מצרים היה ע"י יוסף הצדיק כ"ש ויקח משה את עצמות יוסף עמו וכ"ש בזה"ק וזכו לקבלת התורה שע"י זוכין כל ישראל לזכרון דקדושה כ"ש בלקוטי הלכות

וכי' מרמו על האנחה לצאת מוזהמת הנהש ונראה מזה מפורש הקישור כפי שביארנו לעיל :

סי' נ"ז. במאמר שאלו את ריב"ק אות ב' בחי' כי יפליא לנדור נדר וכו'. עי' בס' מסלת ישרים שמביא בשם המד' שלומד מן הנוזיר כשם שהתורה אסרה עליו שתיות היין שזה הוא עיקר האיסור ומסתת זה אמרה עליו כל מה שיש שייכות עם היין כך כל האסורין שאסרה התורה ילמד מהם מן המפורש שיש לאסור כל הדומה לאיסור למען לא יעבור על האיסור וכתב שם במסלת ישרים הנ"ל חז"ל והיה זה לימוד שליטה התורה לחכמים אך יעשו הם הסיג לתורה במשמרת שנמסר בידם לעשות למשמרתה עכ"ל וע"כ מבאר בכאן שלחקים אמונה הנפולה לתקן אמונת חכמים (שהיא להאמין בהגדרים והמיינים שלהם) הוא ע"י נדר ומביא ראיה מהפסוק שנאמר אצל הנוזיר איש כי יפליא לנדור נדר נוזיר כי להאמין בהמיינים והגדרים שעשו חכמים שזה הוא העיקר אמונת החכמים לומר המדרש מן הנוזיר.

חלת נפקין מחד – נ"ח

סי' נ"ח לקו"א אות ג' ובכוח שהיה כלול מאבות היה לחם כנגד עמלק וכו'. עיין חוקני פ' בשלה שמביא בשם מדרש ויהי ידיו אמונה זה אכרהם שנאמר בו והאמין בה' עד בוא זה יצחק שנאמר בו בא כבוא באר לחי רואי. השמש זה יעקב שנאמר בו וילך שם כי בא השמש.

היכל הקודש – נ"ט

סי' נ"ט היכל הקודש אות א' כי הרוח הוא בלב בבחי' ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה והיכל הקודש יונק חיותו מהרוח הזה. ר"ל כי זה הפסוק ונתתי לכם וכו' ורוח חדשה קאי על נפשות ישראל שחזרו בתשובה שליטה ונבנה מהם בחי' היכל הקודש עד שע"י יבנה היכל המודש בעיר הקודש ירושלים ורוח החיוני שבנפשות המתקרבים יונק ויות מרוח החיוני שבלב הצדיק המקרב אותם לעבודת הש"י אך צריך לזה בחי' משפט כמב"פ וע"כ סמית הפסוק ואת משפטי ישרמו וכו'.

שם בבחי' וירא מלאך ה' אליו בלבת אש. עיין לקו"ה גרים הנ"ג שמבאר שם כי זה הפסוק נאמר בעת ששלח ה' את משה להוציא את בני ישראל מצרים ולקרב אותם אליו ית' למסור להם התורה וע"כ הוצרך ללבת אש שהוא בחי' מלאך לשרוף את הרע שלהם שלא יתאחו בו ע"ש וגם שלא יתאחו בישראל כי גם היכל הקודש שהם הנפשות המתקרבים מקבלים כח האש הנה מתלהבת לבו של הצדיק העומק לקרבם שלא יתאחו גם בהם הקליפות והרע כמב"פ בבחי' וכבוד ה' כאש אוכלת שזה נאמר על מתן תורה שנתקרב ישראל אליו ית'.

שם אות ב' שמכלכל דבריו במשפט שאדם שופט את עצמו. עיין לקו"ה גרים הנ"ג שםבאר שמדבר כאן מב' בחינות משפט בחינה א' שמכלכל דבריו במשפט היינו שידע איך לדבר עם האנשים שרוצה לקרב אותם ועם מי לדבר כי יש רשעים שאסור לקרבם כמובא בסוף התורה הזאת ולהמשיך בהאנשים שמקרבם חכמתו ובסוף המאמר מבואר יותר כי ע"י שמכלכל דבריו במשפט עי"י יכול ללמד לתלמידים חכמתו ובחינה ב' של משפט הוא שאדם שופט א"ע היינו שצריך להתבודד בינו לבין קונו וישפוט עצמו על כל דרכיו אם כך ראוי לו לבלות ימיו במעשים כאלה וכו' וע"ש מה שכתוב מקורם שהמשפט לכלכל דבריו במשפט צריך למסור לאלהים בבחי' כי המשפט לאלהים הוא שהש"י בעצמו יתן בו חכמה ודעת שיוכל לכלכל דבריו במשפט ויזכה לידע ולכוון עם מי לדבר ואיך לדבר ומתי לדבר כי א"א להאדם לכוון המשפט הזה היטב ע"ש כ"ז באות כ"ה כ"ו ועתה נוכל לבאר שע"י המשפט שהש"י עוזר לו לידע איך לדבר עם כ"א והמשפט הוא בחי' אש שורף את הרע שלא יתאחו בהנפשות שמתקרבים וע"י המשפט ששופט את עצמו שהוא ג"כ בחי' אש שורף את הרע שלא יתאחו בו בעצמו :

שם כונן למשפט כסא וכו' בחי' כסא כבוד היינו כי כסא כבוד הוא בחי' היכל הקודש כ"ש בפסוק כסא כבוד וכו' מקום מקדשינו וזה פירוש כונן למשפט כסא. ר"ל הכסא כבוד היכל הקודש צריך למשפט שהוא בחי' אש שישורף הרע.

שם ולבא למחלוקת לשם שמים צריך לזכר ולטהר את השמים וכו' ע"י אנחה באמת וכו' וע"י עצבות רוח וכו' אזי הידים בבחי' וידי משה כבדים וכו' כי הידים הם בחי' שמים וכו'. נלפענ"ה דר"ל כי כבר מבואר לעיל שמלכות עמלק הוא מאסף ממון היפוך המלכות דקדושה שמי שזוכה לזה ועוסק בתורה ממשיך דעת ומגלה הדעת הזה לכל העולם כנ"ל עד שהוא מאסף לכל המחנות שידעו כי בכל מקום נמצא תורה אפילו בהסתרה שבתוך ההסתרה ואז שומעין קול הכרוז של התורה אך מלכות המן ועמלק הוא מבחי' הנחש כשאחז"ל המן מן התורה שנאמר המן העץ וכו' שהוא וזהמת הנחש שאז נזרר בעצבון תאכלנה לייגע אחר הפרנסה כפרחות ויגיעות גדולות (היפוך המלכות הקדושה שממשיך דעת וע"י הפרנסה בנקל כנ"ל אות וא"ו) וע"י וזהמת הנחש שנופלין בתאוות ממון אזי הידים בבחי' וידי משה כבדים הנאמר בעת מלחמת עמלק וע"י תאוות ממון וסדרת הפרנסה בכבידות אין יכולין לשמוע קול הכרוזים של התורה שהם התרזורי תשובה שבאין על דעתו אך ע"י אנחה שממאנה באמת על שפאל לתאוות ממון כמו שנאמר בעת מלחמת עמלק שהוא וזהמת הנחש והיה כאשר ירים משה ידו ורחז"ל בזמן שישאל משעבדיו את לבן לאביהם שבשמים שזה בחי' אנחה מקירות לבבם וגבר ישראל וניצלו ממנו וע"י מוכנין את השמים ומקבלים דיבורים מן השמים ר"ל כי שמים הוא בחי' דעת כמו שכתוב בס"י מ"ו וע"כ ע"י אנחה כשמתאנחין לצאת מתאוות ממון שהוא מלכות המן עמלק וזוכין וניצולין ממנו וזוכין למלכות דקדושה שהוא בחי' מרדכי ועמלק בתורה ולהמשיך דעת שהוא בחי' שמים כנ"ל וע"י הדעת שזוכה מקבל ג"כ דיבורים מן השמים כי זה תלוי בזה מהמת שפונה עצמו לממון נעשה כסיל כמו שכתוב לקמן סי' ס"ט וע"י שיוצא מתאוות ממון וזכה לדעת כמו שמבאר כאן והדעת הוא בחי' שמים וע"כ זוכה עי"י הדעת לקבל דיבורים מן השמים וע"כ כתיב בעת מתן תורה אתם ראייתם כי מן השמים דברתי עמכם ותיכף נמסך לזה לא תעשו את אלהי כסף ואלהי זהב שהוא בחי' תאוות ממון וכשקבל דיבורים מן השמים ואז אפילו כשהולק עם צדיק אחר אזי המחלוקת הוא לשם שמים כי למה הוא חולק על דעתו ודיבוריו של הצדיק האחר כי יודע בעצמו שזכה לצאת מתאוות ממון ולעמק בתורה ולהמשיך דעת שהוא בחי' שמים עד שדיבוריו שמגלה לכל העולם הוא מסבל מן השמים וע"כ חולק על הצדיק האחר שהולך בדרך אחר נמצא שמחלוקתו הוא לשם שמים ואף שהצדיק השני ג"כ זכה לזה ע"י רעמים שאין יכולין להבין אך זה אין יכולין להבין כי זה בחי' נפלאות בחי' אורו כלל המחלוקת שביניהם וכ"ז וזוכין ע"י שמתאנחין לצאת מתאוות ממון ולשוב להש"י עי"י וזוכין לדעת שע"י מקבלין דיבורים מן השמים וע"כ על הפסוק נשא לכבינו אל כפים וכו' המב"פ דרשו חז"ל בירושלמי תענית נשים לכבינו על הכפים למה אותם שלא ימצאו בידיו מעות נזילה ועושק היינו לצאת מתאוות ממון ונשא לכבינו על ז"פ שזה בחי' אנחה ואח"כ אל בשמים כי ע"י שיוצאין מתאוות ממון וזכה לדעת וע"י נודק השמים כי שמים הוא בחי' דעת כנ"ל וגם וזוכין ע"י הדעת שע"י אנחה לצאת מתאוות ממון לדעת שגם ההסתרה שבתוך הסתרה נמצא הש"י ולשוב להש"י היינו סתרי תורה והתורה בעצמה תוכיח אותם וכ"ז מבאר שמוזסו כ"ז בפסוק וכיום הבכורים זה בחי' מלכות וכו'.

שם. בשבועותיכם זה בחי' הדעת וכו'. ר"ל כשאתם תזכו לעטוף בתורה ולהמשיך אריכות ימים שהוא בחי' דעת לתוך המלכות שלכם שכ"ז נעשה בחג השבועות בעת סתן תורה כנ"ל.

אבל אי אפשר לזכות לזה רק על ידי מקרא קודש יהיה לכם וכו' בחינת רוח הדופק וכו'. ר"ל על ידי אנחה שמבריא את הרוח הדופק וניצולין מוזהמת הנחש ל"מ מלאכות בחי' כל מלאכת עבודה לא תעשו שהיא בחי' מלכות המן עמלק כנ"ל אז תזכו למלכות דקדושה בחי' וכיום הבכורים ולהמשיך אריכות ימים בחי' דעת לתוך המלכות שזה בחי' בשבועותיכם כמב"פ ועי"י הדעת כשתגלו אותו לתוך העולם אז יזכו לידע שאפילו בהסתרה שבתוך הסתרה נמצא הש"י היינו תורה בחי' בהקריבכם מנחה חדשה תורה חדשה תורת ה' בחי' מתיבתא תורה שהיא מלוכשת בהסתרה שבתוך הסתרה והתורה הזאת מתיבתא אותם בעצמם ועי"י ימשיכו בחי' אריכות ימים לתוך המלכות נמצא שמה שביארתי לעיל שע"י אנחה ניצולין מוזהמת הנחש שהוא בחי' מלכות המן עמלק המב"פ לעיל באות ה' וזוכין ע"י להמשיך דעת דקדושה שצריכין להמשיכו לתוך המלכות דקדושה מבואר כ"ז בביאור פסוק וכיום הבכורים ביחד כי וביום הבכורים מרמו על בחי' המלכות ומקרא קודש

פתח רבי שמעון – סי'

במאמר פתח ר"ש סי' ל' לקרא מסיים שם בסוף אות ג'. נמצא
שע"י יראה זוכין לאריכות ימים שע"י נמשך עשירות שעל ידו כאים להתבוננת ואח"כ באות ד' מבאר ששלימות היראה היא בבחי' שלש קוין מורא שמים ומורא רבך ומורא אב ואם ויראה של הרב שהוא מורא שמים הוא ע"י התבוננת גדולת הכורא ויראת התלמיד דהיינו מורא רבך היא ע"י לימוד התורה שמקבל מהרב היינו אורייתא תלמיא ויראת הבן צריך שתתפשט על כל חלקי עשירות שנוהל מהאם ע"כ ואפשר לבאר שזה האות ד' היא ביאור על שמסיים באות ג' שע"י יראה זוכין לאריכות ימים שע"י נמשך העשירות שעל ידו כאים להתבוננת כי שלימות היראה היא בבחי' שלש קוין והם כנגד בחי' השלש בחי' שזוכין ע"י יראה היינו אריכות ימים ועשירות והתבוננת כי מורא שמים שהוא ע"י התבוננת גדולת הכורא היא כנגד התבוננת הנ"ל שזוכין ע"י יראה מורא רבך שהוא ע"י הלימוד שמקבל מהרב הוא כנגד אריכות ימים שזוכין ע"י יראה שהיא בבחי' יראת ה' היא אצרו שנאמר לענין הלימוד התורה שמקבלין מהרב והיה אמנות עתיך חוסן ישועות חכמה ודעת שדרשו רז"ל על ששה סדרי משנה ומסיים שם יראת ה' היא אצרו מורא הבן צריך להמשיכה על חלקי עשירות שנוהל מהאם היא כנגד העשירות וקדושה שזוכין ע"י יראה.

גם מה שמבאר שם שכל יראה מהג' כולו ג"כ משלש קוין היינו מירא שמים כלול משלש בחכמות ובינתו דעתו ומורא התלמידים מהרב כלול מאורייתא תלמיא ומורא הבן כלול משלש חלקי עשירות שליש בפרקמטיא ושליש בקרקע ושליש בידו יש לבאר כי כל אלו הג' ממורא שמים שכלול מהחכמה וכינה ודעת היא ג"כ כנגד הג' בחי' שזוכין ע"י יראה שהם אריכות ימים ועשירות והתבוננת חכמה היא כנגד אריכות ימים כי החכמה תחיה וכו' כינה כנגד התבוננת דעת כנגד עשירות כ"ש דעת קנית מה חסרת ומורא הבן כלול משלש חלקי עשירות שליש בפרקמטיא ושליש בקרקע ושליש בידו והם כנגד ג"פ עשירות שנוכר בתורה אצל סדום ואצל רחל ולאח ואצל שקלים. הוא ג"כ כנגד אלו השלשה בחינות: עשירות שאצל סדום מה שאמר אברהם ולא תאמר אני העשירתי את אברהם ופירש"י י' השם צוה לעשרם הוא כנגד העשירות וקדושה. כי אברהם זכה לזה כנוכר בהתורה הזאת ואברהם זקן וכו'. העשירות שאצל רחל ולאח כי כל העושר אשר הציל וכו' הוא כנגד ההתבוננת שמבאר בהתורה הזאת. העשירות שאצל שקלים הוא כנגד אריכות ימים להוסיף קדושה בכל יום כי שקלים היינו צדקה ועל ידי צדקה זוכין לאריכות ימים הוה כמבאר בהתורה ואת העורכים צויתי שלח לחמך על פני המים כי כרוך המים תמצאנו היינו באריכות ימים כמבאר שם. ויראת התלמידים שכלול משלש חלקי הלימוד מאורייתא תלמיא תורה נביאים וכתובים הוא ג"כ כנגד שלשה בחינות תורה היא נגד התבוננת התורה נביאים כנגד עשירות וקדושה כי כל הנביאים היו עשירים כנוכר בהתורה הזאת כתובים היא כנגד אריכות ימים כי הכתב הוא מבחי' חכמה כ"ש בהתורה חיי ר"ש סי' ס"א וזה בחי' ותנן עליהם הרוח והמה ככתובים ע"ש ומובא בפירושו שאחר התיקונים שנבואתם היה רק מבחי' כתובים שהוא בחי' רוח הקודש ולא בחי' נבואה ורוח הקודש הוא בחי' רוח חכמה הבא מקודש כמבאר בהתורה עתיקא טמיר וסתים סי' כ"א וחכמה הוא אריכות ימים כ"ש החכמה תחיה חנ"ל.

שם אות ה'. והתגלות היראה הוא ע"י פקידות עקרות וכו' וזה בחי' כי ילדתי בן לוקניו ועל פי זה נוכל לבאר שכל הענין הזה מבואר בהפסוק ואברהם זקן בא בימים וד' ברך את אברהם בכל היינו שע"י שבידו את אברהם בכל וברז"ל בכל גימט' בן היינו שנפקדה שרה עם יצחק ע"י זכה ליראה שהוא בחי' ואברהם זקן וכו' וע"י וד' ברך את אברהם בכל כפשוטו בעשירות וע"י זכה להתבוננת כי בכל גימט' בן שהוא מלשון כינה והתבוננת ופקידות עקרות נעשה ע"י שמעוררין ב"א משינתם ע"י כיפורי מעשיות משנים קדמוניות שהם בחי' עתיק בחי' זקן כמבאר שם את"כ וזה ג"כ בחי' ואברהם דייקא שהוא בחי' עתיק בחי' ספמ"ע משנים קדמוניות שע"י נעשה כל הבחי' המרומזים בפסוק הזה.

גם מבואר בהתורה הזאת שע"י ששומעין התעוררות ההכם מתחילין לדבר והדיבור בא לבפחוני הדור שהם בחי' כלי ההולדה וע"י נעשה פקידות עקרות וע"י נתגלה יראה כעולם וכו' ע"ש. מוכן מזה פירוש הפסוק בישעיה קאפיטל נון מי בכך יד' ה' שומע בקול עבדו וכו' יבטח בשם ה'. היינו שהנביא שואל מי הוא שעל ידו נתגלה יראה בעולם ומשיב הפסוק שומע בקול עבדו היינו כששומעין קול התעוררות הצדיקים

שם בעת ההוא יקראו לירושלים כסא ה' ונקו עליה כל הגוים.
היינו שיוכל לקרב הכל להשי"ת ואע"כ ולא ילכו עוד אחרי שרירות דבם הרע כי מוחמת שיקראו לה כסא ה' היינו שיאחזו בבחי' משפט בחי' כסא משפט שהוא בחי' אש ישרוף הרע וע"כ לא ילכו עוד אחרי שרירות לבם הרע שלא יוכל הרע להמות את לבבם וע"כ אז יקראו לה כסא ה' בחי' כסא כבוד וכו' מקדשו היכל הקודש שאז יבנה ההיכל הקודש ברוחניות וגם בפשיטות יבנה ע"י המקום המקדש.

שם אות ג' עיגולא בחי' כסא כבוד וכו' ורבוץא דא משפט וכו'.
היינו שני בחי' משפט הנ"ל עיגולא בחי' כסא כבוד שהוא בחי' משפט הוא בחי' משפט ששופט א"ע ורבוץא שהוא בחי' משפט הוא בחי' שמכלכל דבריו במשפט כן מוכן ממה שמבאר לקמן אות ד' ואין זוכר אלא עיגולא כי זה באיתגלייא ורבוץא מכוסה בעיגולא כי המשפט לכלכל במשפט זה מכוסה ממנו כי צריך למסור המשפט הזה לאלהים כנ"ל בלקו"ה גרים הנ"ל ועיגולא הוא המשפט לשפוט א"ע זה באיתגלייא כי גלו לפניו מעשיו והרכיו שיפוט עצמו אם כך צריך לו להתנהג וזה שכתוב ועיקר הכח של הסמך אינה אלא מרבוץא כוונתו כי ע"י שמכלכל דבריו במשפט מזה מקבל כח לשפוט א"ע ג"כ וזה שכתב באות ה' די בחי' רבוץ ויד היינו להמשיך בתלמידים רוח חכמה כי ריבוץא הוא בחי' משפט להמשיך דבריו במשפט השי"ת יעזור לו ויתן לו חכמה ודעת איך לדבר להמשיך בהם רוח חכמה ושם לו בחי' עיגולא וכו' שיגדל שמו ונפשו שכל הנפשות יתאוו להשרש בנפשו ולזה צריך לשמור עצמו מכעס ר"ל כי מוכא בספר המדות אשר כעס בא ע"י התבודדות שאינו כראוי וע"כ כשזכה למשפט לשפוט א"ע להתבודד כראוי שזה בחי' עיגולא בחי' משפט בוודאי ניצול מכעס וזוכה שיגדל שמו ונפשו ועיין בלק"ה מגילה ה"ו כי צריכין להפוך אש הכעס לאש המשפט להתבודד וע"י יוגדל שמו ונפשו נמצא מוכן היטב אשר עיגולא הוא בחי' משפט לשפוט א"ע וזה פירוש הפסוק ונתתי להם כתיבי שמשם יוצא מעיין החכמה כי מעיין החכמה יוצא מכות ה' אתן לכם יד בחי' ריבוץא בחי' משפט לכלכל במשפט דבריו לדבר בחכמה איך לדבר ועם מי לדבר וכוונותי שהוא בחי' עשירות בחי' כחומה נשגבה שבא ע"י ביטול הכעס כי בכעס נאמר עיר פרוצה אין חומה אבל ע"י ביטול הכעס שאז החומה של עשירות בשלימות שלביטול הכעס זוכין ע"י התבודדות כנ"ל בשם ספר המדות שהוא בחי' משפט ששופט א"ע שזה בחי' עיגולא יגדל שמו ונפשו בחי' ינתני במעגלי צדק למען שמו המכ"פ ע"י יתאוו נפשות רבים להיות נכלל בשמו.

שם אות ב'. תמוך אשורי במעגלותיך. היינו שדוד התפלל שיתמוך אשוריו היינו הרגלין שכרוה החיוני שכלבי במעגלותיך היינו בכסא משפט וראש עגל לכסא בכרי בכרי שאש המשפט ישרוף הרע של הנפשות המתקרבים שלא יתאחו ברוח החיוני שכלבי.

שם קריה נאמנה מלאתי משפט. היינו שירושלים עיר הקודש בחי' היכל הקודש מלכיש את משפט הנ"ל שהוא בחי' לב וע"י שהמשפט הוא בלב ישרוף את הרע שלא יתאחו בו.

שם אות ד'. ועיקר הכוח של הסמך אינו אלא מריבוץא שהוא בחי' המם בחי' ארבעים יכנו. ר"ל כי הפסוק ארבעים יכנו נאמר על משפט כ"ש מקודם כי יהיה ריב בין אנשים וננשו אל המשפט וכו' ארבעים יכנו כי מבחי' משפט נמשך הכח של הסמך שהוא בחי' המשפט ששופט א"ע להתבודד בינו לבין קונו כי כל בחי' משפט הוא בחי' אחת וכוונתו כנ"ל כי ע"י שמכלכל דבריו במשפט שהוא בחי' ריבוץא מקבל כח לשפוט א"ע ג"כ שהוא בחי' עיגולא.

ולענין מה שמביא הפסוק ינחניו במעגלי צדק למען שמו נוכל לבאר ע"פ התורה הזאת כל המזמור הזה נפשי ישובב ינחניו במעגלי צדק למען שמו כי השם והנפש הם בחי' אחת כמכ"פ אך הכעס שהוא בחי' רעה בחי' מצפון תפתח הרעה המכ"פ מויק להנפש כמכ"פ וזה שסיים גם כי אלך בניא צלמות לא ארע רע היינו מהכעס שנקרא רע כי אתה עמדי שבתך וכו' תערוך לפני שלחן נגד צוררי היינו כי אתה תעזור לי שאזכה לעשירות שזה בחי' תערוך לפני שלחן וכו' והחומה של עשירות ינין עלי שלא אבוא לכעס שפוגם את הנפש וע"י אך טוב וחסד ירדפוני וכו' היינו שאזכה למדתו של אברהם שהיה מדתו חסד שעשה חסד עם כ"א וקירב אותם להשי"ת בבחי' ואת הנפש אשר עשו ושבתי בבית ה' היינו שאזכה למעיין החכמה היוצא מכות ה' וע"י אובל לכלכל דברי במשפט ללמד לתלמידים החכמה ולקרבם להשי"ת.

אצלו בשלימות והנה ע"י הדיבור דקדושה נתחנן האמונה שכל העכו"ם משליכים אמונתם ואז האמונה בשלימות וגם בתיקון הדעת (שהוא בחי' תיקון האמונה כמבואר בלק"ה הנ"ל) שעיקר תיקון הדעת הוא ע"י השלום מבאר ג"כ בסוף המאמר שע"י השלום נתבטל הע"ז ונשלם האמונה בשלימות והנה מבואר בפנים שהויה אלהים באחורים מספר רעב בחי' תענית היינו כשהויה אלהים שהם בחי' ושכינתיה אחור באחור שאז יש להקליפות שהראשים שלהם הם בחי' תאוות אכילה ושתייה ניקה מהם אז צריכין לתענית וידבקו אחורי הקדושה ויהיו נעשה יהוד קוב"ה הויה אלהים פנים בפנים שהם מספר שבע.

שם. אות ר'. וכשהאמונה בשלימות. שנתייחד ע"י האכילה קוב"ה ושכינתיה אז האמונה ממלצת היינו כי בשעת היחוד אז האמונה שהוא בחי' מלכות ממלצת כמב"פ ועיקר מליצתה שהצדיק יבטל בתפלתו מערכת המולות היינו שיוזנו לתיקון הדעת והאמונה שאז התפלה יהיו בשלימות בתהלהבות גדול ודקוק בדבריו כמב"פ לעיל באות ב' ואז עי"ז יהיו היחוד בשלימות יותר גדול לבטל בתפלתו מערכת המולות ויזנו לאמונה בשלימות שעל ידה יהיו בירור המאכלים ויהיו היחוד בשלימות יותר גדול וזה פירוש מומור לתודה היינו בחי' תפלה והודאה הריעו לה' כל הארץ ר"ת הלכה כידוע היינו בחי' הלכות פסוקות שהם תיקון הדעת (חסר) כמב"פ דעו כי ה' הוא האלהים (חסר) ע"י אכילת (חסר) שהם בחי' ה' הוא האלהים (חסר הסוף).

בא אל פרעה – ס"ד

סי' ס"ד. ולמען הספר באזני בנך וכן בנך עד כאן רחמי אב על הבן וכו' ע' בעה"ש על פסוק זה.

ויאמר בועז אל רות – ס"ה

בסי' ס"ה. ויאמר בועז אשרי הנבר וכו' ומתורתך תלמדנו וע"י התורה מקרדין היסורים וע"כ נאמר אח"כ להשמיט לו מימי רע וכו'.

ויהי נא פי שנים – ס"ו

ליקו"א סי' ס"ו ויהי נא פי שנים ברוחך. שם בסוף אות א' וכשמקבל פי שנים ויעשה עובדות וצדקות יותר מרכו וכו' היינו שיצא מכה אל הפועל עובדות וצדקות.

שם. ומי שאינו יודע זאת אינו יודע מהו איטר יד וכו'. גם אינו יודע להוציא מכה אל הפועל ר"ל כמו שמבאר בסמוך כי ב' הרוחות רוח דלעילא ורוח דלתתא הם בחי' כח ופועל שבתחילה הם נקשרים יחד ואח"כ נפתחין ונבדלין וב' הרוחות הנ"ל כשנתגלה ויורד הרוח דלעילא אל הרוח דלתתא אז אצל התלמידים של הרב נתאחד ונתקשר יחד תרוח דלעילא של הרב שהוא רוח חיות התלמידים ממש עם הרוח דלתתא שלהם ואח"כ כשנבדל הרוח דלעילא לשרשו למעלה כי סבעו אינו יכול לסבול מזה העולם אעפ"כ אצל התלמידים שעדיין לא הגיע זמנם להפטר מן מעולם נשאר אצלם הרוח דלעילא ועי"ז מוציאים מכה אל הפועל עובדות דקדושה יותר מהרב נמצא כי כל מה שמוציאים התלמידים מכה אל הפועל שבתחילה נקשרים ביחד ואח"כ כשזוכין לעשות העובדות אז הכח והפועל נפתחין ונבדלין וכן ופועל הם בחי' ב' הרוח הנ"ל שבתחילה ג"כ נקשרין יחד ואח"כ כשנפתחין ונבדלין הב' הרוחות והרוח דלעילא עולה למעלה ואז נשאר אצל התלמידים הרוח דלעילא ומוציאין עי"ז מכה אל הפועל עובדות וצדקות וע"כ מי שאינו יודע זאת איך ב' הרוחות הנ"ל נפתחין ונבדלין ואז נשאר אצל התלמיד הרוח דלעילא שע"י מוציאין מכה אל הפועל עובדות דקדושה אינו יודע להוציא מכה אל הפועל כי כח ופועל הם ג"כ בבחי' זאת שבתתא י"ה נקשרים ביחד ואח"כ נפתחין ונבדלין גם אינו יודע מהו איטר יד כי איטר יד הוא ג"כ בבחי' זאת שאין הפרש בין ימין לשמאל כי גם הימין שלו הוא שמאל אבל כשזוכין להוציא מכה אל הפועל ועושה עובדות וצדקות בהם שהם כלי העשייה ע"י בחי' ב' הרוחות הנ"ל כנ"ל והתגלות הרוח הוא בהידיים כמבואר שם ואז יש הפרש בין כח ופועל וכן ופועל הם בחי' ב' הרוחות שהתגלותם בבחי' הידיים אז יש הפרש והבדל גם בין הידיים ומכיר בין ימין לשמאל נמצא שבחי' איטר יד שאין ניכר בין ימין לשמאל ואין הבדל ביניהם זה קודם מוציאים מכה אל הפועל שאז אין הפרש בין כח ופועל ואין הפרש בין ב' הרוחות ואין הפרש בין הידיים כי כל זה הם בחי' אחת

ומתחילין עי"ז לדבר דברים לפני השי"ת והדיבור בא לבטחוני הדור שהם בחי' יבטח בשם ד' שזה בחי' כלי התולדה ונעשה עי"ז פקידות עקרית ועי"ז נתגלה יראת ה' בעולם. עיין עוד ד' ס"ו.

במאמר פתח ר"ש לקו"א סי' ט' אות ח'. וצריך לראות שיהיו כלי הדיבור סמוכין וקרובין אל כלי התולדה וכו' ר"ל שג"י שכח הדיבורים יוצאין באמת מתוך הכליות שהם כלי התולדה עי"ז בא הכח לתוך כלי התולדה שיוכלו להוליד. וגם כי זה הכח מקבלין במחוזי הדור כמב"פ וכל התולדות וההשפעות נמשכין ממדת הבטחון כידוע. וכזה שאומר וצריך לראות שיהיו כלי הדיבורים כנ"ל מבאר מעם הדבר מפני מה ע"י שיוצא הדיבור בכח גדול בא הכח זה לכלי התולדה כמו שביארתי לעיל.

ועיין לקמן בפנים שמכיא את הפסוק משוכבת חיקך שמור פתחי פיך שמסיים וזה א"א (ר"ל שיהיו נעשה תולדה) כ"א ע"י שמור פתחי פיך ומבואר בפרפראות שלא יהיו בחי' קרוב אתה בפניהם ורחוק מכליותיהם היינו כנ"ל שע"י שכח הדיבור יוצא באמת מהכליות ושומר פתחי פיו שהדיבורים יהיו באמת עי"ז מקבלין הכליות הכח הזה שיהיו נעשה תולדה.

שם. וצריך שתתפשט היראה על כל חלקי עשירות וכו' בחי' לעולם ישלש אדם מעותיו וכו'. ר"ל כי עשירות דקדושה הוא בשלוש קוין. א', שעושה המו"ם עם העשירות שלו באמונה בחי' שלישי בפרקמטיא לא כמו אנשי סדום שרצו לבטל המו"ם באמונה ב', שע"י העשירות שלו יזכה להתכוננת המבואר בפנים וידע כי בלא זה העשירות הוא רק בשביל נשים שהם בחי' קרקע כמב"פ וזה בחי' שלישי בקרקע כמב"פ. ג' שע"י העשירות יזכה לעשות צדקה הרבה לכפר על נפשו שתלויה בידו של השי"ת וזה בחי' שלישי בידו כמב"פ ולכל זה זוכין רק ע"י היראה היינו שע"י היראה יזכה לעשות המו"ם באמונה וע"י יראה יזכה להכין שהעשירות הוא רק בשביל התכוננת ובלא זה הוא בשביל נשים וקמני הדעת וע"י יראה יזכה לעשות צדקה הרבה מעשירותו לכפר על נפשו שתלויה בידו וזה שכתב וצריך שתתפשט היראה על כל חלקי העשירות כמב"פ היינו כנ"ל.

ויסב אלקים – ס"ב

סי' ס"ב ויסב דע שע"י אכילתם של ישראל נעשה יחוד קוב"ה ושכינתו אפין באפין. היינו כשאוכלין בקדושה ובטהרה ע"פ התורה נעשה יחוד קוב"ה ושכינתיה בחי' יחוד השני שמות הויה אלהים שהם בחי' קוב"ה ושכינתיה כידוע וע"כ השני שמות אלו הם בנימי שבע כי שם הויה במילואו עולה ע"כ ושם אלהים במילואו גימט' שין ושניהם ביחד עולים שבע וזה בחי' ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך בחי' השני שמות הויה אלהים שהם בנימי שבע. כ"ז מוכן בפרפראות ובזמרת הארץ.

שם. גשי הלום דא יחוד קוב"ה ושכינתיה. פירוש כמו שאמרו חז"ל אין הלום אלא מלכות שהיא בחי' שכינה.

שם. מאכל אחר שנתברר. היינו שנתברר מאחיות הרע והקליפות כי ידוע שמאכילת עץ הדעת טוב ורע שאכל אדה"ר נתערב בהמאכלים אחיות הרע והקליפות וצריך שיתבררו המאכלים מהרע והקליפות ואז יהיו נעשה על ידם יחוד קוב"ה ושכינתיה כי מאכל שיש בו תערובות הרע והקליפות יוכל האדם לחפוא ואז אדרבא ע"י החטאים נעשה פירוד בין קוב"ה ושכינתיה.

שם. אות ב'. והבידור של המאכלים הוא ע"י אמונה וכו'. עיין בלק"ה הלי' חלב ודם שמבאר שם מה שמתחיל לכאך בתיקון הדעת והאמונה כי שניהם א' כי עיקר היות האמונה הוא מהדעת וע"י הדעת יכולין לבוא לאמונה ודעת ואמונה הם קוב"ה ושכינתיה כמב"פ וע"כ כשזוכה לתיקון הדעת והאמונה שהם קוב"ה ושכינתיה אז נעשה ע"י אכילתו יחוד קוב"ה ושכינתיה וכו'.

שם. ועיקר שלימות וקישוטי האמונה הוא לקרב הרחוקים. ולזה צריכין להעלות הדיבור דקדושה מהגלות שיוכל לדבר דיבורים לפני השי"ת ולזה צריכין תעניתים שהוא בחי' שכירת תאוות אכילה וע"כ כשזוכין לתענית שכירת תאוות אכילה אז זוכין (חסר) ולהשלים את האמונה שע"י האמונה (חסר) דקדושה שיהיו נעשה על ידה (חסר) אפין באפין כי כבר זכה לשכירת תאוות אכילה וע"כ ע"י התענית האכילה

דקדושה (שזה בחי' שעשה לה חשבון שמרוויח עשרה גדולים מיד ליד) ותפס לה מספר עשרה דייקא כנגד העשרה נקודות שהם הכימופין דקדושה ורמז לה שעי"ו שזוכה עכ"פ לכימופין דקדושה ע"י תפלתו סוף כל סוף יזכה עי"ו לתפלה בשלימות היינו להוציא הדיבור בשלימות שהכל אחד כנ"ל ויזכה עי"ו לכל המדרגות הנבחרות שבקדושה כאשר באמת היה מופו שנעשה מינימסער שהיה לו ממשלה על המושלים הקטנים שתחתיו שזה בחי' מנהיג על כל המנהיגים וזכה לראות פני המלך בעצמו בחי' ותמונת ה' יבית ע"י שחיוק עצמו בכל הנ"ל וזכה לתפלה בשלימות שע"י יכולין לזכות לכל טוב כי כל (חסר הסוף).

ויבן ה' אלקים את הצלע – ס"ז

ע"פ המאמר ויבן ה' אלהים ליקרא סי' ס"ז. נ"ל לכאור שהוא מרומם בפסוק ואל קפיתיל ב', ואכלתם אכול ושבו"ע היינו שהפסוק מבטח להם שלעתיד יצאו מתאוות אכילה ויהיו בבחי' צדיק אוכל לשובע נפש ועי"ו יעלו את הכבוד והמלכות מבין הסמ"א ונפשם לא יהיו עיפה ע"י שתתרחק מן הכבוד שזה בא ע"י שמתפללין בלא לב התפלה אינה בשלימות וזה שמיים, והללתם את שם ה' אלהיכם היינו שהתפלה תהי' בשלימות ככוונת הלב ויתתקן הפגם שנפגם ע"י שמתפללין בלא לב שהיא בחי' נפלאות המתלקות החכמה מן הזקנים כמ"ש הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלא ואכרה חכמת חכמיו וזה שמיים, אשר עשה עמכם הפלא" בחי' להפליא את העם הזה הפלא ופלא הנ"ל והכבוד יוחזר לישראל בשלימות וזה שמיים, ולא יבושו עמי לעולם, שבושת היא חיפך הכבוד אך הם לא יבושו רק הכבוד יוחזר להם וזה שמדקדק גם הפסוק הנ"ל צדיק אוכל לשובע נפשו, נפשו דייקא כי על ידי תיקון תאוות אכילה שנתתקן פגם הכבוד נתתקן הנפש ג"כ שלא תהיה עיפה וע"כ כשנתן הקב"ה את חוה שהיא אם כל חי בחי' הכבוד הזהיר אותן שלא יאכל מעין הדעת מור"ר כדי שלא יופגם עי"ו הכבוד.

סי' ס"ז אות ו'. שהעולם חוששין לקצצם עיין שולחן ערוך יורה דעה סי' קצ"ח.

להתחזק בכ"ב כנגד היצר – ע"ב

סי' ע"ב. שמעתי בשם הרב וכו' הר' נחמן זצ"ל אב"ד ממשערין שפי' הפ' צמאה לך נפשי וכו' בארץ ציה ועיף בלי מים כן בקדוש חזיתך היינו כי לפעמים יש להאדם הרהור תשובה ונתעורר לנטוע להצדיק שיהיה דרך ה' ואח"כ כשכא להצדיק נופל מחשיקתו וע"כ צריכין לבקש מהש"ת מאד מאד שלא יפול מהרהורי תשובה ומהכימופין הקדושים גם אח"כ כשיבא להצדיק וזה פירוש הפסוק הנ"ל שדהמעה"ה בעת שהיה רחוק מא"י אמר צמאה לך נפשי בארץ ציה ועיף היינו במדבר שעת שאני רחוק מא"י כוסף לך נפשי מאד כן בקדוש חזיתך היינו כן אוכה להכימופין האלה גם כשאוכה לראותך בקדוש כשאחזור לא"י ולא אפול מהכימופין לעולם (ועיין בליקרא סי' ע"ב).

רומה – ע"ד

סי' ע"ד ומסטר דאברהם שהוא בחי' חסד גולד יצחק כנ"ל וכו'. פירוש כי פנים הוא בחי' תפלה כמכ"פ והפיס שהדין הוא דינא קדישא ולא דינא דמסאבא ח"ו הוא כשאין בו ביטול תפלה וע"כ כשיצחק זכה לבחי' קלסתר פנים שהוא בחי' תפלה היו הכל מודים שאברהם הוליד את יצחק היינו שהדין הוא דינא קדישא. כנלענ"ד לפרש.

שם. במאמר זה דף צ' ע"ג כי שמש הוא בחי' יעקב וכו' עיין מדרש רבה בראשית פ' ס"ה אמר יעקב מי גילה לו ששמי שמש. ועיין בלקרא סי' א' בהתורה אשרי תמימי דרך.

שם. בדף הנ"ל ע"ד שמים זה בחי' יעקב וכו' ר"ל כי יעקב הוא בחי' חכמת התורה כמבואר במאמר זה וגם שמים הוא בחי' התכונות התורה כמבואר במאמר אני ה' הוא שמי בלקרא סי' י"א ע"ש.

ועיין עוד בהתורה קרא את יהושע אשר הו' שבתוך האלף הוא בחי' שמים וגם הוא בחי' יעקב איש תם יושב אהלים ואהל הוא שמים בחי' ומתחם כאהל לשבת.

או הוא בחי' אימר יד אבל כשמוציאין מכה אל הפועל ונעשה הפרש בין כח הפועל שהם ב' הרוחות או יש הפרש בין הידים ג"כ וניכר בין ימין לשמאל וע"כ מי שאינו יודע זאת להוציא מכה אל הפועל ע"י ב' הרוחות אינו יודע מהוא אימר יד.

שם היד של שם העצם שהוא שם הויה וכו'. הוא בחי' כח היינו כי שם הויה נקרא על שם שהוא הויה הויה ויהיה היינו שהיה גם קודם הבריאה כשהיה הבריאה בפועל ויוד של עם אדני הוא בחי' פועל כי אדני נקרא אחר שהוציא הבריאה מכה אל הפועל או הוא נקרא ארון עולם שהוציאה מכה אל הפועל וע"כ הוא בבחי' פועל והו' אותיות שבין שהי השמות הם בבחי' הששת ימים שבהם הוציא כל הבריאה מכה אל הפועל שזה בחי' ו' בחי' פתח שנפתח ונבדל הכה והפועל.

שם. כי בחי' ב' הרוחות נעשין ע"י המתקת חרון אף. היינו כשזוכין לשבר ולבטל מדת הכעס או זוכין לקבל ע"י הצדיק הרוח דלעילא שלו שיהיו נתאחד עם הרוח דלתתא שלו ויוציא מכה אל הפועל עובדות וצדקות כי כשאינו משבר מדת הכעס אז לא די שאינו מקבל מן הרוח דלעילא של הצדיק אף גם אוכד הרוח דלתתא שלו כמובן כ"ו בפרפראות על המאמר הנ"ל בכיבאור המעשה בחסיד אחר שהקיפיתו אשתו ע"ש.

שם בחי' רוח אפינו משיח ד'. היינו משיח ישבר ויבטל מדת החרון אף והכעס מכלל ישראל ואז יזכו לבחי' ב' הרוחות הנ"ל ויוציאו עי"ו מכה אל הפועל בדברים שבקדושה.

שם באות ג' ולהוציא מכה אל הפועל הוא ע"י שלימות הדיבור. ר"ל אף שביאר מקודם כי ע"י שבירת מדת הכעס וזכה שיתאחד אצלו הרוח דלעילא של הרב עם הרוח דלתתא שלו ועי"ו מוציאים מכה אל הפועל אעפ"כ גם זה בעצמו כבר מאד לזכות לזה ע"כ עיקר העצה הוא לזה ע"י שלימות הדיבור היינו שיקרא ויצעק עם דיבורים להש"ת הרבה מאד שיוזכה להדבר שבקדושה שרוצה להוציאה מכה אל הפועל וגם יזכה להעצה הנ"ל לשבר מדת הכעס הנ"ל. ועי"ו יזכה להוציא מכה אל הפועל וזה שמבאר באות ד' כי שלימות האותיות הדיבור הוא ע"י הנקודות הנקודות נעשה ע"י החשק שחושק לעשות איזה דבר שבקדושה והחשק נעשה ע"י המניעה שמוננינו לו מזה מבואר שמיסר העצה לזכות מכה אל הפועל כל הדיבור שבקדושה שזה הוא התחלת המאמר הנ"ל הוא שיבין מגדל המניעות שמשפתחין לפניו גדול מעלת הנחשק ויתנבר שיהיו לו חשק חזק לזה ואז יעשה נקודות לאותיות הדיבורים היינו שיוכל לצעוק להש"ת הרבה כפה מלא שיעזור לו לזכות להוציא הדבר שבקדושה מכה אל הפועל וגם יצעק להש"ת על העצה שבתחלת המאמר שיעזור לו להש"ת לזכות לשבר מדת הכעס ויזכה עי"ו שיתאחד אצלו הרוח דלעילא של הרב עם הרוח דלתתא שלו שכ"ו יעסוק מלך המשיח להכניס בעולם ואז ע"י הב' הרוחות הנ"ל יוציא כל הדברים שבקדושה מכה אל הפועל ותפלה ככוונה כמו אלישע שזכה לזה שע"י הרוח עצמו של אליהו רבן. ועיין דף ס"ב ע"ב.

עיין בליקרא סי' ס"ו. מוכן שם שע"י אמת (שעי"ו תפלתו בשלימות כי כשאנו נדרך לבריות או יכול להתפלל גם ברבים בלתי לך' לבדו) נעשה מפלת הרשעים וע"י מפלת הרשעים זוכים לבחי' או אהפוך אל כל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד' אך צריך להוציא הדיבור בשלימות וזה זוכין ע"י החשק והכימופין שהם בחי' נקודות (הכסף מלשון נכספה וגם כלתה נפשי) לאותיות הדיבור ועי"ו יכולין להוציא מכה אל הפועל כל העובדות דקדושה ויגיע עי"ו לכל המדרגות הנגדולות לבחי' פי' שנים ע"ש הוי"ב כל הענין נ"ל לקשר כל זה כי כשזוכה לאמת שאז נעשה מפלת הרשעים וזוכים להבחי' שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד' וזה בעצמו הוא בחי' תפלה שמבאר מקודם שע"י אמת כשאנו נדרך לבריות יכול להתפלל תפלה באמת בלתי לך' לבדו ולהוציא הדיבור בשלימות (שזה הוא בחי' תפלה הנ"ל) צריכין לזכות לנקודות וכימופין דקדושה שהם עשרה נקודות נראה שזה מרומם בהמעשה של התם הקדוש שהיה עושה מנעלים ואפילו כשהיה עושה המנעל כנ' קצוות היה ג"כ שמש מאד מאד ומבואר בסוף המעשה הנ"ל שזה מרמז על התפלה כי התם הוא בחי' איש האמת (בחי' יעקב איש תם שאצלו נאמר תתן אמת ליעקב כמכ"פ) וע"כ היה מייגע עצמו על התפלה כמובן בהמעשה לענין יגיעתו לעשות המנעלים אבל לזכות להתפלה בשלימות שהוא בחי' להוציא הדיבור בשלימות צריכין לזכות לעשרה הנקודות שהם בחי' הכימופין דק' כנ"ל וע"כ כשאשתו היתה מולשת דעתו כמה שאחרים מקבלין שכר על תפלתם יותר כמובן שם היה הוא מחוק עצמו כמה שעכ"פ יש לו כימופין

אריכת אפים קנה

עיין בלקוטי א' סי' קנ"ה. מבואר שם בבחי' אריכות אפים הוא שמאריך אפו על כל דבר בלבול ומניעה ואינו מבלבל אותו שום דבר ומאמין כי ישר ד' ולא עולתה בו ועושה את שלו בעבודתו ית' ואינו מהרהר כלל אחר מדותיו של השי"ת נמצא שבחי' אריכת אפים ואמונה הם בחי' אחת. ומביא שם שרק בארץ ישראל זוכין לבחי' אריכת אפים ומבאר שם שבשבייל זה התלכח מרע"ה כ"כ לבוא לא"י רק בשביל זה שראו שבא"י זוכין לבחי' זאת וזה בחי' מה שאמרז"ל (מנהגין ד' ארץ קי"א) ויקד ארצה וישתחו מה ראה ארץ אפים ראה היינו שראה בחי' ארץ אפים שחלוי בא"י ע"כ ויקד ארצה שהיה לבו כוער לא"י ע"ש כ"ז היטב כי כ"ז מוכן ומבואר שם להמעיין היטב שם ועיינתי כנמרא שם שקודם המימרא של ויקד ארצה הנ"ל מביא שם מה שאמר הקב"ה למשה חבל על דאבדין ולא מטשכחין הבטחתי להאבות לתת להם א"י ולסוף הוכרח אברהם לקנות קרקע לשרה ועל יצחק ערערו עליו על הבארות אשר חפר ויעקב הוצרך לקנות חלקת השדה במאה קשיטה ולא הרהרו אחר מדות (היינו שהיה להם בחי' אריכת אפים לכלי להסתכל על כל הבלבולים האלה והאמינו בד' כי הוא יגמור את שלו אע"פ שרואים לעת עתה ההיפוך) ואתה אמרת והצל לא הצלת את עמך (שזה בחי' שלא היה לך אריכת אפים להאמין כי בודאי אנגמר את שלי ואוציא את בני ישראל מצמצים) בשביל זה עתה תראה אשר אעשה לפרעה וכו' ואי אתה רואה במלחמת ל"א מלכים היינו שלא תבא לא"י כי האבות בשביל שהיה להם אריכת אפים שחלוי בא"י ע"כ וכו' להקבר בארץ ואתה שבשבייל שאין לך אריכת אפים שחלוי בא"י לא תבוא לשם וזה שנמסך שם כנמרא תיבך המימרא של ויקד ארצה וישתחו מה ראה ארץ אפים ראה היינו כי ראה שהמדה של אריכת אפים תלוי בא"י כנ"ל כי האבות זכו לא"י רק ע"י בחי' אריכת אפים שהיה להם שהוא פוגם בבחי' אריכת אפים ע"כ היה לבו כוער לא"י בשביל [לתקן] מה שפגם ולזכות לבחי' אריכת אפים שבא"י נמצא ששני מימרות הנמרא שייכים זה לזה.

רכ"א

בליקוטי א' סי' רכ"א. ע"י שנותנין מעשר ניצול משונאים וכו' ומסיים שם בסוף שויתי ה' לנגדי תמיד בחי' מתנגד ואינו מוכן שם פירוש הדבר מה זה שייך להתחלת הענין שמעתי שרבינו ז"ל אמר אז בזה"ל אבל למתנגד שייך הוא הוקן הידוע אין לי שום עצה רק השי"ת לבדו שויתי ה' לנגדי תמיד בחי' מתנגד

תקעו ממשלה – א'

ליקוטי סי' א' (חסר התחלה) ואח"כ מביא מה שכתוב אצל יצחק ויצא יצחק לשוה בשדה שתפלתו היתה עם שיח השדה שכל שיחי השדה חזרו כוחם לתוך תפלתו עד שזכה לתפלה זאת שזה בחי' שסמך נאלוה לתפלה גם מדבר שם מאסתר המלכה שזכתה לתפלה כזאת עד שעי"ז היה כל הנם אז נזנעו המן עמלק שהוא כלול מפגם כל התיקונים כמבואר בלק"ה אפותיקי ה"ה וגם מדבר שם ממשע רבינו שהוא זכה לכל התיקונים בחי' מה שאמר לו השי"ת אחוז בכסא כבודי שא"א לבוא לזה רק ע"י כל התיקונים המבוארים שם וגם השי"ת אמר לו כי מצאת חן בעיני ואדעך בשם שזכה לבחי' נשיאות חן שזה בחי' התפלה הנ"ל ומתחיל לבאר כי איש הישראלי נברא בשביל זה שילך בכל התיקונים המבוארים שם עד שיוזכה להתכלית נברא בחי' התנוצצות משיח ואז יהיו נמר תיקון העולם ואז ילכו כל ישראל בכל התיקונים עד שיוזכו להתכלית האחרון שבשבייל זה נבראו כל ישראל.

שם. ועי"ז יכולין לעשות ר"ה. וכו' ומי שאוחז עצמו בכסא הכבוד שרשי נשמות הוא בבחי' מקומו של עולם וכו' נראה שזכה מבאר ראה למה שהתחיל שע"י שמקשר עצמו בשרשי הנשמות עי"ז יכול להיות לו ממשלה על המלאכים כי כשהוא יכול לעשות ר"ה ולדון את הכל לכף זכות וממילא מוכן שיכול לדון גם א"ע לכף זכות ועי"ז נכנסין לכף זכות המבואר בהתורה אומרה ועי"ז שנכנס לכף זכות יש לו ממשלה על המלאכים כי עיקר ממשלתו עליהם הוא ע"י שיש לו יצה"ר ואינו שומע על זכותה את יצרו ולכל זה יכול לזכות רק ע"י שנכנס לכף זכות וק"ל. ונראה לרמו הפסוק בישעי' סי' ב' ובמיכה י' ודבר ה' מירושלים ושפט לעמים רבים כי ע"י בנין ירושלים זוכין לתפלה שהוא בחי' דבר ה' ואז כולם מקבלים ממנו וענותם נופל לפניו ויכולין לאחוז עצמו בכסא הכבוד ואז יכולין לעשות ר"ה ולשפוט את כל באי עולם ולדון אותם לכף זכות.

בלק"ת סי' א' אות ח'. שע"י נבואה בשלימות וכו' עיין ירמיה קאפיטל כ"ז ואם נביאים הם ויש דבר ה' אתם יפגעו נא בה' צבאות וכו'.

בלק"ת סי' א'. אך צריכין לזהר מאד מהתמנות. נראה כיאר הענין כי ע"י ירושלים יכולין להתקשר בקשרי הנשמות עד שיוזכה להיות לו ממשלה על המלאכים וע"כ חכמת שע"י שלימות היראה יוכל לזכות לממשלה על המלאכים ע"כ יכולין להלכה להיות לו תאוה להתמנות שזה נ"כ בחי' ממשלה וע"י התמנות יפסיד השפעת הנבואה ולא יוכל לזכות לתפלה שהוא בחי' דבר ה' ולא יוכל לאחוז עצמו בשרשי נשמות ולא יזכה להיות לו ממשלה על המלאכים ע"כ צריכין מאד להזהר מהתמנות.

ימי חנוכה – ב'

ימי חנוכה ליקוטי סי' ב'. כי זה עיקר שעשוע עוה"ב להודות ולהלל ולהכיר אותו ית' וכו' שלא ישאר לעתיד רק בחי' תורה והודאה וכו' ולדעת אותו ית' וכו' נלענ"ד ביאר הענין כי ע"י תורה והודאה מאיר אור האמת ונשלם הדיבור וממשיכין השמחה של שבת לימי החול ונתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שזה בחי' דעו כי ה' הוא האלהים כמב"פ וזה שמבאר בתחלת המאמר שלא ישאר לעתיד רק תורה והודאה ולדעת אותו ית' היינו שע"י שלעתידי יזכו להודות ולהלל אותו עי"ז וכו' לדעת אותו ית' היינו שכל הפעולות משתנות נמשכין מאתו ית' שהוא אחדות הפשוט בבחי' דעו כי ה' הוא האלהים המב"פ וע"כ בחי' תורה שעל ידה נתגלה אחדות הפשוט ית' מתוך פעולות משתנות הוא בחי' הלכות, כי הלכות פסוקות הוא בחי' התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות כי בתחילה יש מחלוקת שהם בחי' פעולות משתנות שזה אוסר וזה מתיר ואח"כ מבררין ההלכה ומסכימים לדעה אחת נמצא שהפעולות משתנות נכללין באחדות הפשוט ועיין בלק"ה כלאי בחמה ה"ד אות י"ט מבאר זה באופן אחר היטב מה שע"י הלכות פסוקות נתגלה אחדות הפשוט ית' מתוך פעולות משתנות ע"ש היטב וע"ש מה שמבאר קישור התורה הנ"ל שע"י תורה והודאה שנמשכין כל הבחינות הנ"ל עד שנמשך השמחה של שבת שהוא מעין עוה"ב שאז יהיו כולו טוב לימי החול שהם בחי' עוה"ז המלא יסורים שגם אז יזכור להסתכל רק על הטוב וההרחבות שבתוך הצרות ולהודות לשמו ית' עי"ז ועי"ז נתגלה אחדות הפשוט ית' מתוך פעולות משתנות ע"ש היטב וע"ש מה שמבאר קישור התורה הנ"ל שע"י תורה והודאה שנמשכין כל הבחינות הנ"ל עד שנמשך השמחה של שבת שהוא מעין עוה"ב שאז יהיו כולם טוב לימי החול שהם בחי' עה"ז המלא יסורים שגם אז יזכר להסתכל רק על הטוב וההרחבות שבתוך הצרות ולהודות לשמו ית' עי"ז ועי"ז נתגלה אחדות הפשוט ית' מתוך פעולות משתנות היינו כי כל היסורים הם בבחי' פעולות משתנות כי הם משונים מדעת האדם אבל כשנתגלה שכל אלו היסורים שהם בחי' פעולות משתנות נמשכין מאחדות הפשוט מאתו ית' שכל כוונתו ית' רק לטובה באלו היסורים כוודאי ימצא בתוך כל היסורים הרחבות גדולות ולהודות ולהלל אותו ית' עי"ז ע"ש שמבאר כ"ז בדרכים נפלאים ואז נשלמה ההודאה ביותר ונתגלה אחדות הפשוט ית' ביותר שזה כל שעשוע עוה"ב ונראה שזה מרמו הכתוב בישעי' קפיטל י"ב ואמרתם ביום ההוא (היינו לעתיד לבא) הודו לד' קראו בשמו (כי ע"י שמודין לשמו ית' יכולין לקרוא ולצעוק על להכא כמבואר בהלכה הנ"ל) הודיעו בעמים עלילותיו היינו שתזכו לדעת עלילותיו שהם הפעולות משתנות שנמשכין מאתו ית' ולהודיעו זאת לכל העולם שזה יהיו עיקר שעשוע עוה"ב.

שם וצריך ליתנו סמוך לפתח בחי' פתחי פיד היינו הדיבור וכו'. ויש לבאר כל הפסוק אל תבטחו באלוף משוכות חיקך שמור פתחי פיד היינו שא"א שיתגלה אחדות הפשוט ית' שזה בחי' באלוף בחי' אלף בחי' אחדות וגם אלוף הוא בחי' אלוף של עולם היינו אחדות ית' משוכות חיקך זה בחי' הולדה כמבואר בפנים ופר"ש סי' ס' ולעינינו הוא כי ע"י תורה הלכה באה הולדה בנקל (חסר) שמאיר האמת בהדיבור שזה בחי' שמור פתחי פיד כמב"פ.

בלק"ת סי' ב' אות ו'. בחי' פתחי פיד היינו הדיבור וכו' זה שנמסך לזה משוכות חיקך זה בחי' הולדה כמבואר בהתורה פר"ש שבא עי"ז בנקל זה אל תבטחו באלוף זה בחי' א' התגלות אחדות הפשוט נמצא כל הפסוק מקושר היטב.

ואת העורבים צויתי לכלכלך – ד'

שם סי' ד' אות ז'. ושורש חכמת המבע הוא בחי' מצח הנחש וכו'. עיין בלקו"א סי' ס"ג והנחש הם החכמים להרע וכו' בחי' הנחש היה

ערום מכל חית השדה וכו' ע"ש כי חית השדה הם חכמי המבוע כמבואר במאמר זה ואת העורכים צויתי והגזש הוא שרשם.

כי מרחמים ינהגם - ז

סי' ז. שמעתי בשם הרב המופלג הוותיק וכו' מוהר"ר נחמן ז"ל אב"ד משערין שאמר בדרך צחות מעם על מה שנהגין לאכול מאכלי חלב בשבועות מוכן עפ"י התורה כי מרחמם ינהגם בלק"ת סי' ז' ע"ש בתחלת המאמר מי שהוא רחמן הוא יכול להיות מנהיג וצריך לידע איך להתנהג עם הרחמנות כי מי שאינו יודע איך להתנהג עם הרחמנות יכול לרחם על תינוק של ד' ימים ליתן לו מאכל הצריך לגדול ולא לקפן כזה כי קפן כזה צריכין לזוננו ע"י חלב דווקא ע"ש ופירוש דבר זה כמו שכתוב אה"כ כי עיקר הרחמנות הוא שצריכין לרחם על ישראל להכניס בהם דעת והרחמן המנהיג האמתי צריך לידע איך להאיר בכ"א הדעת לפי מדרגתו היינו להקפנים במעלה שהם בחי' דרי משה ונדמה להם שהם רחוקים מהשי"ת יאיר בהם הדעת שמלא כל הארץ כבודו וד' אצלם וקרוב להם ולהגדולים במעלה שהם בחי' דרי מעלה ונדמה להם שהם יודעין בידיעתו ית' יאיר בהם הדעת של איה מקום כבודו שאינם יודעין עדיין כלום וזה בחי' מה שכתוב מקודם שלקפן צריכין ליתן לו חלב דווקא ולגדול מאכל הצריך לו. ומבאר שם שרחמן כזה היה רק משה רבינו ע"ה כי הוא פתח לנו אור הדעת כ"ש אתה הראית לדעת וכו' ע"ש כ"ז היטב והנה עיקר זה הדעת נתגלה ע"י משה רבינו ע"ה בשבועות ע"י קבלת התורה שע"י נאמר אתה הראית לדעת וכו' כמו שכתוב אה"כ מן השמים השמייעך את קולו וכו' שזה נאמר על קבלת התורה ואז נעשה מרע"ה המנהיג ישראל וממילא מוכן שריחם על כ"א במה שצריך לו שהאיר הדעת לכל א' לפי מדרגתו שזה בחי' שנתן לקפנים מאכלי חלב ולגדולים מאכלים הצריכין להם כמו בשר וכדומה וע"כ נוהגין לאכול מאכלי חלב בשבועות וגם מאכלי בשר לרמז שאז נמשך ע"י מרע"ה על כ"א הארת הדעת לפי מדרגתו שזה בחי' לקפנים מאכלים הצריכין להם חלב דווקא ולגדולים מאכלים הצריכין להם כמו בשר וכדומה וגם כי צריכין לכלול העולמות שיהיו השנת דרי משה כלול מבחי' השנת דרי מעלה וכו' להיפך כדי שיהיו להם יראה כמבואר במאמר זה ע"כ צריך כ"א לאכול בשבועות מאכלי חלב שזה בחי' השנת דרי משה ומאכלי בשר שזה בחי' השנת דרי מעלה כדי לכלול שני התכונות יחד כדי שיהיו להם יראה ש"ש שם ובאמת עיקר היראה נתגלה בשבועות וכ"ש ולבעבור תהיה יראתו על פניכם וכו' שזה נאמר על קבלת התורה.

בלק"ת סי' ז' כי אין עני אלא מן הדעת. עיין מס' נדרים דף מ"א.

לק"ת סי' ז' כי מרחמם ינהגם אות ד'. כי התלמיד לבד כי מאחר וכו' כי זהו עיקר השלימות וכו' נלענ"ד ע"פ המבואר לקמן אות ח' כי השנת דרי משה עולם התחתון לעוררם שלא יהיו מייאשין עצמן הוא בחי' השנת התלמיד מבאר כאן מה שמוכר המ"ד אשר די בתלמיד לבד כי עיקר השלימות שישאר דעתו בעוה"ז שמעולם התחתון נעבוד אותו ית' שזוהו בחי' השנת התלמיד ונמצא מה שכתוב כי זהו עיקר השלימות הוא ראה בפני עצמה מה שדי התלמיד לבד.

תקעו תוכחה - ח

בלק"ת סי' ח' ונקביה זה בחי' נקבת במטי ראש פרוזו וכו'. ומבאר שם שזה בחי' תפלה בבחי' דין. וע"כ מסיים הפסוק על יצותם כמו לאכול עני במסתר דרכת בים מוסיד שזה קאי על קריעת ים סוף כי כבר מבואר לעיל שגם קיים הוא בחי' תפלה בבחי' דין. לענין מה שמבואר בהתורה תקעו תוכחה תשרי הוא התפלה בבחי' דין ים שברת ראשי תנינים ר"ת תשרי ועי"ז נעשין גרים הוא ג"כ בחי' תשרי וע"כ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים ס"ת תשרי והנה מבואר שם שע"י התפלה בבחי' דין שע"י נעשין גרים נתתן הדעת וע"כ מדייק הפסוק ואתם ידעתם ודייקא את נפש הגר.

בראשית לעיני כ"י - ט"ז

בהתורה בראשית לעיני כל ישראל בלק"ת סי' ט"ז ע"ש. כי יש ענין דמכסין על עינא שהם רומי רבתי ורומי זעירתא כמבוא פירוש כי

כבואר לקמן שהביהמ"ק הוא בחי' עינים והרומאים שהחריבו הביהמ"ק הם העננים דמכסין על עינא שלקחו מאור העינים מן העולם שלא יוכל כל איש להסתכל על כל המדות איך הוא אוחז בהם ובגדולת ה' ובתקוון העולם כמו שנפגם כ"ז על ידי הסתלקות הצדיקים כן נפגם כ"ז ע"י הרומיים שהחריבו הביהמ"ק.

שם ושבו העבים אחרי הגשם זה מאור העינים שהולך אחר הבכי שע"י הבכי הולך ומסתלק מאור העינים. היינו שע"י הבכי שמרזמו בתיבת הגשם שביד העבים שהם העננים דמכסין על עינא. ונראה שמרזמו כזה כי ע"י הבכי שכבו ישראל ע"י המרגלים כליל פ"ב נרזמו בכיה לזרות שנחרכ הביהמ"ק ע"י הרומיים שהם העננין דמכסין על עינא וע"כ במערב שמרזמו על בכיה כי הוא ר"ת רחל מכה על בניה על החורבן שנמשך ע"י הבכי שכבו ישראל ע"י המרגלים וגם השכינה כוכה על החורבן שנמשך ע"י הבכי הנ"ל וחורבן ביהמ"ק הוא בחי' הסתלקות מאור עינים ע"כ שם במערב הוא שקיעת האור לרמו שע"י החורבן נסתלק מאור עינים שלא יוכל כ"א להסתכל וכו' שזה בחי' שע"י הבכי הולך ומסתלק מאור עינים.

שם וזה בחי' מוחין. כי בתחלה נעשה מבחי' שם ה' ב' אותיות בחי' ד' מוחין היינו ע"י שנגדל שם הצדיק שמשותף בשם ד' שהוא ד' אותיות כנגד ד' מוחין כל מי שנתקרב אליו ונכלל בו נמשך עליו מוחין קדושים ומחורים שיוכה לקדש מוחו ודעתו שלא יחשוב שום מושגבה חיצונה כלל רק לחדש בכ"פ חידושין דאורייתא אמיתיים. גם עיין פתיחתא דאיכה אות כ"ג שדורש הפסוק ושבו העבים על חורבן ביהמ"ק. שם סי' ט"ז כי שכינה במערב. על בכא בתרא דף כ"ה.

חיים נצחיים - ע"ב

לק"ת סי' ע"ב בהתורה חיים נצחיים כי ע"י שרואין א"ע עם הצדיק מקבלין גדולה. ר"ל כמו שמבאר לקמן שהמלכות והגדולה הוא לפי התנוצצות המוחין של כ"א והמוח מתנוצץ ע"י שהצדיק האמת מסתכל בו [וממשיך לו] חכמה ומוחין.

שם כי עיקר הגדולה הוא שפלות. היינו כמו שמבאר לקמן כי ע"י שמקבל גדולה לפי מדרגתו מוחו עי"ז זוכה לחידושין דאורייתא ועי"ז זוכין לראות בשתו וכלימתו ועי"ז עושה תשובה ועי"ז זוכה לחיים נצחיים של עוה"ב שעיקר החיים הוא להשפלות לל כאו"א שזה יהיה נחיה ויקום לתוהו - לעתיד לבוא כמו שמבאר זה תיכף במסוך וע"כ נחיה שפלותו נראה וכרגיש שפלותו גם בעוה"ז ע"י התשובה שבאה ע"י הבושה הוא ע"י חידושין דאורייתא שזוכה ע"י הגדולה שמקבל לפי מדרגתו וזוהו שמתנוצץ ע"י ראיית פני הצדיק והצדיק מסתכל בו נמצא ע"י מסתכל בו הצדיק עי"ז מקבלין שפלות שיראה ורגיש שפלותו ובתחילה יבאר שם שהגדולה הוא שפלות בבחי' בכ"מ שאתה מוצא גדולתו וכו' מן דוע שכאו"א לפי התנוצצות המוחין שלו כן זוכה לקבל גדולה מבאר ופני מה הגדולה הוא שפלות עד שמבאר שע"י ראיית פני הצדיק זוכה ל'רגיש שפלותו ותנא והדר מפרש.

שם ע"כ ע"י המנהיג האמיתי. שהוא בחי' משה בחי' דעת הכולל בחי' רוח הכולל שעל ידו מתנוצץ מוחו של כ"א שזוהו בעצמו בחי' רוח אלהים וכו' ע"כ ע"י נמשך לכ"א חידושין דאורייתא וכו' ע"ש זה שפירש רש"י ואתה תחזה ברוח הקודש שעליך דייקא כי ע"י שראה משה בעם (והעינים ע"ש החכמה נאמר) עם מוחו הכולל שהוא בחי' רוחו הקודש הכולל עי"ז התנוצץ מוחו של כ"א וקיבלו גדולה כ"א כפי הראוי לו והמשיך בחי' רוח הקודש לכ"א שע"י זכו לחידושין דאורייתא שהוא בחי' פרוש קבלת התורה שנכתבה אחר פרוש ואתה תחזה כי אע"פ שרש"י פירש שאין מוקדם ומאוחר בתורה אעפ"כ בהכרח יש לזה מעם מה שנכתב מקודם לפני דברי רבינו"ל בהתורה הזאת מבואר היטב הפעם שע"כ נכתב מקודם פ"ר ואתה תחזה לרמו שע"י ראיית משה בעם שכ"א זכה לגדולה כראוי לו עי"ז וכו' ג"כ לחידושין דאורי' שהוא בחי' פ"ר קבלת התורה שנכתבה אחר כך שם ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה דהיינו בחי' המוחין שהם בחי' מלאכת בנין ביהמ"ק ר"ל כי הפסוק הזה נאמר על מלאכת המשכן ומקדש איקרי משכן כמו שאו"ל זה שמתחיל הפסוק ויאמר ד' אל משה ראה קראתי בשם וכו' ואמלא וכו' ראה דייקא כי ע"י שתראה בעיניך יקבל גדולה בצלאל כראוי לו שזה בחי' קראתי בשם שיתגדל שמו ויתפרסם שמו כ"ש

כפיך כנ"ל ומשיב לעצמו אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך היינו כי אז אין מרחק אורו מהשמים לא שום ירידה ולא שום עליה ויכול לחשוב תמיד השמים במחשבתו ועי"ז ילך לו כסדר כמובן בפנים או יכולין לומר כונתו כי שאזכה לילך ולהאמין בדרך הזה כי אפילו בשאל תחתיות אתה נמצא ואין שום יאוש בעולם כלל וכן אפילו אם אסק שמים שאזכה למדריגה גדולה אדע ואאמין שיש מדריגה גבוהה מזה ואיינע לזכות למדרגות הגבוהה ממנה ואז בוודאי לא יהיו לי גדלות כי איך יכול להיות לי גדלות ואני יודע שיש מדריגה גדולה ממנה ולא זכיתי אליה ובוודאי אעשה תשובה שלימה ואהי' בבחי' מה ואז אוכל לזכות לבחי' ותשת עלי כפך היינו שילך לי כסדר שזה בחי' כפך כנ"ל.

פ"ו

עיינ במאמר מקוצר רוח ליקוטי תנינא סי' פ"ו, שפירש שם רבינו ז"ל הפסוק מקוצר רוח ומעבודה קשה שע"י קטנות אמונה שהוא בחי' מקוצר רוח צריכים לעבודות קשות לתעניתים וכי ע"ש מה שמבאר כזה ויש לצרף לזה מה שמובא בשיחות הר"ן סי' ק"ב מי שהוא איש אמונה התשובה שלו יותר קלה כי התשובה צריך להיות תשובה המשקל כפי התענוג שהיה לו בשעת עשיית העבירה ר"ל כן יהיו לו ממש צער ויסורין בעת התשובה וע"כ מי שאמונתו בשלימות בוודאי לא היה התענוג וההנאה בשעת עבירה בשלימות כי ידע והאמין כי פרה תהיה באחרונה ר"ל רק שלא היה יכול להתגבר על תאוותו ע"כ תשובתו קלה יותר אבל מי שאין לו אמונה שזה בחי' מקוצר רוח כנ"ל במאמר הג"ל בליקוטי מוהר"ן ובוודאי ההנאה והתענוג מהעבירה היה ג"כ חזק מאד כי לא בלבד אותו שם דבר ע"כ צריך בעת התשובה לעבודות קשות לתעניתים ולמינופים זה ולא שמעו אל משה מקוצר רוח שלא האמינו במשה ככל דבריו מחמת קוצר רוח שהיה להם במצרים שאמונתם לא היתה בשלימות וע"כ היו צריכים לעבודה קשה שזה בחי' תעניתים וסינופים וגם ע"פ פשוטו יש לומר כי מחמת שאמונתם לא היתה בשלימות שזה בחי' מקוצר רוח כנ"ל ע"כ היה להם העבודה קשה והגלות של מצרים כי יטיב הגלות אינו אלא בשביל חסרו אמונה כמבואר במאמר ואזה המשפטים בליקוטי מוהר"ן ח"א סי' ז' נמצא שגם פירוש הפשוט של ומעבודה קשה שהוא הגלות הכבד והקשה של מצרים היה ג"כ בשביל קוצר רוח שלא היה להם אמונה בשלימות כי מצרים הוא היפך האמונה כמובא במאמר ואלה המשפטים הג"ל וע"כ שאל משה להשיות וזן לא יאמינו לי כי ידע היטב שאמונתם שם נפגמה מאד והשיות השיבו שיעשה הנסים לעיניהם שזה בחי' אמונה למען יכניס בהם האמונה הקדושה ועי"ז היה עיקר הגאולה שהיא רק בשביל האמונה.

פ"ז

מה שמבואר בסי' פ"ז בליקוטי שע"י סוד כוונת אלול יכולין למצוא את זווגו. אפשר לבאר זה ע"פ מה שמבואר בלקוטי סי' פ"ב בתורה כי תצא שע"י התשובה בבחי' שוב כוונת אלול שהוא בקי כעיל בקי בנפיק נחור בחי' חוה לבחי' אדם ונעשה הכל כסדר וע"כ מבואר כאן בסי' פ"ז שע"י סוד כוונת אלול יכולין למצוא את זווגו כי איש ואשה הם בחי' אדם וחוה כידוע. וגם מה שמבואר שם בסוף סי' פ"ח שענין כוונת אלול וכו' וענין המלאך וענין הפירות הכל אחד ע"ש יש לרמז שזה בחי' מה שכתוב שם בפרשת ואם לא תאכה האשה ללכת אחריך. ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני מלאכו הוא בחי' המלאך המכריז לפניך ולקחת אשה לבני הוא ג"כ ר"ת אלול כמבואר בספר זמרת הארץ וזה שכתב שם ומגדות נתן וכו' ופירשי' פירות של א"י כי הכל אחד.

מודעה

ספר מי הגדול הזה יוצא לאור מכתב-יד ע"י הרב נתן צבי קעניג נ"י זכות הדפסת ספר מי הגדול שייד 555 ברסלב בני ברק ואין רשות לחזור ולהדפיסו אלא ברשות הג"ל

בהתורה בראשית לעכ"י בסי' ס"ז וכ"ז יהיה ע"י שיתנוצץ הרוח אלהים של בצלאל שהוא בחי' המחין שזה בחי' מה שכתוב אח"כ ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה וכו' במכ"פ. והנה לפי מה שמבאר כאן כי ע"י התנוצצות מוחו של כ"א זוכה לקבל גדולה ולהידושין דאורייתא ולבדשה ולתשובה עד שגחיה שפלותו של כ"א ורואה ומרגיש שפלותו נמצא שלהרגיש שפלותו ולהיות עניו באמת הוא רק לפי התנוצצות מוחו של כ"א ועפ"ז מובן מה שכתוב בלקו"א סי' קצ"ו דע שלשון הרע של העולם מויק ופוגם את העניויות וכו' כי ענוה בלא חכמה אינה כלום היינו כמבואר במאמר זה כי שלימות הענוה הוא רק כפי התנוצצות המוח וע"כ משה עניו מאד מכל האדם וזה כשידברו וכו' על אודות האשה הכושית אשר לקה שפירש משה מן האשה מסיימת הפרשה והאיש משה עניו מאד היינו שהתורה אומרת כי משה דייקא ע"י שפירש מן האשה והיה פרש גדול בקדושה גדולה ע"י זכה להסתכלות הזאת להאיר בכ"א גדולה ומחין עד שע"י יהיו נחיה עניויות ושפלות של כ"א וזה והאיש משה עניו מאד. (חסר הסוף).

פ"ב

ליקוטי מוהר"ן תנינא סי' פ"ב המתחיל כי תצא למלחמה וכי כתיב אהור וקדם צרתני זה בחי' כסדר ושלא כסדר קדם הוא בחי' כסדר בחי' אל"ף בי"ת כסדר ואחור הוא בחי' תשר"ק שלא כסדר וכו' היינו כי זה הפסוק נאמר על יצירת אדם הראשון שנברא שני פרצופין אהור וקדם מקדם פרצוף אדם ומאחור פרצוף חוה וזה שמבאר קדם הוא בחי' כסדר בחי' אל"ף בי"ת כסדר ואחור הוא בחי' תשר"ק שלא כסדר היינו כי פרצוף אדם שמרומו בתיבת קדם נברא באותיות א"ב כסדר כמובא בוותר חדש שיר השירים בפסוק משכני וכו' בד"ה כתיב ויברא וכו' וזה בחי' קדם שהאותיות שבהם נברא פרצוף אדם מתחילין מקדם ופרצוף חוה שמרומו בתיבת אהור נברא באותיות תשר"ק שלא כסדר וזה בחי' אהור שהאותיות שבהם נברא פרצוף חוה מתחילין מאחור וזה שמסיים במאמר הג"ל זה בחי' אדם וזהו כסדר ושלא כסדר היינו כמבואר לעיל ואפשר עוד לבאר כי אותיות אדם הם כסדר שנתבין בהא"ב מתחילין א' ואח"כ ד' ואח"כ פ' ואותיות חוה הם שלא כסדר הא"ב כי סדר הא"ב הוא מתחילה ה' ואח"כ ו' ואח"כ ח' ותיבת חוה נכתב בהיפוך כסדר הא"ב וזה שמבאר שם במאמר הג"ל הויה במילוי אלפין גימטריא מ"ה. אדם. וחווה היא בחי' מלכות היינו ככאן מבאר רביה אחרת שאדם וחווה הם בחי' כסדר ושלא כסדר כי אדם גימטריא שם הויה במילוי אלפין גימטריא מ"ה וזה ידוע כי שם הויה הוא מרת הרחמים וכשהשיות מרחם על האדם במדת הרחמים שלו או הולך ומתנהג עם האדם כסדר וחווה הוא בחי' מלכות וכו' כמו שמבאר שם וידוע כי מלכות נקרא אלהים כמובא בלקו"א סי' ד' כמו שכתוב ואלהים מלכי מקדם וזה ידוע כי אלהים הוא מדת הדין וכשהשיות מתנהג עם האדם במדת הדין הנקרא אלהים בחי' דינא דמלכותא בוודאי הולך לאדם שלא כסדר.

שם וזהו לד' הארץ ומלואה כשהארץ. היינו בחי' חוה מלכות וכו' היינו כמובא בלקו"א סי' ד' כי ארץ הוא דינא דמלכותא כ"ש ארץ מתקוממה לו.

שם ותשת עלי כפיך אל תקרי כפיך אלא כפיך. היינו יו"ד גימטריא כ"ף וכו' היינו שמפרש הפסוק שכן אמר דוד בשביל אדם הראשון וכן נאמר בשביל כ"א אהור וקדם צרתני בראת אותי שיכול לילך לי כסדר ושלא כסדר וע"י שהמאתי בעץ הדעת נורת עלי שיתנהג עמי שלא כסדר כ"ש וקין ודרדר תצמיח לך כמו שפירש רש"י שם שזה בחי' שלא כסדר כמובא בלקוטי הלכות ה' נט"י שהרית הג' וזכות התשובה שעשיתי ריחמת עלי ותשת עלי כפך היינו יו"ד גימטריא כ"ף שזה בחי' כסדר הנקרא יו"ד שהתחלת להוליד עמי כסדר ועיקר התשובה הוא הדרך שעשה משה רבינו כאלול בחי' ויקהל משה וכו' שקשר עצמו אפילו עם הפחות שבשיראל וגם נאמר בו ומשה עלה אל האלהים שכל מה שעלה למעלה יותר עליונה מצא שם ג"כ אלהות ולא הויק לו עוצם האור שזה הוא בחי' ושכותי כפי עילך הנאמר במשה ולפי זה אפשר לפרש ותשת עלי כפיך בשני אופנים היינו ע"י ותשת עלי כפיך שזה בחי' דרך התשובה הג"ל ע"י זכיתי שילך לי כסדר שזה ג"כ בחי' ותשת עלי כפך כנ"ל ואלו השני בחי' של דרך התשובה הם בחי' אם אסק שמים ואציעה שאול וע"כ נמסך אחר הפסוק אהור וקדם צרתני הג"ל פליאה דעת ממני וכו' היינו כמה אזכה לזה שילך לי כסדר שזה בחי' ותשת עלי